BESTSELLER NEW YORK TIMES
UN SOT IUBITOR
SAU UN UCIGAȘ NEMILOS...
EA AR TREBUI SĂ ȘTIE, NU-I AȘA?
VĂDUVA
FIONA BARTON

FIONA BARTON

VĂDUVA

Original: *The Widow* (2016)

Traducere din limba engleză și note de:
ALEXANDRU BUMBAȘ

virtual-project.eu

LITERA®

2016

Dragă cititorule,

Am petrecut mult timp observând oamenii. Nu doar în cafenele și în stații de metrou, ci datorită meseriei. În calitate de jurnalist, sunt ceea ce se numește un observator „profesionist” – un „observator instruit”, cum ne place nouă să glumim – al limbajului corporal și al ticurilor verbale care ne fac ființe unice și interesante pentru ceilalți.

De-a lungul timpului am intervievat victime, călăi, oameni faimoși și oameni simpli, influențați de tragedii sau de noroc. Dar, în mod ciudat, nu întotdeauna cei aflați sub lumina reflectoarelor mi-au rămas în minte. Drama celor de pe margine, a micilor jucători, este cea care continuă să mă bântuie.

În timpul marilor procese – crime notorii și teribile care ocupă prima pagină a ziarelor –, m-am trezit observând-o cu atenție pe soția celui aflat în boxa acuzaților și m-am întrebat ce știa ea cu adevărat sau cât își îngăduia să știe.

Cu siguranță ai văzut-o și tu, la știri. Trebuie să privești cu atenție, dar este acolo, stă tăcută în spatele soțului ei, pe scările tribunalului. Dă din cap și îi strânge mâna în timp ce el își declară nevinovăția, întrucât ea crede în el.

Dar ce se întâmplă atunci când camerele de luat vederi dispar, iar publicul încetează să mai privească?

Mă chinuie imaginea unui cuplu care mănâncă o plăcintă, un cuplu ca oricare altul, dar incapabil să comunice. Singurul sunet pe care îl aud este scrâșnetul cuțitului pe farfuria din porțelan, în timp ce sunt frământați de îndoielile care îi asaltează în casa lor din suburbie.

Asta pentru că, fără martori sau evenimente care să distragă atenția, măștile nu pot decât să cadă.

Îmi doream – aveam nevoie, mai degrabă – să știu cum face față această femeie ideii că soțul ei – bărbatul pe care l-a ales – ar putea fi un monstru.

Și așa a apărut Jean Taylor. Ea este femeia tăcută pe care am văzut-o atât de des pe treptele tribunalului, soția pe care am identificat-o, pe care am observat-o, acea femeie lipsită de expresie care îi este alături soțului în timp ce el depune mărturie.

În această carte, primul meu roman, Jean își prezintă versiunea ei publică, dar și pe cea privată a soțului mult adorat și a unei căsnicii fericite, zdruncinate de dispariția unui copil și de sosirea ulterioară a poliției la ușa casei sale.

Sper că îți va plăcea această carte. Eu am fost fericită să o scriu și n-am cuvinte să le mulțumesc îndeajuns lui Jean Taylor și femeilor care m-au inspirat.

Fiona Barton

1.

Miercuri, 9 iunie 2010

Văduva

Aud sunetul pașilor ei scrâșnind pe aleea cu pietriș din fața casei. Pași greoi, tocuri. Este aproape de ușă, ezită și își dă părul de pe față. Drăguțe haine! Jachetă cu nasturi mari, rochie decentă pe dedesubt și ochelari așezați pe cap. Nu pare a fi vreun martor de-al lui Iehova sau vreo reprezentantă a Partidului Laburist. Trebuie să fie vreo reporteriță, dar nu dintre cele obișnuite. E a doua pe ziua de azi – a patra în această săptămână, și e abia miercuri. Pun pariu că va spune: „Îmi cer scuze că vă deranjez într-un moment atât de dificil”. Toți spun asta și adoptă atitudinea aia prostească. De parcă le-ar păsa.

Am să aștept să văd dacă sună de două ori. Bărbatul de dimineață n-a făcut-o. Unii sunt plictisiți de moarte și nu mai încearcă. Pleacă îndată ce și-au luat degetul de pe sonerie, îndreptându-se repede spre mașina lor, și dispar. Așa îi pot spune șefului că au sunat, dar că individa nu era acasă. Penibil.

Ea sună de două ori. Apoi bate la ușă cu putere: cioc-cioc-cioc-cioc! Ca un polițist. Mă vede privind de după draperie și îmi zâmbește larg. „Zâmbet de Hollywood”, obișnuia mama să spună. Apoi bate din nou.

Când deschid ușa, îmi întinde sticla cu lapte luată de pe prag și-mi spune:

— N-ar trebui s-o lăsați afară, o să se strice. Pot să intru? Ați pus ibricul pe foc?

Nu pot respira, darămite să vorbesc. Zâmbește din nou, cu capul aplecat într-o parte.

— Sunt Kate, îmi spune. Kate Waters, reporter la *Daily Post.*

— Eu sunt…

Brusc, îmi dau seama că nici măcar nu m-a întrebat.

— Știu cine sunteți, doamnă Taylor, îmi răspunde.

Cu alte cuvinte: „Dumneavoastră sunteți știrea”.

— Să nu stăm aici! îmi spune.

Și cumva, în timp ce vorbește, reușește să intre.

Mă simt copleșită de modul în care decurge totul, iar ea profită de tăcerea mea ca să-mi ceară permisiunea de a merge la bucătărie să pregătească un ceai. O urmez – nu e o bucătărie foarte mare, motiv pentru care suntem un pic înghesuite, dar ea își face loc, umple ibricul și deschide toate sertarele, în căutarea ceștilor și a zahărului. Stau pur și simplu nemișcată, așteptând ca totul să se întâmple.

Îmi vorbește despre mobila de bucătărie.

— Ce bucătărie la modă! Mi-ar plăcea ca și a mea să arate la fel. Dumneavoastră ați decorat-o?

Am senzația că vorbesc cu un prieten. Nu așa mi-am imaginat că se întâmplă atunci când vorbești cu un reporter. Mă gândeam că e ca și cum ai vorbi cu un polițist. Îmi spuneam că va fi un calvar, un interogatoriu. Cel puțin, asta e ceea ce mi-a spus soțul meu, Glen. Dar nu e așa.

— Da, eu și soțul meu am ales ușile albe și mânerele roșii pentru că arată foarte curat, îi răspund.

Stau în propria-mi bucătărie și discut despre mobilă cu o reporteriță. Glen ar fi făcut o criză.

— Pe aici, nu? îmi zice, iar eu deschid ușa spre camera de zi.

Nu sunt sigură că o vreau în casa mea – nu știu cum mă simt. Nu mi se pare în regulă să protestez în momentul ăsta – stă pur și simplu și discută, cu o ceașcă de ceai în mână. E amuzant, chiar mă

bucur de atenția care mi se acordă. Mă simt foarte singură în casă de când Glen nu mai este.

Iar ea pare stăpână pe lucruri. E chiar un sentiment plăcut să am din nou pe cineva care să se ocupe de mine. Începuse să îmi fie frică de ideea că va trebui să mă ocup singură de toate, dar Kate Waters îmi spune că va rezolva ea totul.

Nu trebuie decât să-i povestesc viața mea.

Viața mea? Nu cred c-o interesează cu adevărat viața mea. N-a venit la ușa mea ca să afle despre Jean Taylor. Vrea să știe adevărul despre el. Despre Glen. Soțul meu.

Vedeți, soțul meu a murit cu trei săptămâni în urmă. Lovit de autobuz, chiar la ieșirea din Sainsbury. Cu o clipă înainte era acolo, vorbindu-mi despre ce tipuri de cereale ar fi trebuit să cumpăr, iar în clipa următoare era mort pe șosea. Traumatisme craniene, mi s-a spus. Mort, oricum. Stăteam acolo și-l priveam, întins pe jos. Oamenii se îmbulzeau, căutând pături să-l acopere, și o dâră de sânge curgea pe trotuar. Nu foarte mult sânge. El ar fi fost bucuros. Nu-i plăcea deloc mizeria.

Toți erau amabili și încercau să mă împiedice să-i văd corpul, dar eu n-am putut să le spun că eram fericită că Glen nu mai era. Se terminase cu aiurelile lui.

2.

Miercuri, 9 iunie 2010

Văduva

Poliția a venit la spital, bineînțeles. Până și inspectorul Bob Sparkes a apărut în direct la A&E să discute despre Glen.

Nu le-am spus nimic nici lui și nici celorlalți. Le-am spus că nu am nimic de adăugat și că sunt mult prea necăjită ca să pot vorbi. Am plâns puțin.

Inspectorul Bob Sparkes a făcut parte din viața mea multă vreme – mai mult de trei ani –, dar cred că va dispărea odată cu tine, Glen.

Nu-i spun nimic despre asta lui Kate Waters. Stă așezată pe celălalt fotoliu din camera de zi, ține ceașca de ceai cu ambele mâini și dă din picior.

— Jean, îmi spune – observ că nu mi se mai adresează cu „doamnă Taylor” –, presupun că săptămâna asta a fost groaznică pentru tine. Și, ținând cont de toate prin câte ai trecut…

Nu-i răspund, privesc pur și simplu la ceașca mea. Habar n-are prin ce am trecut. De fapt, nimeni nu știe cu adevărat. N-am putut spune nimănui. Glen îmi zicea că așa e cel mai bine.

Așteptăm în tăcere, apoi ea încearcă o altă tactică. Se ridică și ia o fotografie cu noi doi de pe șemineu – o fotografie în care amândoi râdem de ceva.

— Pari atât de tânără! îmi spune. Poza e făcută înainte să te măriți?

Încuviințez din cap.

— Vă știați de multă vreme? V-ați cunoscut la școală?

— Nu, nu la școală. Ne-am cunoscut în stația de autobuz. El arăta foarte bine și mă făcea să râd. Aveam șaptesprezece ani și eram ucenică la o

coafeză din Greenwich, iar el lucra într-o bancă. Era mai în vârstă și purta costum și pantofi de firmă. Era altfel.

Povestesc de parcă ar fi vorba despre vreun roman de dragoste, iar Kate Waters își notează ideile în caiet, încuviințând din cap ca și cum ar înțelege. Dar nu mă prostește ea pe mine.

De fapt, Glen nu părea foarte romantic la început. Ne întâlneam, de obicei, în localuri întunecoase – la cinema, pe scaunul din spatele Fordului Escort pe care îl conducea, în parc –, nu aveam prea mult timp la dispoziție pentru vorbit. Dar îmi amintesc prima dată când mi-a spus că mă iubește. M-am zvârcolit de parcă îmi simțeam fiecare milimetru de piele. Pentru prima dată în viață simțeam că trăiesc. I-am spus că și eu îl iubesc. Cu ardoare. Că nu pot mânca și nici dormi pentru că mă gândesc tot timpul la el.

Mama mi-a spus că ceea ce mi se întâmplă se numește „fascinație", asta pentru că mă vedea năucă prin casă. Nu cred că înțelegeam ce vrea să spună prin „fascinație", știu doar că voiam să fiu cu Glen tot timpul, iar pe vremea aceea el îmi spunea că simte la fel. Cred că mama era puțin geloasă. Se baza pe mine.

— Se bazează prea mult pe tine, Jeanie, îmi spunea Glen. Nu e sănătos să umbli peste tot însoțită de fiica ta.

Am încercat să-i explic că mama se temea să iasă singură, dar Glen mi-a spus că era doar egoistă.

Era foarte protector, alegea câte un loc pentru mine departe de bar – „Nu vreau să te deranjeze zgomotul", îmi spunea – și comanda în restaurante în așa fel încât să încerc lucruri noi: „Asta o să-ți placă la nebunie, Jeanie. Gustă!" obișnuia să-mi spună. Îl ascultam, și, de cele mai multe ori, lucrurile noi pe care le încercam erau minunate. Și, chiar dacă nu erau, nu-i spuneam nimic, ca să nu-i

rănesc sentimentele. Tăcea dacă-i reproșam ceva. Uram asta. Simțeam că-l dezamăgesc.

Nu mai fusesem niciodată cu cineva ca Glen, cineva care să știe ce vrea de la viață. Ceilalți bărbați nu erau decât… băieți.

Doi ani mai târziu, când Glen m-a cerut de nevastă, n-a îngenuncheat în fața mea. S-a apropiat de mine și mi-a spus:

— Ești a mea, Jeanie. Suntem meniți să fim împreună… Hai să ne căsătorim!

Mama era deja de partea lui, oricum. Venea deseori cu flori și-i spunea: „Un mic cadou pentru cealaltă femeie din viața mea”. Mama se simțea bine, iar el îi vorbea despre *Coronation Street*[1] sau familia regală, și mamei îi plăcea enorm. Spunea că sunt o femeie norocoasă. Că el m-a ajutat să mă descopăr. Că voi fi cineva mulțumită lui. Era convinsă că va avea grijă de mine. Și a avut.

— Ce fel de om era el? mă întreabă Katy Waters, aplecându-se spre mine ca să mă încurajeze.

Aha! Vrea să știe cum era înainte să înceapă lucrurile urâte.

— A, era minunat! Foarte, foarte iubitor, avea tot timpul senzația că nu face suficient de multe pentru mine. Îmi aducea flori și cadouri. Îmi spunea că eu sunt aleasa lui. Eram impresionată. N-aveam decât șaptesprezece ani.

Ei îi place foarte tare ce aude. Notează totul cu atenție, apoi ridică privirea din caiet. Mă abțin să nu râd. Simt că mă cuprinde isteria, dar nu sunt capabilă decât de un suspin, iar ea întinde mâna ca s-o atingă pe a mea.

— Nu fi tristă! îmi spune. Totul s-a terminat acum.

Așa e. Adio, poliție, adio, Glen! Adio tuturor aiurelilor lui!

Nu-mi amintesc când am început să gândesc așa. Oricum, cu mult înainte de a considera toate astea niște aiureli. Eram prea preocupată să

pregătesc căsnicia perfectă, începând chiar cu nunta de la Charlton House.

Mama și tata credeau că sunt prea tânără la nouăsprezece ani, dar am reușit să-i convingem. De fapt, Glen i-a convins. Era atât de hotărât, atât de devotat mie, încât tata a spus „da”, și am sărbătorit momentul cu o sticlă de Lambrusco.

Fiind singură la părinți, au plătit o avere pentru nunta mea, iar eu îmi petreceam tot timpul răsfoind reviste pentru mirese, visând la ziua cea mare. Ziua mea cea mare. Cum mă mai agățam de gândul acesta și-mi umpleam viața cu el! Glen nu se băga niciodată.

— Ăsta e domeniul tău, îmi spunea râzând.

O spunea de parcă și el ar fi avut un domeniu al lui. Mă gândeam că ar fi locul lui de muncă; spunea că el aduce banii în casă.

— Știu că pare de modă veche, Jeanie, dar vreau să am grijă de tine. Ești încă foarte tânără, și avem toată viața înainte.

Avea tot timpul idei mărețe, care păreau foarte interesante atunci când vorbea despre ele. Urma să fie directorul unui departament, pentru ca mai apoi să-și înceapă propria afacere. Să fie propriul lui șef și să câștige foarte mulți bani. Mi-l imaginam într-un costum elegant, cu o secretară personală, într-o mașină de lux.

— Să nu te schimbi niciodată, Jeanie! Te iubesc așa cum ești.

Așadar, am cumpărat casa cu numărul 12 și ne-am mutat imediat după nuntă. Suntem încă aici după atâția ani.

Casa avea o grădină în curtea din față, dar am acoperit-o cu pietriș ca „să economisim cu tunsul”. Mie îmi plăcea iarba, dar Glen voia ordine și curățenie. A fost greu la început, imediat după ce ne-am mutat, pentru că eu fusesem dintotdeauna un pic dezordonată. Mama găsea tot timpul farfurii murdare și șosete sub patul meu de acasă. Glen ar fi turbat dacă ar fi văzut așa ceva.

Îl văd și acum scrâșnind din dinți și mijind ochii în seara când m-a prins dând cu mâna firimiturile de pâine de pe masă pe jos, după ce băuserăm un ceai, la începuturile noastre. Eu nici nu-mi dădusem seama ce fac – cred că făcusem același lucru de sute de ori fără să mă gândesc, dar de atunci nici că s-a mai întâmplat. În privința asta, îmi făcea bine, mă învăța cum să fac lucrurile pentru ca spațiul în care locuiam, casa noastră, să fie frumos. Așa îi plăcea lui să fie.

La început, îmi povestea totul despre slujba lui de la bancă – despre responsabilitățile pe care le avea, despre cum subalternii lui se bazau pe el, despre farsele pe care și le jucau unul altuia, despre șeful pe care nu îl putea suferi – „Jeanie, se crede mai bun decât toți" – și despre oamenii cu care lucra: Joy și Liz în biroul din spate; Scott, unul dintre recepționeri, care suferea de o boală de piele din cauza căreia se înroșea din orice fleac; May, stagiara care greșea întruna. Îmi plăcea să-l aud povestind, îmi plăcea să aflu cât mai multe despre lumea lui.

Cred că și eu îi povesteam despre munca mea, dar, de cele mai multe ori, ne întorceam destul de repede la poveștile lui.

— A fi coafeză nu e cea mai interesantă meserie, îmi spunea, dar tu o faci foarte bine, Jeanie. Sunt foarte mândru de tine.

Încerca să mă facă să mă simt mai bine în pielea mea. Și reușea. Mă simțeam în siguranță fiind iubită de Glen.

Kate Waters mă privește și încuviințează iar din cap. Se pricepe, n-am ce să-i reproșez. N-am mai vorbit niciodată cu un jurnalist – în afară de momentele în care i-am gonit –, cu atât mai puțin n-am lăsat vreunul să-mi calce în casă. Sunt ani de zile de când îmi tot bat la ușă, dar niciunul n-a intrat până azi. Glen a avut grijă de asta.

Dar el nu mai este aici. Iar Kate Waters pare altfel. Mi-a zis că i se pare că noi două am avea o

„legătură specială”. Că în preajma mea se simte ca și cum ne-am cunoaște de multă vreme. O înțeleg.

— Cred că moartea lui a fost un șoc, îmi spune, strângându-mi mâna din nou.

Încuviințez din cap ca o aiurită.

Nu pot să-i mărturisesc cât mi-am dorit ca Glen să moară. Mă rog, nu chiar să moară. Nu voiam să-l doară sau să sufere, pur și simplu nu-l mai voiam lângă mine. Visam la momentul în care poliția urma să mă sune.

— Doamnă Taylor, mi-ar fi spus agentul cu o voce gravă, îmi pare rău, dar avem vești proaste.

Anticiparea următoarei fraze aproape că mă făcea să tresar de bucurie.

— Doamnă Taylor, mă tem că soțul dumneavoastră a murit într-un accident de mașină.

Apoi mă închipuiam – mă vedeam cu adevărat – suspinând și ridicând receptorul ca s-o sun pe soacra mea.

— Mary, aș fi spus, îmi pare rău, am vești proaste. E vorba de Glen. A murit.

Simțeam că îi aud efectiv icnetul. Îi simțeam durerea, simțeam trăirile prietenilor față de pierderea mea, vedeam familia adunată în jurul meu. Apoi simțeam bucuria secretă.

Eu, văduva îndurerată! Să fim serioși!

Desigur, în momentul în care chiar s-a întâmplat, nu mi s-a mai părut atât de real. Pentru o clipă, mama lui a părut la fel de ușurată ca și mine că totul se terminase, apoi a pus receptorul jos și a început să-și plângă băiatul. Nu prea am prieteni cărora să le fi dat vestea, iar familia mea nu e prea numeroasă.

Kate Waters îmi spune că ar avea nevoie să meargă la toaletă și să mai bea o ceașcă de ceai; îi întind și ceașca mea și îi indic drumul spre toaletă. După ce iese, mă uit prin cameră în mare grabă, încercând să mă asigur că nu există prin preajmă obiecte de-ale lui Glen. Nicio amintire pe care ea s-o poată fura. Glen m-a avertizat. Mi-a spus toate

poveștile despre presă. Aud cum trage apa și o văd revenind, apoi începe să-mi spună din nou ce femeie remarcabilă sunt și cât sunt de fidelă.

Mă tot uit la fotografia de nuntă atârnată deasupra șemineului. Părem atât de tineri, încât ai putea crede că eram îmbrăcați în hainele părinților noștri. Kate Waters mă vede privind fotografia și o dă jos de pe perete.

Se sprijină de scaunul meu și o privim împreună. 6 septembrie 1989. Ziua în care ne-am legat unul de celălalt. Nu știu de ce, dar mă umflă plânsul – primele mele lacrimi adevărate de la moartea lui Glen –, iar Kate Waters mă îmbrățișează.

3.

Miercuri, 9 iunie 2010

Reporteriţa

Kate Waters se mişcă în scaunul său. N-ar fi trebuit să bea mai devreme cafeaua aia – care, în combinaţie cu prima ceaşcă de ceai, avea efecte devastatoare asupra vezicii ei, ceea ce însemna că era nevoită s-o lase pe Jean Taylor singură cu propriile-i gânduri. Nu părea o idee prea bună pe moment, ţinând cont că Jean devenise tăcută în timp ce-şi sorbea ceaiul, cu o privire pierdută. Kate se temea foarte tare să nu strice relaţia pe care începuse s-o construiască. Erau într-un moment delicat. Pierderea contactului vizual ar fi însemnat o schimbare bruscă de stare.

O dată, când încerca să iasă în evidenţă la o petrecere unde băuse prea multe pahare de vin Rioja, Steve, soţul ei, îi comparase slujba cu urmărirea unei prăzi.

— Se apropie din ce în ce mai mult, le hrăneşte cu fărâme de bunătate şi bună dispoziţie, le momeşte cu bani, le oferă şansa de a-şi spune povestea din perspectiva lor, până când ajung să-i mănânce din palmă. E o artă, le spusese invitaţilor.

Erau colegii lui de la departamentul de oncologie, iar Kate stătuse acolo, cu zâmbetul ei profesionist pe buze, şoptindu-i:

— Zău, dragul meu, credeam că mă cunoşti mai bine.

Invitaţii râseseră nervos şi-şi mai turnaseră nişte vin. Ea fusese foarte nervoasă după plecarea lor, când spălase vasele dând clăbuci pe jos şi trântind farfuriile în chiuvetă, dar Steve o luase în braţe şi o sărutase în semn de împăcare.

— Știi cât de mult te admir, Kate, îi spusese. Ești foarte bună în ceea ce faci.

Îl sărutase și ea, dar el avea dreptate. Era un flirt, un joc care o ajuta să stabilească o legătură cu un străin suspicios, poate chiar ostil. Îi plăcea asta la nebunie. Îi plăcea adrenalina – să sune prima la ușă și să audă zgomotele vieții dinăuntru, să vadă prin geamul translucid al ușii cum se apropie persoana venită să-i deschidă, și, îndată ce intra, îi plăcea să se dea în spectacol.

Reporterii au diferite tehnici pe care le utilizează atunci când sună la ușă; un prieten alături de care participase la un curs folosea privirea „ultimului cățeluș din coșuleț” (expresia lui) pentru a atrage simpatia, o altă reporteriță îi reproșa redactorului de știri că o trimite să sune la ușă de prea multe ori, iar o a treia își punea o pernă pe burtă, prefăcându-se că e gravidă și are nevoie la toaletă.

Kate însă adopta un alt stil. Avea propriile reguli: zâmbea tot timpul, nu stătea foarte aproape de ușă, nu-și cerea scuze la început de discurs și încerca să distragă atenția gazdei de la faptul că o interesează, de fapt, povestea ei. Obișnuia să folosească șmecheria cu sticla de lapte, dar lăptarii erau o specie pe cale de dispariție. Acum era foarte mulțumită de ea că reușise să intre cu atâta lejeritate.

De fapt, nici măcar nu voise să vină. Avusese doar nevoie să meargă la birou ca să termine de completat formularul de cheltuieli înainte ca factura cardului de credit să-i înghită toți banii din cont. Dar redactorul nu acceptase nicio scuză.

— Du-te și bate la ușa văduvei, ți-e în drum! îi strigase Terry Deacon la telefon, străduindu-se să acopere știrile zilei la radio care bubuiau în fundal. Nu se știe niciodată. Poate e ziua ta norocoasă.

Kate suspinase. Înțelesese îndată la ce se referea Terry. Nu exista decât o singură văduvă pe care toată lumea să-și dorească s-o intervieveze, dar

Kate știa de asemenea că drumul fusese deja bătătorit. Trei dintre colegii ei de la *Post* își încercaseră până atunci norocul, și ea era probabil ultimul reporter din țară care încă nu bătuse la această ușă.

Mă rog, aproape ultimul.

Îndată ce ajunse pe strada lui Jean Taylor, verifică dacă nu cumva mai existau și alți agenți de presă și îl zări imediat pe tipul de la *The Times* lângă o mașină. Cravată banală, coate peticite și cărare într-o parte. Clasic. Kate își trase mașina lângă bordură pentru că strada era aglomerată, dar rămase cu privirea ațintită asupra rivalului. Va trebui să dea câteva ture și să spere că dușmanul va fi plecat deja la momentul întoarcerii ei.

„La naiba!” își spuse, semnalizând și trăgând pe o străduță lăturalnică să parcheze.

Cincisprezece minute mai târziu, după o mică recapitulare a lucrurilor pe care le avea de rezolvat pe ziua aceea, își puse centura de siguranță și reporni mașina. Îi sună telefonul și scotoci după el prin geantă. Îl găsi până la urmă, văzu numele lui Bob Sparkes pe ecran și opri motorul.

— Salutare, Bob, ce faci? Ce mai e nou?

Inspectorul Bob Sparkes voia ceva, în mod clar. Nu era genul care să sune pentru o mică bârfă, și Kate era convinsă că apelul nu va dura mai mult de un minut.

— Salut, Kate! Sunt bine, mulțumesc. Destul de ocupat – știi și tu cum e. Am câteva cazuri în lucru, dar nimic interesant. Fii atentă, te mai ocupi cumva de cazul lui Glen Taylor?

— Dumnezeule, Bob, mă urmărești cu camerele de luat vederi? Tocmai urma să bat la ușa lui Jean Taylor.

Sparkes râse.

— Nu-ți face griji, nu ești pe lista celor supravegheați, din câte știu eu.

— E ceva ce ar trebui să știu înainte s-o întâlnesc? întrebă Kate. Ceva nou de la moartea lui

Taylor?

— Nu, nu prea.

Kate îi simți dezamăgirea din glas.

— Mă întrebam dacă ai ceva noutăți. Oricum, ți-aș fi recunoscător dacă mi-ai aduce la cunoștință ce-ți spune Jean.

— Te sun după, spuse ea. Dar probabil că-mi va trânti ușa în nas. Așa a procedat cu ceilalți reporteri.

— În regulă, vorbim mai târziu.

Atât. Kate privi telefonul și zâmbi. Patruzeci și una de secunde. Un nou record. Va trebui să-l tachineze pe tema asta pe Bob data viitoare când se vor întâlni.

Cinci minute mai târziu, trecu din nou pe strada lui Jean Taylor și constată că presa nu mai era acolo. Coborî și o luă pe aleea din fața casei.

Avea nevoie de o scuză.

„Pentru numele lui Dumnezeu, cum să fac să mă concentrez?” își spuse, zgâriindu-se pe mână cu unghiile pentru a-și distrage atenția. Fără folos.

— Scuză-mă, Jean, aș putea merge la toaletă? întrebă ea acum, zâmbind în semn de scuză. Ceaiul trece rapid prin stomac, nu-i așa? Pot să mai fac unul pentru amândouă, dacă vrei.

Jean încuviință din cap și se ridică de pe scaun să-i arate drumul.

— Pe aici, spuse ea, dându-se deoparte astfel încât să-i facă loc lui Kate spre toaleta din josul scărilor.

În timp ce-și spăla mâinile cu săpunul parfumat pentru oaspeți, Kate ridică privirea și-și observă chipul în oglindă. Se gândi că arată obosită, își netezi părul și-și tamponă cearcănele cu degetele, așa cum o învățase esteticiana care-i aplica uneori tratamentele faciale.

Singură, în bucătărie, citi cu atenție notițele și magneții de pe frigider în timp ce aștepta ca apa din ibric să fiarbă. Liste de cumpărături și suvenire de vacanță; nimic de care să se lege. O fotografie a

soților Taylor făcută într-un restaurant, pe plajă, ce înfățișa cuplul zâmbind, în timp ce închina un pahar în fața aparatului de fotografiat. Glen Taylor, brunet, afișând un zâmbet de vacanță, și Jean, cu părul blond-închis, coafat potrivit ocaziei și dat cu grijă după urechi, cu machiajul ușor estompat din cauza căldurii și privirea piezișă îndreptată spre soțul ei.

„Iubire sau venerație?" se întrebă Kate.

Ultimii doi ani cu siguranță își lăsaseră amprenta asupra femeii din fotografie. Jean o aștepta în camera de zi îmbrăcată în pantaloni de casă, un tricou lăbărțat și pulover, cu părul prins într-o coadă de cal. Steve îi reproșa tot timpul lui Kate că e foarte atentă la micile detalii, dar asta făcea parte din slujba ei. „Sunt un observator instruit", obișnuia ea să glumească, încântată să descopere amănunte semnificative. Observase imediat ca Jean are mâinile uscate și crăpate – „mâini de coafeză", își spuse ea – și că pielea din jurul unghiilor îi era cojită din cauza faptului că și le rodea la nervi.

Ridurile din jurul ochilor văduvei spuneau și ele propria poveste.

Kate își scoase telefonul și făcu o poză fotografiei de vacanță. Observă că totul era imaculat în bucătărie – nicidecum ca la ea acasă, unde cu siguranță băieții ei adolescenți lăsaseră urme la micul dejun – căni pătate de cafea, resturi de lapte, felii de pâine prăjită pe jumătate mâncate, vreun borcan de gem fără capac cu un cuțit înfipt în el. Și, bineînțeles, echipamentul murdar de fotbal aruncat pe jos.

Ibricul țiui, gândurile de acasă încetară, Kate pregăti ceaiul și, în drum spre camera de zi, luă și cănile pe o tavă.

Jean privea în gol, cu degetul în gură.

— Acum e mult mai bine, spuse Kate și se trânti pe scaun, îmi cer scuze. Unde rămăseserăm?

Începea să-și facă griji. Petrecuse aproape o oră cu Jean Taylor și nu-și notase în caiet decât frânturi din copilăria văduvei și din viața de la începutul căsniciei. De fiecare dată când se apropia de poveste, Jean schimba imediat subiectul. Avură la un moment dat o discuție despre dificultatea de a crește copii, apoi luară o mică pauză, timp în care Kate preluă un apel insistent de la birou.

Terry nu-și mai încăpu în piele de bucurie când află unde era Kate.

— Super! țipă el în telefon. Bună treabă! Ce spune? Când poți scrie articolul?

Văzând că Jean Taylor n-o scapă din ochi, Kate murmură în telefon:

— Stai puțin, Terry! Semnalul e foarte prost aici.

Se strecură în grădină, prefăcându-se enervată de apelul pe care-l primea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Terry, eram chiar lângă ea! Nu pot vorbi acum. Merge greu, dar începe să aibă încredere în mine. Lasă-mă să-mi văd de treabă!

— I-ai propus un contract cu noi? întrebă Terry. Pune-o să semneze, și pe urmă va fi timp să ne ocupăm de toate.

— Nu vreau s-o sperii forțând lucrurile, Terry. O să-mi dau silința. Vorbim mai târziu.

Kate puse capăt convorbirii apăsând cu putere butonul telefonului și se gândi la următoarea mișcare. Poate că era nevoie să aducă vorba cât mai curând despre bani. Îi arătase deja simpatie, pregătise ceaiul, poate era momentul să treacă la acțiune.

La urma urmei, se putea ca Jean să fi sărăcit de la moartea soțului.

El nu mai era acolo să o ajute. Și nici s-o împiedice să vorbească.

4.

Miercuri, 9 iunie 2010

Văduva

A trecut o oră, și ea e încă aici. Înainte, i-aș fi cerut să plece. Până acum nu mi-a fost niciodată greu să-i gonesc pe reporterii care mi-au bătut la ușă. E chiar ușor, mai ales atunci când sunt nepoliticoși. „Bună ziua!” și apoi trec direct la întrebări. Întrebări oribile, întrebări care atentează la intimitatea omului. Kate Waters nu mi-a pus nicio întrebare dificilă. Încă.

Am vorbit despre o groază de lucruri: când am cumpărat casa împreună cu Glen, prețul imobiliarelor din zonă, modificările pe care le-am adus casei, prețul vopselei, vecinii, unde am crescut și unde am terminat școala, genul ăsta de discuții. Rezonează la tot ce-i spun.

— A, și eu am fost la o școală ca a ta. Îmi uram profesorii. Tu nu?

Cam așa. Îmi dă impresia că vorbesc cu un prieten. Mă face să cred că e la fel ca mine. E isteață, dar probabil așa procedează la fiecare interviu.

Nu e chiar atât de rea. Cred că începe să-mi placă. E amuzantă, pare simpatică, dar poate că se preface. Îmi vorbește despre soțul ei – „al meu”, cum îl numește ea – și despre cum trebuie să-i dea un telefon ca să-i spună că ajunge târziu acasă. Nu știu de ce crede că va întârzia – nici măcar nu e ora prânzului, iar ea locuiește la doar o jumătate de oră de South Circular –, însă eu îi spun să sune, altfel soțul se va îngrijora.

Glen cu siguranță ar fi fost îngrijorat. Mi-ar fi făcut un scandal monstru dac-aș fi întârziat fără să-l anunț.

— Nu e corect față de mine, Jeanie, mi-ar fi spus.

Dar lui Kate nu-i spun așa ceva. Ea râde și-mi zice că soțul ei s-a obișnuit deja, dar se va plânge pentru că va trebui să se ocupe de copii. Îmi spune că are doi adolescenți, Jake și Freddie, lipsiți de bune maniere și respect.

— În plus, va trebui să gătească cina. Însă pun pariu că va comanda pizza. Băieții vor fi superîncântați.

Cei doi copii îi înnebunesc pe ea și pe soțul ei pentru că nu vor să facă curățenie în camerele lor.

— Jean, trăiesc într-o cocină de porci, îmi spune. N-o să-ți vină să crezi câte castroane cu cereale am găsit în camera lui Jake! Un întreg serviciu de vase! Și își pierd săptămânal șosetele. Casa noastră este un Triunghi al Bermudelor pentru șosete.

Râde din nou pentru că-i iubește, cu sau fără cocină.

Nu pot să mă gândesc decât: „Jake și Freddie, ce nume frumoase!” Le păstrez în minte pentru mai târziu, pentru colecția mea, și încuviințez din cap ca și cum aș înțelege-o ce simte. Dar nu înțeleg, nu-i așa? Mi-aș fi dorit enorm să am și eu problemele ei. Să am un adolescent pe care să-l cert.

— Glen devenea foarte dificil atunci când lăsam să se strângă mizerie în casă, mă trezesc spunându-i lui Kate.

Am vrut doar să-i arăt că am și eu problemele mele, că sunt la fel ca ea. O prostie, bineînțeles. Cum aș putea fi ca ea? Sau ca oricine altcineva? Eu!

Glen îmi repeta tot timpul că sunt altfel. Se lăuda cu mine prietenilor lui când ieșeam împreună și le spunea că sunt specială. Nu pricepeam de ce. Lucram într-un coafor numit Hair Today[2] – gluma lui Lesley, proprietara – și-mi petreceam timpul șamponând părul femeilor la

menopauză și pregătindu-le cafele. Crezusem că e o meserie interesantă – chiar șic. Mă gândeam că voi crea coafuri noi, dar la vârsta de șaptesprezece ani eram abia pe treapta cea mai de jos.

— Jean, poți s-o speli pe clienta mea și apoi să dai cu mătura pe lângă scaune? mi se adresa Leslie.

Nici măcar „te rog” sau „mulțumesc”. Clientele erau de treabă. Le plăcea să-mi împărtășească poveștilor lor de viață, pentru că știam să ascult și nu le dădeam sfaturi, așa cum obișnuia să facă Lesley. Încuviințam din cap, zâmbeam și visam în timp ce ele trăncăneau despre nepotul care împrăștiase lipici peste tot sau despre vecinul care arunca rahatul de câine peste gard. Uneori, zile întregi nu spuneam decât: „Ce drăguț!” sau inventam planuri de vacanță imaginare pentru a susține conversația. Dar am perseverat. Am făcut cursuri, învățând cum să coafez și să vopsesc, și, ușor-ușor, am ajuns să am propriile cliente. Nu eram foarte bine plătită, dar oricum nu eram capabilă să fac altceva. La școală nu mă descurcasem. Mama le spunea oamenilor că sunt dislexică, dar adevărul e că nu-mi păsase.

Apoi a apărut Glen, care mi-a spus că sunt specială.

La serviciu nu s-a schimbat nimic. Dar nici n-am socializat cu celelalte trei colege, pentru că lui Glen nu-i plăcea să știe că ies să mă distrez de capul meu. Spunea că pe celelalte fete nu le interesează decât sexul și băutura pentru că sunt nemăritate. Probabil că avea dreptate, ținând cont de ce povesteau luni dimineața, dar eu tot am găsit scuze ca să nu ies cu ele, încât au încetat să mă mai invite.

Îmi plăcea munca pentru că puteam evada în mintea mea și nu aveam niciun stres. Mă făcea să mă simt în siguranță – mirosul chimicalelor și al părului încins de la drot, sunetul bârfelor și al apei care curgea, vuietul uscătoarelor de păr și senzația

că totul e stabil și previzibil. Zilele mele se călăuzeau după caietul cu programări, în care notam cu un creion bont.

Totul era bine stabilit, până și uniforma cu pantaloni negri și bluză albă – cu excepția zilei de sâmbătă, când toate trebuia să purtăm blugi.

— E înjositor pentru o femeie cu experiența ta. Ești coafeză, Jeanie, nu începătoare, avea să-mi spună Glen mai târziu.

Oricum, însemna că, în majoritatea zilelor, nu trebuia să decid ce haine să port – sau ce să fac. Cu atât mai bine!

Toate fetele îl iubeau pe Glen. Într-o sâmbătă a venit să mă ia de la serviciu și s-a sprijinit de tejghea să stea de vorbă cu Lesley. Știa atât de multe Glen al meu! Știa totul despre afaceri. Și putea să-i facă pe oameni să râdă chiar și atunci când vorbea despre lucruri serioase.

— Soțul tău e atât de inteligent! spunea Lesley. Și arată atât de bine! Ești o fată norocoasă, Jean!

Știam că nu-i vine să creadă că Glen mă alesese pe mine. Uneori, nici mie nu-mi venea a crede. El râdea când îi spuneam asta și mă trăgea mai aproape.

— Ești tot ce mi-aș putea dori, îmi spunea.

M-a ajutat să văd lucrurile așa cum sunt. M-a ajutat să mă dezvolt, cred.

Nu știam nimic despre bani și despre ce înseamnă să ai grijă de un cămin după nuntă, așa că îmi dădea sarcini săptămânale în gospodărie și un caiet în care să notez tot ce cheltuiam. Apoi stăteam împreună și făceam bilanțul. Am învățat multe de la el.

Kate vorbește din nou, dar am ratat primele replici. Ceva despre un aranjament și despre bani.

— Scuză-mă, îi spun, preț de un minut gândurile mi-au zburat departe…

Zâmbește cu calm și se apropie iar de mine.

— Jean, știu cât este de dificil pentru tine. Să ai toată ziua la ușă pe cineva. Dar crede-mă pe

cuvânt, singurul mod de a scăpa de ei este să dai un interviu. Își vor pierde interesul și te vor lăsa în pace.

Încuviințez din cap ca să-i arăt că o ascult, dar ea crede că sunt de acord cu ce spune și se agită de bucurie.

— Stai puțin! îi spun eu, într-un acces de panică. Nu spun nici da, nici nu. Trebuie să mă mai gândesc.

— Îți putem face o plată – ca o compensație pentru timpul pe care ni l-ai acordat și ca să te ajutăm în aceste momente dificile, îmi spune ea repede.

Amuzant modul în care împachetează ei lucrurile pentru a le face să pară frumoase. Compensație! Vrea să mă plătească să dau din casă, dar nu vrea să riște să mă jignească.

Am primit multe oferte de-a lungul timpului – genul de bani pe care i-ai câștiga la loterie. Dacă ați vedea toate scrisorile care mi-au fost îndesate în cutia poștală de către reporteri! Sunt atât de false încât ți se face rușine. Totuși, le prefer pe astea scrisorilor pline de ură.

Uneori, oamenii decupează articole cu poza lui Glen din ziare și scriu pe ele MONSTRU, cu majuscule. Uneori subliniază cuvântul cu atâta furie, încât mina pixului străpunge foaia de hârtie.

Reporterii fac exact invers. Dar sunt absolut la fel de dezgustători, serios.

„Dragă doamnă Taylor” – sau, pur și simplu, „dragă Jean” –, „sper că nu vă deranjează că vă scriu în asemenea momente dificile, bla bla bla. S-au scris atât de multe despre dumneavoastră, dar mi-ar plăcea să vă ofer șansa să spuneți povestea din punctul dumneavoastră de vedere. Bla, bla, bla”.

Glen obișnuia să le citească el cu voce tare, apoi râdeam împreună și le îndesam într-un sertar. Dar asta se întâmpla când el încă era în viață. În

privința ofertei de acum n-am cu cine să mă consult.

Mă uit la cana cu ceai. S-a răcit, și observ o pojghiță deasupra. E de la laptele acela gras pe care Glen tot insistă să-l cumpărăm. Insista. Acum pot și eu să cumpăr lapte degresat. Zâmbesc.

Kate, care își laudă ziarul – cât e de decent și de responsabil și alte aiureli –, interpretează zâmbetul meu ca pe un semnal pozitiv. Se oferă să-mi plătească o cameră de hotel pentru câteva nopți.

— Jean, o fac ca să te țin departe de reporteri și de toată presiunea. Să iei o pauză.

Cred că am nevoie de o pauză.

Brusc, sună soneria. Kate se furișează la ușă și privește pe după draperie.

— La naiba, Jean, e un tip de la postul TV local. Nu face zgomot! O să plece.

Fac ce mi se spune. Ca de obicei. De fapt, ea preia misiunea lui Glen. Deține controlul. Mă protejează de presa de afară. Atâta că și ea face parte tot din reprezentanții presei. Dumnezeule, am dușmanul în casă!

Dau să-i spun ceva, dar soneria se aude din nou, iar clapeta pentru corespondență se deschide.

— Doamnă Taylor! răsună o voce de pe holul gol. Doamnă Taylor! Sunt Jim Wilson de la Capital TV. Nu vă răpesc decât un minut. Vreau să schimbăm două vorbe. Sunteți acasă?

Mă uit la Kate, și ea la mine. E foarte încordată. E ciudat să vezi pe altcineva trecând prin ceea ce trec eu de două sau trei ori pe zi. Îmi vine să-i spun că am învățat cum să păstrez tăcerea. Am învățat chiar și să-mi țin respirația pentru ca ei să nu-și dea seama că e cineva în casă. Dar Kate nu poate sta nemișcată. Își scoate telefonul mobil.

— Îți suni vreun prieten? o întreb, încercând să diminuez tensiunea, dar bineînțeles că reporterul TV mă aude.

— Doamnă Taylor, știu că sunteți acasă. Deschideți, vă rog! Promit că nu durează decât o

clipă. Trebuie să vă vorbesc. Vrem să vă oferim ocazia…

— Du-te dracului! urlă Kate, iar eu mă holbez la ea.

Glen nu i-ar fi permis să pronunțe asemenea cuvinte în casa noastră. Se uită la mine și își cere scuze, apoi își duce degetul la buze ca să fac liniște. Tipul de la TV chiar că se duce dracului.

— Văd că funcționează.

— Scuze, dar e singurul limbaj inteligibil pentru ei, spune ea și începe să râdă.

E o veselie simpatică, pare sinceră, iar eu nu prea am mai auzit râsete în ultima vreme.

— Acum hai să vedem cum facem cu hotelul, înainte să mai apară vreun reporter.

Încuviințez din cap. Ultima oară când am stat într-un hotel a fost când eu și Glen ne-am dus la Whitstable la un sfârșit de săptămână, cu câțiva ani în urmă. 2004. Cu ocazia celei de-a cincisprezecea aniversări a căsătoriei noastre. Glen a spus atunci că cincisprezece ani sunt o piatră de hotar și că sunt chiar mai mult decât sentința pe care o primesc infractorii pentru jaf armat.

Oricum, Whitstable e la numai o oră distanță de casă, dar noi ne-am cazat într-un loc minunat, o cameră cu vedere la mare, am mâncat pește cu cartofi prăjiți și ne-am plimbat de-a lungul plajei pline de pietre. Eu culegeam pietre cu formă plată, iar Glen le arunca în valuri, și apoi număram de câte ori loveau apa. Se auzea zăngănitul velelor de pe catargele bărcuțelor și vântul îmi făcea părul vâlvoi, dar cred că eram cu adevărat fericită. Glen n-a spus prea multe în momentele acelea. Voia pur și simplu să se plimbe, iar eu eram bucuroasă că-mi acordă puțină atenție.

Pentru că, de fapt, Glen dispărea ușor-ușor din viața mea. Era prezent și nu era, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Calculatorul îi era soție mai mult decât îi eram eu. În toate felurile posibile, după cum urma să aflu. Avea o cameră micuță de luat

vederi prin care oamenii îl puteau vedea, iar el îi vedea la rândul lui, în timp ce vorbeau. Lumina din ea îi făcea pe interlocutori să pară morți. Ca niște zombi. Îl lăsam în pace cu aiurelile lui.

— Ce tot faci acolo seară de seară? îl întrebam.

— Vorbesc cu prietenii, nimic interesant, îmi răspundea el ridicând din umeri.

Dar putea petrece ore întregi în fața ecranului. Ore întregi. Uneori, se trezea noaptea și pleca de lângă mine. Îi auzeam vocea în camera alăturată, dar nu voiam să-l deranjez, știam că e mai bine așa. Nu-i plăcea să stau lângă el când lucra la calculator. Când îi duceam o cană cu cafea, trebuia să bat la ușă mai întâi. Îmi spunea că-l sperii dacă intru în cameră fără să-l previn. Prin urmare, băteam la ușă, el își închidea calculatorul și lua cana.

— Mulțumesc! îmi spunea.

— Ceva interesant pe calculator?

— Nu. Aceleași lucruri.

Punct.

Eu n-am folosit niciodată calculatorul. Era domeniul lui.

Dar cred că am știut dintotdeauna că se întâmplă ceva acolo. Și atunci am început să spun că ceea ce făcea el e o aiureală. Adică am început să vorbesc cu voce tare despre asta. Lui nu-i plăcea să mă audă, dar nu putea face nimic, ce-ar fi putut să facă? Foloseam un cuvânt inofensiv. „Aiureli”. Mai nimic. Dar nu era chiar nimic. Era o mizerie. Lucruri pe care nimeni n-ar trebui să le vadă, darămite să și plătească pentru asta.

Când poliția a găsit dovezi în calculatorul lui, Glen mi-a spus că nu era el de vină.

— Au găsit lucruri pe care nu eu le-am descărcat – chestii oribile care îți intră în calculator atunci când te uiți la ceva.

Eu nu mă pricep la internet și hardware. I se poate întâmpla oricui, nu?

— Jeanie, știi bine că o groază de oameni sunt acuzați pe nedrept. Există săptămânal știri de genul ăsta în ziare. Oamenii fură carduri de credit și le folosesc ca să cumpere așa ceva. Sunt nevinovat. Am spus deja la poliție. Și, cum eu nu aveam nicio reacție, a adăugat: Habar n-ai cum e să fii acuzat de așa ceva când nu ești vinovat cu nimic. E o experiență cumplită.

L-am mângâiat ușor pe braț, iar el m-a luat de mână.

— Jeanie, hai să bem un ceai!

Ne-am dus în bucătărie să punem ibricul pe foc. În timp ce scoteam laptele din frigider, m-am oprit și am privit fotografiile de pe ușă – noi doi de Revelion, îmbrăcați elegant, noi doi vopsind tavanul camerei din față, noi doi în mijlocul magnoliilor, noi doi în vacanță, noi doi la târgul din oraș. Noi doi. Eram o echipă.

— Nu-ți face griji, Jeanie, mă ai pe mine, obișnuia el să mă încurajeze de fiecare dată când veneam acasă după o zi proastă. Suntem o echipă, îmi spunea.

Și chiar eram. Erau prea multe la mijloc ca să ne putem despărți.

Iar eu eram deja prea implicată, nu puteam să plec. Mințisem pentru el. Nu era prima dată. Minciunile începuseră atunci când sunasem pentru prima oară la bancă ca să anunț că Glen e bolnav, în timp ce el n-avea chef să se ducă. Au urmat minciunile despre cardul de credit pierdut, în momentul în care mi-a spus că avem probleme financiare, pentru ca banca să anuleze o serie de retrageri de numerar.

— Nu facem rău nimănui, Jeanie, serios. Hai, te rog, doar de data asta!

Bineînțeles că nu s-a întâmplat doar o dată.

Îmi imaginez că asta vrea Kate Waters să afle.

O aud pronunțându-mi numele pe hol și, când mă duc să văd ce face, o văd vorbind cu cineva la telefon, spunându-i să vină să ne salveze.

Glen obișnuia să-mi spună că sunt prințesa lui, dar sunt sigură că acum nu va veni nimeni călare pe un cal alb să mă salveze. Mă întorc în camera de zi, mă așez și aștept să văd ce se întâmplă.

5.

Luni, 2 octombrie 2006

Polițistul

Bob Sparkes zâmbi prima dată când auzi numele Bella Elliott. Mătușica lui preferată – una din turma de surori mai tinere ale mamei lui – se numea Bella; era jokerul din pachetul de cărți de joc. Trecuseră multe săptămâni de când Sparkes nu mai zâmbise.

Apelul pe numărul de urgență fusese primit la ora 15.38. Vocea femeii din receptor era sufocată de durere.

— Fetița mea a fost răpită, spusese ea. N-are decât doi ani. Mi-a răpit-o cineva…

Pe înregistrare, care fusese ascultată de nenumărate ori în zilele ce urmară, vocea liniștitoare a telefonistului contrasta puternic cu țipetele de soprană ale mamei.

— Cum o cheamă pe fetița dumneavoastră?

— Bella. O cheamă Bella.

— Și cu cine vorbesc?

— Sunt mama ei. Dawn Elliott. Era în grădină, în fața casei. Casa noastră. Manor Road numărul 44A, Westland. Vă rog, ajutați-mă!

— O să te ajutăm, Dawn. Știu că ți-e greu, dar avem nevoie de câteva detalii ca s-o putem găsi pe Bella. Când ai văzut-o ultima dată? Era singură în grădină?

— Se juca singură cu pisica. Abia se trezise. Nu ieșise de mult. De câteva minute doar. M-am dus după ea s-o aduc în casă, și pe la 15.30 deja nu mai era. Am căutat peste tot. Vă rog, ajutați-mă s-o găsesc!

— În regulă. Nu închide, Dawn! O poți descrie pe Bella? Cum e îmbrăcată?

— Are părul blond, prins în coadă. E foarte mică. Un copilaș… Nu-mi amintesc ce purta. Un tricou și pantalonași, cred. Dumnezeule, nu mai pot să gândesc. Știu că avea ochelarii. Mici, rotunzi, cu rame roz – suferă de strabism. Găsiți-o, vă rog!

•

Jumătate de oră mai târziu, după ce doi polițiști de la forțele de ordine din Hamphsire verificaseră povestea lui Dawn Elliott și investigaseră casă, numele Bellei ajunse la urechile inspectorului Sparkes.

— Fetiță de doi ani dată dispărută, Bob, spuse subinspectorul dând buzna în biroul lui. Bella Elliott. N-a fost văzută în ultimele două ore. Se juca în grădina din fața casei, apoi a dispărut. De pe o proprietate situată la marginea Southamptonului. Mama e terminată – e medicul cu ea.

Subinspectorul Ian Matthews puse un dosar subțire pe biroul șefului său. Numele Bellei Elliott era scris cu marker negru pe copertă, iar fotografia fetiței era prinsă cu o agrafă. Sparkes luă fotografia înainte de a deschide dosarul.

— Ce facem? Unde căutăm? Unde e tatăl?

Matthews se așeză pe scaun.

— Am cercetat casă, podul, grădina. Situația n-arată prea bine. Nici urmă de fetiță. Maică-sa crede că tatăl este din Midlands – o aventură scurtă. A plecat înainte de nașterea Bellei. Încercăm să dăm de el, dar mama nu ne e de niciun ajutor. Spune că nu-i nevoie să fie informat.

— Și ea? Cum e? Ce făcea când fetița ei de doi ani se juca pe-afară? întrebă Sparkes.

— Îi pregătea ceaiul. Bucătăria dă în curtea din spate, așa că n-avea cum s-o vadă. În fața casei nu e decât un zid nu prea înalt, nici măcar zid nu se poate numi.

— Mi se pare un pic iresponsabil să lași o fetiță așa mică nesupravegheată, spuse Sparkes

încercând să-și amintească de copiii lui la aceeași vârstă.

James are acum treizeci de ani, e contabil, iar Samantha are douăzeci și șase și e proaspăt logodită. Oare el și Eileen își lăsaseră vreodată copiii mici nesupravegheați în grădină? Nu-și putea aminti. Probabil că nici nu prea era prin preajmă la vremea aia, fiind tot timpul la muncă. O s-o întrebe pe Eileen când ajunge acasă – dacă va ajunge acasă diseară.

Își luă haina de pe cuierul din spatele lui și scoase cheile de la mașină din buzunar.

— Matthews, mai bine mă duc la fața locului să văd despre ce e vorba. Verific terenul, vorbesc cu mama. Tu rămâi aici și pune totul în ordine în caz că vom avea nevoie de o cameră pentru cercetări. Te sun înainte de șapte.

În mașină, în drum spre Westland, dădu drumul la radio ca să asculte știrile locale. Bella era știrea zilei, dar reporterul nu știa mai multe decât Sparkes.

„Slavă Cerului!” își spuse el.

Sentimentele pe care le avea față de presa locală erau amestecate. Ultima dată când dispăruse un copil, lucrurile luaseră o turnură proastă pentru că presa intervenise cu propria investigație, călcând în picioare dovezile. Laura Simpson, o fetiță în vârstă de cinci ani din Gosport, fusese găsită, murdară și speriată, ascunsă în dulapul unchiului său vitreg.

— Era una dintre familiile alea care alcătuiesc jumătate din populația orășelului, îi spusese Sparkes lui Eileen.

Din nefericire, unul dintre reporteri luase albumul cu fotografii al familiei din casa mamei, așa încât poliția nu văzuse fotografia unchiului Jim – cunoscut ca agresor sexual – și nici nu făcuse legătura între el și copila dispărută.

Agresorul încercase să facă sex cu fetița, dar nu reușise, iar Sparkes fusese convins că ar fi ucis-o,

în timp ce polițiștii se învârteau în cerc, uneori la doar câțiva metri de locul în care copilul era ținut cu forța, dacă, până la urmă, un membru al familiei n-ar fi sunat, beat, la poliție și nu l-ar fi dat de gol pe unchiul Jim. Laura scăpase cu câteva vânătăi și cu ceva traume psihice. Sparkes încă își amintea privirea ei din momentul în care deschisese dulapul. Teroare – nu există alt cuvânt. Teroarea și spaima că salvatorul ar putea fi ca unchiul Jim. Chemase o polițistă s-o ia pe Laura în brațe. În sfârșit, copila era în siguranță. Toți avuseseră lacrimi în ochi – cu excepția Laurei. Privirea ei era goală.

Sparkes crezuse tot timpul că, într-un fel, nu făcuse destul pentru ea. Ar fi trebuit să depisteze legătura cu unchiul Jim de la început. Ar fi trebuit să pună alte întrebări. S-o găsească mai repede. Șeful său și presa consideraseră evenimentul un triumf, dar el nu putuse sărbători așa ceva. Nu după ce-i văzuse privirea.

„Unde o fi Laura acum?” se întrebă Sparkes. „Unde o fi unchiul Jim?”

•

Manor Road era împânzit de reporteri, vecini și polițiști, care-și puneau întrebări unii altora într-o adevărată orgie verbală. Sparkes își croi drum prin mulțime și ajunse la poarta cu numărul 44A, salutându-i din cap pe jurnaliștii pe care îi recunoștea.

— Bob! se auzi vocea unei femei. Salut! Ceva noutăți? Vreo pistă promițătoare?

Kate Waters se băgă în față și zâmbi ironic-obosit. O văzuse ultima dată cu ocazia unei crime înfiorătoare în New Forest și de vreo două ori stătuseră la un pahar și o bârfă în cele câteva săptămâni care precedaseră arestarea soțului.

Aveau o lungă istorie comună: se întâlneau deseori în timpul investigațiilor, reluând de fiecare dată legătura de unde o lăsaseră. Nu chiar o prietenie, se gândi Sparkes. Era o relație prilejuită

de munca lor, iar Kate era de treabă. În plus, Sparkes îi rămăsese dator pentru că, ultima dată, Kate luase decizia de a nu publica o informație până când el nu fusese pregătit s-o divulge presei.

— Bună, Kate! Abia am ajuns, dar s-ar putea să am informații mai târziu, răspunse Sparkes și se strecură spre polițiștii care păzeau casa.

Simți miros de pisici și țigări în camera din față. Dawn Elliott era chircită pe canapea și ținea în mână, cu degete tremurânde, o păpușă și telefonul mobil. Avea părul blond prins în coadă, ceea ce o făcea să pară și mai tânără. Privi la bărbatul înalt și serios care stătea în ușă, și chipul i se contorsionă.

— Ați găsit-o? reuși să întrebe.

— Doamnă Elliott, sunt inspectorul Bob Sparkes. Sunt aici ca să vă ajut s-o găsiți pe Bella, însă am și eu nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Dawn îl privi.

— Dar am spus totul polițiștilor! Ce sens are să-mi puneți aceleași întrebări la nesfârșit? Găsiți-o! Găsiți-mi copilul! urlă ea.

El încuviință din cap și se așeză alături.

— Dawn, hai să reluăm împreună ce s-a întâmplat! îi spuse cu blândețe. Poate îți amintești vreun detaliu nou.

Așa că ea îi spuse povestea, printre lacrimi și suspine care îi înăbușeau cuvintele. Bella era singurul ei copil, rezultatul unei relații nefericite pe care o avusese cu un bărbat căsătorit întâlnit într-un club; Bella era o dulceață de fetiță căreia îi plăcea să se uite la desene animate Disney și să danseze. Dawn nu prea avea treabă cu vecinii.

— Mă privesc toți de sus, ca și cum aș fi o profitoare doar pentru că sunt mamă singură și beneficiez de niște ajutoare, îi spuse ea lui Sparkes.

Dar, în timp ce vorbeau, echipa lui de polițiști și voluntari locali, majoritatea îmbrăcați încă în hainele de serviciu, o căutau pe fetiță prin curți, pubele, poduri, beciuri, magazii, mașini, cotețe și

maldăre de compost din toată zona înconjurătoare. Lumina începea să scadă afară, și brusc se auzi o voce care striga:

— Bella! Bella! Unde ești, draga mea?

Dawn sări de pe canapea și privi pe fereastră.

— Stai jos, te rog! îi spuse Sparkes. Vreau să te întreb dacă Bella a fost cuminte azi.

Ea încuviință din cap.

— Ai certat-o pentru ceva anume? Uneori cei mici vor să ne pună la încercare, nu-i așa? Ai lovit-o?

Femeia deslușì cu întârziere intenția din spatele întrebărilor și își strigă nevinovăția:

— Nu, bineînțeles că nu! N-o lovesc niciodată. Mă rog, nu foarte des. Doar când e neascultătoare. Nu i-am făcut niciun rău. Cineva a răpit-o…

Sparkes îi luă mâna și o încurajă, apoi îi ceru agentului de poliție din casă să pregătească încă o ceașcă de ceai.

Un polițist tânăr se sprijini de ușa camerei de zi și îi făcu șefului semn din cap, ca să-i atragă atenția că are ceva de spus.

— Cineva a văzut un tip hoinărind în jurul casei mai devreme, zise el. L-a zărit un vecin. Nu l-a recunoscut.

— Avem o descriere?

— Un tip cu părul lung și cu un aer dur. Vecinul spune că inspecta mașinile.

Sparkes își scoase telefonul din buzunar și-l sună pe Matthews.

— Se pare că avem ceva. Nimic despre copil, dar am primit descrierea unui tip ciudat care se învârtea pe stradă. Transmite echipei! Eu merg să vorbesc cu martorul. Hai să batem și la ușile tuturor agresorilor sexuali din zonă, adăugă el și simți un nod în stomac imaginându-și-o pe fetiță în ghearele vreunuia dintre cei douăzeci și doi de agresori cunoscuți din Westland.

Forțele de poliție din Hampshire aveau înregistrați aproape trei sute de agresori sexuali, o

mini-populație compusă din exhibiționiști, voyeuri, urmăritori, pedofili și violatori deghizați în vecini prietenoși pe care nu i-ar fi suspectat nimeni.

•

Peste drum, privind pe fereastra micii sale vile, Stan Spencer îl aștepta pe inspectorul de la poliție. Sparkes aflase că tipul inițiase în urmă cu câțiva ani un fel de miliție civilă, fiindcă navetiștii îi furau în mod constant locul de parcare la care credea că are dreptul pentru mașina sa Volvo. Pensia nu le oferea prea multe activități lui și soției sale, Susan, așa că se îmbăta cu iluzia puterii pe care i-o dădea patrula de noapte.

Sparkes îi strânse mâna, și se așezară la masa din sufragerie.

Vecinul își luă caietul cu notițe.

— Acestea sunt notițe simultane, domnule inspector, îi spuse el lui Sparkes, care zâmbi ușor. O așteptam pe nevastă-mea să vină de la cumpărături, după ora prânzului, când am văzut un bărbat plimbându-se de-a lungul străzii. Părea un tip dur – neîngrijit, așa… știți ce vreau să zic –, și m-am temut să nu spargă mașina vreunui vecin. Trebuie să fim atenți. Trecea pe lângă duba lui Peter Tredwell.

Sparkes ridică din sprâncene.

— Scuze, domnule inspector. Domnul Tredwell este un instalator care locuiește la noi pe stradă și căruia mașina i-a fost spartă de mai multe ori. Am reușit să opresc la timp ultima spargere. Așadar, am ieșit din casă să văd ce face individul, dar era destul de departe pe stradă. Din nefericire, nu l-am văzut decât din spate. Păr lung murdar, blugi și o geacă neagră cum poartă oamenii de genul ăsta. Apoi mi-a sunat telefonul din casă, și, când m-am întors, omul deja dispăruse.

Domnul Spencer păru foarte mulțumit de el însuși văzându-l pe Sparkes cum își lua notițe.

— Ați văzut-o pe Bella când ați ieșit pe stradă?

Spencer ezită, dar scutură din cap.

— Nu, n-am văzut-o. N-am văzut-o în ultimele zile. Draga de ea!

•

Cinci minute mai târziu, Sparkes se așeză pe un scaun în holul lui Dawn Elliott și improviză pe o foaie o declarație de presă, apoi se întoarse la ea pe canapea.

— Aveți noutăți? îl întrebă Dawn.

— Nimic nou pentru moment, dar voi înștiința presa că avem nevoie de ajutorul lor. Și…

— Și ce?

— Și că vrem să dăm de urma tuturor celor care au trecut prin zonă în această după-amiază. Oameni care au trecut pe jos ori cu mașina pe Manor Road. Dawn, ai văzut vreun bărbat pe stradă în această după-amiază? Domnul Spencer care locuiește mai sus de tine mi-a spus că a observat un tip cu părul lung, îmbrăcat în negru, pe care nu l-a mai văzut până acum. Poate să nu însemne nimic…

Femeia scutură din cap, și câteva lacrimi i se prelinseră pe față.

— Tipul ăsta a răpit-o? spuse ea. El mi-a luat copilul?

6.

Miercuri, 9 iunie 2010

Văduva

Se aud și mai mulți pași pe stradă. Telefonul lui Kate sună de două ori și se oprește. Trebuie să fie vreun semnal, ceva, pentru că ea se ridică imediat și deschide ușa, lăsând să intre un tip cu un rucsac mare în spate.

— El e Mick, îmi spune. Fotograful meu.

Mick îmi zâmbește și-mi întinde mâna.

— Bună ziua, doamnă Taylor! îmi spune.

A venit să ne ducă la un hotel.

— Într-un loc drăguț și liniștit, spune el, deși eu mă opun propunerii lor.

Totul se întâmplă foarte repede.

— Așteptați puțin! le spun.

Dar nu mă ascultă niciunul.

Kate și Mick discută despre cum să trecem de reporterii strânși la poartă. Probabil tipul de la televizor le-a spus oamenilor că am pe cineva în casă, și acum toți bat cu rândul la ușa mea și-mi vorbesc prin deschizătura de la cutia poștală. E groaznic, e ca un coșmar. Ca la început.

Ca atunci când urlau la Glen, acuzându-l de toate grozăviile.

— Ce-ați făcut, domnule Taylor? răcnea unul dintre reporteri.

— Ai sânge pe mâini, perversule? i-a strigat reporterul de la *The Sun* când Glen a dus gunoiul afară.

Chiar de față cu oamenii care treceau pe stradă. Glen mi-a spus că unul dintre ei scuipase pe trotuar.

Tremura când a intrat în casă.

Sărmanul meu Glen! Atâta că atunci mă avea pe mine să-l ajut – eu îi strângeam mâna și-i spuneam să nu-i ia în seamă. Dar acum nu mai sunt decât eu, și nu știu dacă pot face față singură.

O voce urlă de dincolo de ușă:

— Știu că sunteți acolo, doamnă Taylor. Vă plătesc ca să vorbiți? Ce credeți că vor spune oamenii dacă veți accepta banii aceștia murdari de sânge?

Mă simt de parcă m-ar fi lovit cu ceva. Kate se întoarce, mă ține de mână și-mi spune să-i ignor, pentru că ea poate face ca totul să dispară.

Aș vrea să am încredere în ea, dar mi-e greu să fiu lucidă. Ce înseamnă că va face ca totul să dispară? Să ne ascundem era singura soluție de a face față, credea Glen.

— Trebuie să așteptăm până se satură, obișnuia el să spună.

Dar metoda lui Kate este confruntarea directă. Ar trebui să mă ridic în picioare și să le trântesc câteva vorbe urâte ca să-i fac să tacă. Aș vrea să-i fac să tacă, dar asta ar însemna să ies pe scenă. Gândul acesta mă paralizează, abia dacă mă pot mișca.

— Hai, Jean! îmi spune Kate, văzându-mă blocată pe scaun. O s-o facem împreună. Ușor, ușor! O să se termine totul în cinci minute, și nimeni n-o să te mai găsească.

Cu excepția ei, bineînțeles.

Nu pot să mai suport urletele animalelor de afară, așa că încep să-mi adun lucrurile. Îmi iau geanta și bag în ea niște chiloți luați din uscătorul din bucătărie. Urc la etaj să-mi caut periuța de dinți. Unde-mi sunt cheile?

— Ia doar lucrurile esențiale! îmi spune Kate.

O să-mi cumpere ea tot ce-mi trebuie când ajungem acolo. „Unde acolo?” vreau s-o întreb, dar se întoarce din nou cu spatele. E ocupată, vorbește la telefon cu biroul de presă.

Are o voce diferită atunci când discută cu cei de la birou. E agitată. Respiră sacadat, ca și cum ar fi urcat scările.

— În regulă, Terry, spune ea. Nu, Jean e cu noi… Te sun mai târziu.

Nu vrea să vorbească în fața mea. Mă întreb ce vrea să știe șeful ei. Câți bani mi-a promis? Cum voi arăta în fotografii?

Pun pariu că ar vrea să spună că sunt terminată, dar că va face în așa fel încât să arăt prezentabil. Intru în panică și îmi vine să spun că m-am răzgândit, dar totul se întâmplă mult prea repede.

Ea îmi spune că le va distrage atenția „celorlalți”. Va ieși pe ușa din față și se va preface că pregătește mașina pentru noi, în timp ce eu și Mick ne vom strecura prin grădină și vom sări peste gardul din spate. Nu-mi vine să cred că fac așa ceva.

— Stai puțin! îi spun lui Kate, dar ea mă împinge spre ușă.

O așteptăm să iasă. Sunetul este, dintr-odată, asurzitor. Ca un stol de păsări care-și ia zborul de la ușa mea.

— Ai naibii! spune Mick.

Cred că se referă la fotografi. Apoi îmi pune jacheta lui în cap, mă apucă de mână și mă trage după el până la ușa din spate, dinspre grădină. Nu văd prea mult din cauza jachetei și sunt încălțată și cu niște pantofi inconfortabili. Îmi ies picioarele din ei, dar încerc totuși să fug. E ridicol. Jacheta tot alunecă. Dumnezeule, o văd pe Lisa, vecina de alături, privește de la fereastra de sus, cu gura deschisă! Îi fac cu mâna. Dumnezeu știe de ce. Nu ne-am vorbit de secole.

Ajunși la gardul din spate, Mick mă ajută să-l sar. Nu e foarte înalt. Mai mult de decor decât de protecție. Am pantaloni pe mine, dar tot e dificil. Îmi spune că are mașina parcată chiar după colț, și ne furișăm încet pe aleea din spatele caselor, în caz că vreunul din reporteri e acolo. Brusc, simt nevoia

să plâng. Sunt pe cale să mă urc în mașină cu niște oameni pe care nu-i cunosc și să mă îndrept Dumnezeu știe unde. Probabil că e cel mai nebunesc lucru pe care l-am făcut vreodată.

Glen ar fi făcut o criză. Chiar și înainte de problemele cu poliția, îi plăcea să fie discret. Am trăit în casa aceasta ani de zile – pe toată durata căsniciei noastre –, dar, după cum au fost bucuroși să declare vecinii, ne-a plăcut întotdeauna să ne păstrăm intimitatea. Nu asta spun întotdeauna vecinii când sunt descoperite cadavre sau copii agresați în casa de alături? Dar în cazul nostru chiar era adevărat. Unul dintre ei – poate doamna Grange de vizavi – l-a descris pe Glen unui reporter spunându-i că avea „ochi malefici". Avea ochi frumoși, de fapt. Albaștri cu gene lungi. Ochi de băiețel. Ochii lui mă topeau.

Obișnuia să-mi spună că e doar treaba noastră și că nu trebuie să intereseze pe nimeni. Din cauza asta a fost cu atât mai greu când viața noastră a devenit preocuparea tuturor.

Duba fotografului Mick e murdară. Sunt cutiuțe de hamburgeri pe jos, pungi de chipsuri și ziare vechi. Un aparat de ras electric e conectat la suportul pentru brichetă și o sticlă mare de cola se rostogolește pe jos.

— Îmi cer scuze pentru dezordine, spune el. Eu, practic, aici trăiesc.

Oricum, nu mă urc în față. Mick mă conduce în spate și deschide ușa.

— Aici, îmi spune, apoi îmi ia mâna și mă ghidează. Își așază mâna pe capul meu și mă apasă cu grijă, să nu mă lovesc. Stai așa până demarăm, și-ți spun eu când totul e în regulă.

— Dar… e tot ce reușesc să spun, în timp ce el trântește ușile dubei, iar eu rămân aproape în beznă lângă echipamentele de filmare și sacii de gunoi.

7
.

Joi, 5 octombrie 2006

Polițistul

Bob Sparkes căscă zgomotos, își întinse mâinile deasupra capului și-și arcui spatele pe spătarul scaunului. Încercă să nu se uite la ceasul de pe birou, dar acesta îi tot făcu cu ochiul până când Bob miji ochii. Era 2 dimineața. A treia zi după răpirea Bellei, și el nu avansase deloc.

Zeci de apeluri despre bărbați cu părul lung, precum și alte piste erau verificate constant, dar era o treabă meticuloasă, prea înceată.

Încerca să nu se gândească la ce i se întâmplă Bellei Elliott – sau, ca să fie sincer, la ce i se întâmplase deja. Trebuia s-o găsească.

— Unde ești tu, Bella? întrebă Bob privind fotografia de pe birou.

Vedea chipul fetiței peste tot – în camera de cercetări erau zeci de fotografii din care părea că le zâmbește polițiștilor, ca o icoană care-i binecuvânta, iar paginile ziarelor erau și ele pline de poze.

Sparkes își trecu mâna prin păr, constatând încă o dată cât de tare chelise.

„Hai, gândește!” își spuse și se aplecă spre monitorul computerului. Citise de mai multe ori declarațiile și rapoartele agresorilor locali, pentru a descoperi chiar și cele mai mici neconcordanțe între poveștile lor, dar nu dibuise nicio pistă. Îi verifică pentru ultima dată: ființe jalnice, cei mai mulți dintre ei – bărbați singuratici, urât mirositori, cu dinți stricați, care trăiau în universul fantezist online și care, ocazional, făceau un pas în realitate pentru a-și încerca norocul.

Erau apoi agresorii care persistau în infracțiuni. Polițiștii lui Sparkes fuseseră acasă la Paul Silver – tipul își abuzase copiii timp de ani de zile și făcuse și pușcărie pentru asta –, dar nevasta lui – „A treia?" se întrebă Sparkes. „Sau să fie tot Diane?" – confirmă obosită că soțul ei era la închisoare, condamnat la cinci ani pentru hoție.

— Își diversifică experiența, îi spusese Sparkes adjunctului.

Bineînțeles că, în primele patruzeci și opt de ore, apăruseră mărturii din toată țara potrivit cărora Bella fusese văzută pe undeva. Polițiștii se grăbiseră să verifice, iar o serie de apeluri făcuseră ca inima lui Sparkes să bată mai tare.

O femeie de lângă orașul Newark sunase să anunțe că una din vecinele ei se joacă în grădină cu un copil.

— E o fetiță blondă. N-am mai văzut niciodată un copil în grădina ei. Credeam că n-are copii.

Sparkes trimisese imediat forțele de ordine și așteptase la birou telefonul agenților.

— Nepoata vecinului, venită în vizită din Scoția, îi spusese ofițerul local, dezamăgit. Îmi pare rău. Poate data viitoare.

Poate. Problema era că majoritatea celor care sunau o făceau pentru a atrage atenția, pentru că erau disperați să facă parte din drama Bellei.

De fapt, ultima persoană care o văzuse pe Bella, cu excepția mamei, era vânzătoarea de ziare din capul străzii. Proprietara chioșcului, o bunică guralivă, își amintea că Dawn intrase împreună cu fetița ei în jur de 11.30. Venea des acolo, de obicei să cumpere țigări, iar această ultimă vizită la care participase și Bella fusese înregistrată de camera ieftină de luat vederi de care dispunea chioșcul.

În înregistrare, micuța Bella își ținea mama de mână lângă tejghea; chipul nu i se vedea foarte clar, ca și cum urma să dispară, și fetița ținea în mână o pungă de hârtie; în a doua secvență, ușa chioșcului se închidea în urma lor.

Mama lui Dawn sunase după prânz – la ora 2.17, conform înregistrărilor telefonice – și spusese poliției că își auzise nepoata strigând „Bob Constructorul” și că ceruse să-i vorbească. Dawn o chemase pe Bella, dar se pare că aceasta plecase să-și ia o jucărie.

Următoarele șaizeci și opt de minute fuseseră de competența lui Dawn. Descrierea ei era vagă, punctată de activități casnice. Polițiștii o ajutaseră să reconstituie gătitul, spălatul vaselor și împăturitul hainelor Bellei scoase din uscător, ca să-și facă o idee despre ce se petrecuse în minutele de după ce Dawn își văzuse fiica ieșind în grădină să se joace, imediat după ora 3.

Margaret Emerson, care locuia în casa alăturată, se dusese să ia ceva din mașină pe la 3.25 și era convinsă că la momentul acela nu era nimeni în grădina din față.

— Bella striga de multe ori la mine „Peepo”. Așa se juca ea, dulceața. Îi plăcea să fie centrul atenției. Pe maică-sa n-o interesa tot timpul ce făcea fetița, spusese doamna Emerson cu grijă. Bella obișnuia să se joace singură, plimbându-și păpușa cu căruciorul și alergându-l pe Timmy, motanul. Știți și dumneavoastră cum sunt copiii.

— Plângea des? întrebase Sparkes.

Doamna Emerson se gândise puțin, dar apoi dăduse din cap și spusese:

— Nu, nu, era un copil fericit.

Medicul de familie și asistentul social fuseseră de acord.

— Un copil minunat… o păpușică, spuseseră la unison.

— Mama nu se descurca grozav – e greu să ai grijă de un copil singură fiind, nu-i așa? întrebase doctorul, iar Sparkes încuviințase ca și cum ar fi înțeles.

Toate aceste mărturii erau acum înregistrate și puse în fișiere, dovadă a efortului depus de

polițiști, dar Sparkes știa că nu sunt decât vorbărie de suprafață. Nu progresau deloc.

Trase concluzia că bărbatul cu părul lung era cheia misterului, apoi închise computerul și își aranjă hârtiile pe birou înainte de a pleca acasă pentru un somn de cinci ore.

— Poate că mâine am s-o găsesc, îi șopti soției adormite.

•

O săptămână mai târziu, neprimind nicio veste, Kate Waters îl sună.

— Bună, Bob! Redactorul nostru a decis să ofere o recompensă pentru orice informație care ar putea duce la găsirea Bellei. Douăzeci de mii de lire. O sumă deloc de neglijat.

Sparkes oftă în sinea lui.

— Ale naibii recompense! avea să-i spună el lui Matthews mai târziu. Ziarele au parte de toată publicitatea, iar noi primim apelurile tuturor nebunilor din țară.

— Foarte generos din partea voastră, Kate. Dar crezi că e momentul potrivit? Lucrăm la o serie de…

— Va fi pe prima pagină mâine, îl întrerupse ea. Uite ce-i, Bob, știu că poliția urăște ideea de recompensă, dar cei care văd sau aud ceva și se tem de poliție vor pune mâna pe telefon să ne sune pe noi pentru recompensă.

Sparkes oftă.

— Mă duc s-o informez pe Dawn Elliott, spuse el. Trebuie s-o pregătesc.

— Ai dreptate, zise Kate. Care crezi că ar fi șansele să obțin un interviu cu Dawn? Biata femeie abia dacă putea vorbi la conferința de presă – acum ar avea o șansă să spună mai multe despre Bella. Voi fi blândă cu ea. Ce părere ai?

Bob se gândi că ar fi fost mai bine să nu răspundă la apelul lui Kate. Îi plăcea de ea – nu erau mulți reporteri despre care să poată spune asta –, dar știa că e precum un câine care aleargă după

un os și care va face totul pentru a-l primi. N-avea să renunțe până când nu căpăta ceea ce voise, dar inspectorul nu credea că el și Dawn erau pregătiți pentru un interogatoriu.

Erau multe necunoscute în privința ei; din punct de vedere emoțional era distrusă, copleșită de teroare și incapabilă să se concentreze mai mult de treizeci de secunde. Bob Sparkes petrecuse ore bune cu ea și avea sentimentul că n-o cunoaște decât foarte puțin. Să-i permită lui Kate Waters s-o bombardeze cu întrebări?

— Mă gândesc că i-ar putea fi de ajutor să se confeseze cuiva care nu e polițist. Poate își amintește ceva.

— Kate, am s-o întreb. Dar nu sunt sigur că e în stare de așa ceva. E sub efectul calmantelor și al pastilelor de dormit și îi vine foarte greu să se concentreze.

— Super. Mulțumesc, Bob!

Văzu parcă zâmbetul din vocea lui Kate.

— Stai așa, n-am stabilit nimic! Lasă-mă să vorbesc cu ea, și te sun mai încolo.

•

Când ajunse la Dawn, o găsi în exact același loc în care o întâlnise prima dată, pe canapeaua care îi devenise adăpost, printre jucăriile Bellei, înconjurată de mucuri de țigară și de pagini rupte din ziare, de bilețele de încurajare și de scrisori pe foi liniate primite de la indivizi furioși și supărați.

— Ai dormit, draga mea? o întrebă el.

Sue Blackman, o tânără femeie îmbrăcată în uniformă, agentul de legătură dintre familie și poliție, dădu din cap și ridică din sprâncene.

— Nu pot să dorm, răspunse Dawn. Trebuie să fiu trează când Bella se întoarce acasă.

Sparkes o luă pe Sue Blackman pe hol.

— Are nevoie de odihnă, altfel va ajunge în spital, îi șopti el.

— Știu, domnule. Ațipește pe canapea în timpul zilei, dar nu-i place când se întunecă. Spune că

Bellei i-e frică de întuneric.

8
.

Miercuri, 11 octombrie 2006

Reporterița

Kate Waters ajunse la casa lui Dawn Elliott la ora prânzului, însoțită de un fotograf și ținând în mână un buchet ostentativ de crini cumpărați de la supermarket. Parcă mai departe pe stradă, la distanță de gloata de reporteri, ca să poată pleca apoi fără a fi observată. Îl sună pe Bob Sparkes să-l înștiințeze că ajunseseră și se strecură pe lângă jurnaliștii care stăteau în fața casei în mașinile personale, cu hamburgeri în mâini. Până să se dea ei jos, Kate era deja în casă. Auzi un cuplu de reporteri înjurând-o și atenționându-se unul pe celălalt că fuseseră trași pe sfoară și se strădui să-și înghită zâmbetul.

Mergând în urma lui Bob Sparkes, adulmecă atmosfera, toată dezordinea și încremenirea create de durere: pe hol, hanoracul Bellei cu o glugă îmblănită și cu ursulețul de pluș atârnând de balustradă; cizmulițele ei roșii așezate lângă ușă.

— Mick, fă o poză cizmelor! îi spuse ea fotografului în timp ce se îndreptau spre camera din față.

Peste tot erau jucării și fotografii cu Bella bebeluș; priveliștea o duse pe Kate cu gândul la primii ani de maternitate, când se lupta cu haosul inerent. În ziua când îl adusese acasă pe fiul ei Jake de la spital, stătuse și plânsese, copleșită de explozia hormonală postnatală și de simțul responsabilității care i se trezise brusc. Își amintea cum, în dimineața de după naștere, o întrebase pe asistentă dacă poate să-l ia în brațe, ca și cum Jake ar fi aparținut spitalului.

Dawn Elliott privi spre Kate cu fața îmbătrânită de suferință, și Kate îi zâmbi și îi luă mâna. Se gândi să i-o scuture, dar până la urmă i-o strânse numai.

— Bună, Dawn! spuse ea. Îți mulțumesc că ai acceptat să vorbești cu mine. Știu cât de greu trebuie să-ți fie, dar cu toții sperăm că poliția o va găsi pe Bella.

Dawn încuviință ușor din cap.

„La naiba!" își spuse Kate. Bob chiar avusese dreptate.

Luă o jucărie de pe canapea.

— E Po? Băieții mei îi preferau pe Power Rangers, spuse ea.

Dawn o privi, interesată de întrebare.

— Bella e îndrăgostită de Po, spuse ea. Îi place să facă baloane de săpun, să fugă după ele.

Kate observă o fotografie pe masă în care fetița alerga după baloane și i-o aduse.

— Uite-o! spuse ea, și Dawn luă fotografia în mâini. E frumușică. Pun pariu că e o neastâmpărată.

Dawn îi zâmbi recunoscătoare. Descoperiseră un interes comun – maternitatea –, și Dawn începu să vorbească despre copilul ei.

Bob se gândi că era pentru prima oară când Dawn părea capabilă să vorbească despre Bella ca despre un copil, nu o victimă.

— Kate se pricepe, n-ai ce spune. Are un talent înnăscut. Citește oamenii mai repede decât mulți dintre agenții mei, îi spuse el soției mai târziu.

Eileen ridică din umeri și continuă să rezolve rebusul din ziarul *Telegraph.* Munca de polițist i se părea de pe altă lume.

Kate aduse mai multe fotografii și jucării pentru a întreține conversația, lăsând-o pe Dawn să depene povestea fiecăreia, fără să fie nevoită să-i pună întrebări. Folosea un mic reportofon pe care îl strecurase repede între pernele canapelei, pentru a-i înregistra fiecare cuvânt. Caietul cu notițe era o

idee proastă în asemenea momente – ar fi semănat cu un interogatoriu al poliției. Nu voia decât ca Dawn să vorbească, s-o audă povestind despre plăcerea și greutățile meseriei de mamă, zi cu zi, despre cum o pregătea pe Bella să meargă la creșă, despre cum se jucau la baia de seară, despre bucuria fetiței când își alesese cizmulițele.

— Îi plac mult animalele. Am fost o dată la grădina zoologică, și n-a vrut decât să stea să se uite la maimuțe. Râdea întruna, spuse Dawn, găsindu-și preț de câteva momente refugiu în amintirile vieții trecute.

Kate își dădea seama că frânturile acestea din viața Bellei și a lui Dawn aveau să-l transpună pe cititor direct în coșmarul pe care-l trăia tânăra mamă. Scria deja introducerea în minte.

„În holul din casa lui Dawn Elliott așteaptă o pereche de cizmulițe roșii. Fiica ei, Bella, le alesese în urmă cu două săptămâni și n-a apucat să le poarte…”

Asta este ceea ce publicul vrea să citească pentru ca mai apoi să tremure de teamă, în capot, în fața cănii de ceai, spunând: „Asta ni s-ar fi putut întâmpla și nouă”.

Iar redactorului i-ar plăcea cu siguranță un asemenea articol. „O poveste numai bună de sfâșiat inima mamelor”, ar spune, eliberând prima pagină și apoi alte două la mijlocul ziarului pentru el.

Douăzeci de minute mai târziu, Dawn dădea semne de oboseală. Calmantele nu-și mai făceau efectul, și teroarea pătrunse din nou în cameră. Kate privi către Mick, care se ridică, poziționă aparatul de fotografiat și spuse cu blândețe:

— Dawn, hai să facem o poză cu tine și fotografia aceea frumoasă în care Bella sparge baloane de săpun!

Dawn fu de acord, ca un copil.

— N-am să mi-o iert niciodată, îi spuse ea lui Mick în timp ce el acționa blițul. Nu trebuia s-o las

afară. Voiam doar să-i pregătesc ceaiul. Am pierdut-o din vedere numai un minut. Aș face orice să dau timpul înapoi!

Apoi începu să plângă, zguduită de suspine. Kate o ținea de mână, și lumea se strânse din nou în jurul canapelei.

Kate fusese dintotdeauna fascinată de puterea interviurilor.

— Atunci când vorbești cu oameni adevărați – oameni lipsiți de orgolii sau care nu au nimic să-ți vândă –, se poate ajunge la o dezgolire completă în fața celuilalt, la o intimitate intensă care exclude pe oricine altcineva, îi spusese ea cuiva la un moment dat.

Cui? Probabil cuiva pe care încercase să-l impresioneze, dar adevărul e că își amintea cuvânt cu cuvânt toate interviurile care o mișcaseră la fel de tare ca acesta.

— Ai fost foarte curajoasă, Dawn, spuse ea, și îi strânse din nou mâna. Îți mulțumesc că ai vorbit cu mine și mi-ai acordat din timpul tău. Am să-l sun pe domnul Sparkes să-l anunț când va apărea articolul. Îți las și cartea mea de vizită; poți să mă contactezi oricând simți nevoia.

Kate își strânse repede lucrurile, strecură reportofonul în geantă și cedă locul de pe canapea ofițerului de legătură. Sparkes îi conduse pe ea și pe Mick la ușă.

— A fost minunat. Mulțumesc, Bob! îi șopti ea la ureche. Te sun după ce scriu articolul.

Ieși în fugă din casă, încercând să-și evite colegii de breaslă furioși. În mașină, rămase câteva momente rememorând notițele pe care le luase în minte și încercă să pună cap la cap povestea. Intensitatea întâlnirii cu Dawn o golise de energie și o zdruncinase întrucâtva. Vru să-și aprindă o țigară, dar ajunse să-l sune pe Steve. Îi răspunse mesageria vocală – probabil era ocupat –, dar Kate îi lăsă un mesaj: „Totul a decurs perfect. Biata femeie! Nu va putea trece niciodată peste

nenorocirea asta. Am scos o lasagna de la congelator pentru diseară. Vorbim mai târziu”.

În timp ce rostea cuvintele, își dădu seama că vocea îi era puțin schimbată.

„Pentru numele lui Dumnezeu, Kate, trebuie să-ți revii! Nu e decât slujba ta”, își spuse ea și porni motorul, cu gând să caute un loc liniștit unde să poată parca și să se apuce de scris. „Cred că îmbătrânesc și devin sentimentală”.

•

Dawn Elliott începu s-o sune pe Kate Waters a doua zi, când apăru articolul. O apela de pe mobil, din cadă, departe de privirile iscoditoare ale lui Sue Blackman. Nu știa prea bine de ce sună în secret, dar avea nevoie de ceva numai al ei. Polițiștii îi disecau toată viața, și voia doar puțină normalitate. O discuție banală la telefon.

Kate fu încântată – o linie telefonică directă cu mama era premiul la care sperase, dar nu se culcă pe-o ureche și încercă să cultive relația cu multă grijă. N-avea să pună întrebări legate de anchetă, să forțeze, să insiste. Nu voia s-o sperie pe Dawn. Stătu de vorbă cu ea ca și cum i-ar fi fost prietenă, împărtășindu-i detaliile propriei vieți – vorbiră despre băieții ei, despre traficul aglomerat, despre haine și celebrități. Dawn îi răspunse exact așa cum se aștepta, îi povesti despre temerile ei și despre ultimele piste ale poliției.

— Au primit un telefon din străinătate. De lângă Malaga, parcă. Cineva care se află în vacanță spune că a văzut o fetiță într-un parc și i s-a părut că e Bella. Credeți că ar putea fi acolo?

Kate murmură ceva s-o liniștească în timp ce-și nota informațiile și-i trimise un mesaj corespondentului care se ocupa de criminalitate, un tip care bea din greu și care ratase câteva cazuri în ultima vreme. Încântat să fie inclus pe lista de contacte a lui Kate, individul sună îndată o relație pe care o avea la poliție și ceru redactorului-șef să-i rezerve cât mai repede un zbor spre Spania.

Nu fu vorba despre Bella. Dar ziarul profită de încă un interviu mișcător luat unor oameni în vacanță și se folosi de el ca pretext pentru a mai publica o serie de fotografii.

— A meritat investiția, comentă redactorul biroului de știri și, când trecu pe lângă biroul lui Kate, îi spuse acesteia că se descurcase de minune. Faci o treabă excelentă!

Kate avea acces direct la Dawn, dar trebuia să fie atentă. Dacă Bob Sparkes ar afla de telefoanele lor secrete, n-ar fi tocmai încântat.

Kate îl plăcea pe Sparkes. Se ajutaseră deseori unul pe celălalt cu prilejul unor cazuri la care acesta lucrase – el îi dădea informații care s-o ajute să-și scrie articolele, iar ea îi oferea la rândul ei noi piste pe care polițistul să le poată explora. Era un fel de prietenie, își spuse Kate, de pe urma căreia amândoi aveau de câștigat. Și se aflau în relații bune. Dar nu era nimic mai mult între ei. Kate aproape că roși când își aminti că la un moment dat făcuse o mică pasiune adolescentină pentru Bob, prin anii ’90. Fusese atrasă de felul lui tăcut de a fi și de ochii lui căprui și se simțise flatată când el o invitase de vreo două ori la un pahar.

Corespondentul pe probleme de criminalitate de la ziarul unde lucrase înainte o tachina pentru relația ei apropiată cu Bob Sparkes, dar amândoi știau că inspectorul nu era un iubăreț, așa cum erau unii dintre colegii lui. Era renumit pentru fidelitatea față de soție, iar Kate nu avea nici timpul și nici propensiunea pentru relații extraconjugale.

— E un bărbat adevărat, îi spusese corespondentul lui Kate. Unul dintre ultimii.

Kate știa că risca foarte tare să-și strice relația cu Sparkes pentru simplul motiv că lucra pe la spatele lui cu Dawn, dar faptul că avea acces direct la povestea femeii merita prețul plătit. Putea fi articolul vieții ei.

În drum spre muncă, își revizui argumentele: „Trăim într-o țară liberă, și Dawn poate vorbi cu cine dorește… N-o pot opri să mă sune… Nu eu o caut. Nu-i pun nicio întrebare referitoare la anchetă. Pur și simplu îmi povestește diverse chestii”.

Știa că nu i-ar fi mers cu Sparkes. De fapt, el era cel care o introdusese în viața lui Dawn Elliott.

„În fine, nu-i nicio problemă”, își spuse ea, promițându-și să-i comunice lui Bob tot ceea ce l-ar fi putut ajuta în anchetă, în același timp, spera ca norocul să țină cu ea.

Nu dură însă mult până când primi un apel de la Sparkes.

•

Telefonul sună, Kate răspunse și ieși în coridor pentru mai multă intimitate.

— Bună, Bob! Ce mai faci?

Polițistul îi spuse că era stresat. Ultima conversație pe care Dawn o avusese cu Kate fusese auzită de ofițerul de legătură, și Sparkes era dezamăgit. Cumva, era mai rău decât dacă ar fi fost furios.

— Stai puțin, Bob! Dawn Elliott e o femeie în toată firea – poate vorbi cu cine vrea. Ea m-a sunat.

— Sunt convins. Kate, nu asta a fost înțelegerea noastră. Te-am prezentat lui Dawn Elliott pentru un prim interviu, și tu ai lucrat pe la spatele meu. Asta poate avea urmări asupra anchetei – îți dai seama, nu?

— Bob, femeia m-a sunat pentru că voia să stea de vorbă cu cineva, n-are nicio legătură cu ancheta ta. Simte nevoia să evadeze, chiar și numai pentru câteva minute.

— Iar tu simți nevoia de povești. Nu face pe buna samariteană cu mine, Kate! Te cunosc.

Ea se simți rușinată. Într-adevăr, el o cunoștea.

— Îmi pare rău că te-ai supărat, Bob. Hai să bem un pahar împreună și să vorbim pe îndelete,

ce zici?

— Sunt foarte ocupat, poate săptămâna viitoare. Și, Kate…

— Da, da. Cu siguranță i-ai spus să nu mă mai sune, dar eu n-am să-i închid telefonul dacă mă caută.

— Înțeleg. Ai să faci ce trebuie să faci, Kate. Sper atunci că Dawn o să-și vină în fire. Cineva trebuie să se comporte ca un adult.

— Bob, eu îmi fac treaba mea, iar tu ți-o faci pe a ta. Nu periclitez cercetările voastre, din contră, le popularizez în ziare.

— Sper să ai dreptate, Kate. Trebuie să închid.

Kate se rezemă de perete. Avusese o cu totul altă discuție în minte. În versiunea ei, ea ar fi picat bine, iar Bob i-ar fi fost recunoscător.

Își spuse că Bob avea să revină în cele din urmă, după ce se va fi calmat. Îi trimise un sms lui Dawn, cerându-și scuze dacă îi făcuse probleme. Primi imediat un mesaj: „Vorbim mai încolo”. Era clar, încă se înțelegeau bine. Zâmbi către ecranul telefonului și hotărî să-și sărbătorească victoria cu o cafea și o brioșă.

— Pentru micile triumfuri ale vieții! spuse ea când ridică paharul de plastic cu cafea de la cantină.

Mâine avea să se ducă la Southampton și să mănânce un sandviș cu Dawn la centrul comercial.

9
.

Miercuri, 9 iunie 2010

Văduva

Kate se urcă în mașina lui Mick câteva zeci de metri mai încolo, în parcarea unui supermarket. Râde și spune că „haita” s-a repezit pe alee să vadă dacă mai sunt în casă când ea a plecat singură cu mașina.

— Niște idioți! spune. Au mușcat momeala.

Se răsucește spre mine pe scaunul din față, ca să-i pot vedea chipul.

— Ești în regulă, Jean?

Vocea i-a redevenit calmă și blândă. Dar nu mă prostește ea. Nu-i pasă de mine. Vrea să scrie articolul, atâta tot. Încuviințez din cap și tac.

În timp ce mergem, Kate vorbește cu Mick despre „birou”. Se pare că șeful ei e genul care înjură și strigă la ei.

— Înjură atât de des, încât colegii numesc conferințele de presă de dimineața „Monoloagele vaginului”, îmi spune Kate, și încep amândoi să râdă.

Nu știu ce este acela un monolog al vaginului, dar zău dacă-mi pasă.

E ca și cum Kate și Mick ar trăi în altă lume. Kate îi spune că redactorul de știri – acel Terry cu care a vorbit ea la telefon – e foarte fericit. Probabil fericit că va publica în sfârșit povestea văduvei.

— Va face potecă azi până la biroul redactorului-șef, amărâtul! Ceea ce nu e rău, pentru că n-o să mai urle atât la reporteri. E un tip amuzant – du-l într-un bar, și devine sufletul petrecerii. Dar la birou lucrează și câte douăsprezece ore pe zi, cu ochii în monitor. Îi

ridică doar când trebuie să țipe la cineva. E ca un zombi.

Mick râde.

Mă întind pe sacul de dormit. E un pic murdar, dar nu miroase prea rău, așa că încerc să ațipesc, și vocile lor se estompează. La trezire, constat că am ajuns deja.

Hotelul e mare și luxos. Genul de hotel cu culoarele pline de flori și cu mere adevărate pe biroul de la recepție. Nu-mi dau seama niciodată dacă florile sunt reale, dar merele sigur sunt. Se pot mânca.

Kate se ocupă de tot.

— Bună ziua, am rezervat trei camere pe numele Murray, o informează pe recepționeră, care o privește și apoi se uită în calculator. În urmă cu câteva ore, adaugă ea nerăbdătoare.

— Da, răspunde recepționeră în cele din urmă.

Se pare că Mick este Murray. Îi întinde recepționerei cardul de credit, și aceasta se uită la mine. Brusc, îmi dau seama cum trebuie să arăt. Minunată priveliște! Părul mi-e zbârlit în toate direcțiile după jacheta pe care Mick mi-a pus-o pe cap și după somnul din dubă, abia dacă sunt îmbrăcată de mers la cumpărături, nici pe departe pentru un hotel de lux. Stau așa, într-o pereche de pantaloni învechiți și un tricou, și mă uit în jos, la saboții ieftini pe care îi port, în timp ce Kate completează formularele de cazare. Sunt înregistrată sub numele de Elizabeth Turner și privesc spre Kate. Ea zâmbește și-mi spune:

— Așa nu te va găsi nimeni. O să ne caute în zadar.

Mă întreb cine-o fi Elizabeth Turner și ce-o face în după-amiaza asta. Pun pariu că se duce la cumpărături fără să se ascundă de presă.

— Bagaje? întrebă recepționeră, și Kate îi spune că sunt în mașină, dar că le vom recupera mai târziu.

În lift, mă uit la ea și ridic din sprânceană. Îmi răspunde tot cu un zâmbet. Nu vorbim, pentru că suntem însoțiți de un liftier. E inutil, de altfel, căci nu avem bagaje, dar vrea să ne arate camerele. Și să primească un bacșiș, bănuiesc. A mea este camera 142, alături de 144, camera lui Kate. Liftierul deschide ușa și mă poftește înăuntru. Rămân locului și privesc. Minunată cameră! Imensă și luminată de un candelabru. O canapea și o măsuță de cafea, lampadare și mere, iar mere. Probabil au semnat un contract cu vreun supermarket de au atâtea fructe peste tot.

— E totul în regulă? mă întrebă Kate.

— O, da! răspund eu și mă așez pe canapea ca să mă uit iar.

Nici hotelul din luna noastră de miere n-a fost atât de luxos. Am stat într-o pensiune de familie din Spania. Oricum, chiar și acolo a fost minunat. Am râs o grămadă. Când am ajuns acolo încă mai aveam confetti în păr, iar angajații s-au agitat foarte tare pentru noi. Ne-au așteptat cu o sticlă de șampanie – șampanie spaniolă, ușor grețoasă –, iar chelnerițele tot veneau și ne pupau. Ne-am petrecut zilele lângă piscină, privindu-ne unul pe celălalt. Iubindu-ne. A trecut atâta timp de atunci…

Kate îmi spune că hotelul dispune de o piscină. Și de un centru spa. Nici măcar n-am costum de baie – de fapt, n-am mai nimic –, dar ea mă întreabă ce măsură port și se duce să-mi aducă „niște lucruri”.

— Ziarul plătește totul, îmi spune.

Îmi rezervă o ședință de masaj pentru timpul în care ea va fi plecată.

— Ca să te relaxezi, îmi zice. Va fi minunat. Folosesc uleiuri esențiale – iasomie, lavandă, chestii din astea –, și poți dormi pe masă. Ai nevoie de puțin răsfăț, Jean.

Nu sunt convinsă, dar mă conformez. Nu i-am întrebat cât timp mă vor ține aici. N-am deschis

subiectul, iar ei se comportă de parcă ar fi o mini-vacanță la sfârșit de săptămână.

•

O oră mai târziu, sunt lungită pe pat, îmbrăcată într-un halat de la hotel, și parcă plutesc, atât de relaxată mă simt. Glen mi-ar fi spus că miros a bordel, dar nu mă deranjează. Miros a scump. Apoi Kate bate la ușă, și eu revin cu picioarele pe pământ. Mă întorc la realitate.

Intră pe ușă cu o grămadă de sacoșe.

— Uite, Jean! încearcă astea și vezi dacă-ți vin!

Ciudat cum îmi tot spune pe nume. Ca o asistentă medicală. Sau un escroc.

A ales lucruri minunate. O bluză albastră din cașmir pe care nu mi-aș fi permis-o niciodată, un tricou alb, o fustă vaporoasă și o pereche de pantaloni gri de stofă, chiloți, pantofi, un costum de baie, spumă de baie de lux și o cămașă de noapte foarte frumoasă. Despachetez totul în timp ce ea mă privește.

— Jean, îmi place culoarea asta. Ție nu? îmi spune ea, ridicând bluza. O nuanță superbă de albastru.

Știe că îmi place și mie mult, dar încerc să nu-i arăt.

— Mulțumesc, îi răspund. Chiar nu era nevoie de toate astea. O să petrec doar o noapte aici. Poate ar fi mai bine să returnezi unele lucruri.

Nu zice nimic, strânge pungile goale și-mi zâmbește.

E trecut de ora prânzului, iar ei decid să mâncăm la Kate în cameră. Eu nu vreau decât un sandviș, dar Mick comandă friptură și o sticlă de vin. Constat că sticla a costat 32 de lire. La prețul ăsta poți lua opt sticle de Chardonnay de la supermarket. Mick a spus că e „sublim”. Înjură destul de mult, dar Kate pare că nu observă. Toată atenția ei e îndreptată asupra mea.

După ce terminăm de mâncat și scoatem farfuriile din cameră, Mick se duce în camera lui

să-și pună în ordine aparatura, iar Kate se așază confortabil într-un fotoliu și începe să-mi vorbească. O discuție normală, genul de discuție pe care îl purtam cu vreo clientă când o spălam pe cap. Dar știu că nu va dura mult.

— Cred că ești foarte afectată de când a murit Glen, începe ea.

Încuviințez din cap și par afectată. Nu pot să-i spun că nu-i așa. Adevărul e că liniștea de după moartea lui e minunată.

— Cum ai făcut față, Jean?

— A fost groaznic, îi răspund eu cu durere în voce și redevin dintr-odată Jeanie, femeia care obișnuiam să fiu la început, când m-am măritat.

Jeanie m-a salvat. Și-a văzut conștiincioasă de viața ei, pregătind ceaiuri, spălându-și clientele pe cap, măturând și făcând patul. Știa că Glen era victima unei intrigi polițiste. A stat alături de bărbatul cu care s-a căsătorit. Alături de bărbatul pe care l-a ales.

Inițial, Jeanie n-a apărut din nou decât atunci când poliția ori familia puneau întrebări, dar, pe măsură ce pe sub ușa noastră au început să se strecoare lucruri din ce în ce mai urâte, Jeanie a revenit în casă pentru ca eu și Glen să putem trăi mai departe împreună.

— A fost un șoc teribil, îi spun lui Kate. Autobuzul l-a lovit chiar în fața mea. Nici n-am avut timp să sun după ajutor. Murise deja. Apoi oamenii care erau de față au dat năvală și s-au ocupat de tot. Eu eram prea șocată ca să mă mișc și m-au dus la spital să se asigure că eram în regulă. Toată lumea a fost atât de amabilă!

Până când și-au dat seama cine era.

Vedeți, poliția spune că Glen a răpit-o pe Bella.

Când i-au pronunțat numele, când au venit la noi acasă, nu mă puteam gândi decât la fotografia ei, la chipul ei micuț, la ochelarii mici și rotunzi și la plasturele lipit pe un ochi. Semăna cu un copil-pirat. Atât de dulce era, că-mi venea s-o mănânc.

Nimeni nu mai vorbea despre altceva – la salonul de coafură, la magazin, în autobuz. Micuța Bella. Se juca în curtea casei din Southampton, și cineva o răpise.

Bineînțeles că eu n-aș fi lăsat un copil să se joace singur în curte. Avea doar doi ani și jumătate, pentru numele lui Dumnezeu! Mama ei ar fi trebuit să aibă mai multă grijă de ea. Pun pariu că se uita la televizor la tot soiul de prostii. Glen îmi spunea că întotdeauna lucrurile de genul ăsta li se întâmplă unor asemenea oameni. Oameni neglijenți!

Au spus că Glen o răpise. Și că o omorâse. Mi s-a oprit inima în piept când i-am auzit. Polițiștii au fost cei care au spus-o primii. Ceilalți au început mai târziu.

Am rămas acolo pe hol cu gurile căscate. Mă rog, spun cu „gurile”. Glen de fapt se albise la față. Nu mai arăta a Glen.

Polițiștii n-au făcut mare zarvă când au venit la noi. N-au dat cu pumnul în ușă sau mai știu eu ce, cum vezi la televizor. Au bătut pur și simplu la ușă: cioc-cioc! Glen tocmai fusese să spele mașina. A deschis ușa, iar eu m-am uitat din bucătărie să văd cine venise. Erau doi tipi, care cereau voie să intre. Unul semăna cu profesorul meu de geografie de la școală, domnul Harris. Avea o jachetă de stofă la fel.

— Domnul Glen Taylor? a întrebat foarte calm.

— Da, a răspuns Glen și l-a întrebat dacă vinde ceva.

La început n-am auzit foarte bine, dar apoi au intrat. Doi polițiști – inspectorul Bob Sparkes și adjunctul lui.

— Domnule Taylor, aș vrea să vorbesc cu dumneavoastră despre dispariția Bellei Elliott, a spus inspectorul Sparkes.

Am deschis gura să zic și eu ceva ca să-l împiedic să continue, dar n-am putut. Iar fața lui Glen s-a albit. Nu m-a privit nici măcar o secundă.

Nu m-a luat în brațe și nici nu mi-a atins mâna. Mai târziu mi-a spus că fusese în stare de șoc. A continuat să discute cu polițistul, dar nu-mi amintesc să fi auzit ce spuneau. Îi vedeam mișcându-și buzele, dar nu pricepeam ce-și spun. Ce treabă avea Glen cu Bella? El n-ar face rău nici unui copil. Adoră copiii.

Apoi Glen a plecat împreună cu polițiștii. Mai târziu mi-a spus că-și luase la revedere de la mine și mă rugase să nu mă îngrijorez, pentru că era fără îndoială vorba despre o încurcătură pe care urma s-o lămurească. Dar eu nu țin minte asta. Celălalt polițist a rămas cu mine acasă să-mi pună întrebări, să se bage în viețile noastre, dar, în tot timpul ăsta, în cap nu mi-a stăruit decât chipul lui Glen și cum pentru o secundă nu-l recunoscusem.

Glen mi-a spus mai târziu că cineva susținuse că el ar fi făcut o livrare aproape de locul din care fusese răpită Bella, dar că asta nu însemna nimic. Pură coincidență. Probabil erau sute de oameni în zonă în ziua respectivă.

Nu fusese aproape de locul răpirii, livrase undeva la kilometri distanță, mi-a spus. Dar polițiștii întrebau pe toată lumea, pentru a verifica dacă cineva văzuse ceva.

Glen începuse să lucreze ca șofer de livrări după ce a fusese concediat de la bancă. Visase dintotdeauna să aibă ocazia să-și construiască propria afacere, să fie propriul lui șef.

Adevăratul motiv s-a întâmplat să-l descopăr într-o seară de miercuri. Fusesem la aerobic și am luat masa târziu. A urlat la mine întrebându-mă de ce întârziasem, din gură i-au ieșit cuvinte oribile și murdare. Cuvinte pe care nu avea obiceiul să le folosească. Era un coșmar. Furia și acuzațiile lui umpleau bucătăria. Ochii îi erau goi, ca și cum nici nu m-ar fi cunoscut. M-am temut că o să mă lovească. I-am văzut pumnii încleștându-se și descleștându-se, iar eu încremenisem lângă aragaz, cu spatula în mână.

Bucătăria mea, regulile mele, obișnuiam noi să glumim. Dar în ziua aceea n-am glumit. Copilul născut miercurea va fi plin de suferințe.

Scandalul s-a terminat cu o ușă trântită, iar Glen s-a dus să se culce în camera oaspeților, departe de mine. Îmi amintesc că rămăsesem jos, la baza scărilor, complet năucă. Ce se întâmplase? Care era problema? Nu voiam să mă gândesc la ce ar fi putut însemna scena aceea pentru noi.

„Încetează!” îmi spuneam. „Totul va fi în regulă. Poate că a avut o zi proastă. Lasă-l să se liniștească și să doarmă!”

Am început să fac puțină ordine, să iau fularul și jacheta pe care le atârnase de balustrada scărilor și să le așez în cuierul de lângă ușă. Am simțit ceva într-unul din buzunare, o scrisoare. Un plic alb cu numele și adresa lui. Un plic de la bancă. Cuvintele folosite erau foarte protocolare – „cerere”, „comportament necorespunzător”, „rezilierea contractului”, „imediat”… Mă pierdusem printre cuvinte, dar știam ce înseamnă. Sfârșitul visurilor noastre. Al viitorului nostru. Cu scrisoarea mototolită în mâini, am urcat în grabă la etaj. Am intrat în cameră și am aprins lumina. Mă auzise venind, pentru că se prefăcea că doarme.

— Ce este asta?

Mă privea de parcă n-aș fi existat.

— M-au concediat, mi-a răspuns și s-a întors pe partea cealaltă, prefăcându-se că doarme.

În dimineața următoare, a venit la mine în cameră și mi-a servit ceaiul în ceașca mea preferată. Părea că nu dormise deloc și și-a cerut scuze. S-a așezat pe pat și mi-a spus că trăia sub presiune, că totul era o neînțelegere și că niciodată nu se înțelesese cu șeful lui. Mi-a spus că i se înscenase ceva și că era acuzat. O greșeală, a spus, el nu făcuse nimic, dar șeful lui îl invidia. Mi-a spus și că avea planuri mari de viitor, dar că nu mai contau dacă nu rămâneam lângă el.

— Ești centrul universului meu, Jeanie, mi-a spus și m-a strâns la piept, iar eu l-am îmbrățișat și mi-am alungat frica.

Mike, un prieten pe care îl cunoscuse pe internet, i-a vorbit despre o slujbă de șofer.

— E o slujbă care să ne permită să ne descurcăm până mă lămuresc ce afacere vreau să încep.

Mai întâi a fost plătit cu ora, dar apoi l-au angajat permanent. A încetat să mai vorbească despre cum voia să fie propriul lui șef. Trebuia să poarte o uniformă destul de elegantă: bluză albastru-deschis cu logo-ul companiei pe buzunar și pantaloni bleumarin. Glen nu suporta să poarte uniformă – îmi spunea că e înjositor, că se simțea ca la școală –, dar s-a obișnuit repede și părea fericit. Se trezea dimineața, îmi făcea cu mâna, apoi pleca – în călătorie, după cum obișnuia să spună.

Nu l-am însoțit decât o singură dată. O misiune specială din partea șefului, în duminica dinainte de Crăciun. Cred că a fost Crăciunul de dinainte să fie arestat. Urma să livreze în Canterbury, și mi-a surâs ideea unei plimbări. Nu ne-am vorbit deloc pe drum. I-am cotrobăit prin torpedou. Tot felul de fleacuri. Niște dulciuri. Am luat o bomboană și i-am oferit și lui Glen una, ca să-i ridic moralul. N-a vrut s-o ia și mi-a cerut să le pun la loc.

Duba pe care o conducea era foarte drăguță și curată. Impecabilă. Nu i-o văzusem până atunci. O ținea la depozit, iar dimineața lua mașina până la serviciu.

— Foarte drăguță duba, i-am spus, iar el mi-a zâmbit. Ce e în spate?

— Nimic, mi-a răspuns și a pornit radioul.

Avea dreptate. Am aruncat o privire în timp ce vorbea cu un client. Era foarte curată. Mă rog, aproape. O bucată ruptă dintr-un pachet de dulciuri se ițea de sub un capăt al covorașului. Am tras-o

cu unghia. Era ușor lipicioasă și prăfuită, dar am pus-o în buzunarul paltonului. Ca să fie totul curat.

Toate par acum atât de îndepărtate! O plimbare obișnuită cu mașina, ca doi oameni normali.

*

— Glen Taylor? mă întreabă asistenta, făcându-mă să tresar din gânduri și încruntându-se în timp ce notează numele pe formular.

Parcă își amintește ceva. Aștept inevitabilul.

Îi pică fisa.

— Glen Taylor? Cel acuzat de răpirea fetiței aceleia? îi spune ea încet unuia dintre paramedici, iar eu mă prefac că nu aud. Când își întoarce privirea spre mine, constat că fața i s-a înăsprit. Am înțeles, spune și se îndepărtează.

Cred că a telefonat cuiva, pentru că, jumătate de oră mai târziu, o mulțime de jurnaliști se învârtesc în jurul intrării de la Urgențe, încercând să se comporte ca niște pacienți. Îi miros de la o poștă.

Stau cu capul plecat și refuz să le vorbesc. Ce fel de oameni sunt aceștia care agresează o femeie al cărei soț tocmai a murit?

Au venit și polițiști. Din cauza accidentului. Nu sunt cei pe care îi vedem de obicei. Sunt cei de la poliția locală, legiștii, nu agenții din Hampshire. Își fac treaba de rutină, iau declarații de la martori, de la mine, de la șoferul de autobuz. E și el aici. Se pare că are o lovitură urâtă la cap. Declară că nu l-a observat pe Glen când acesta i-a apărut în față.

Probabil așa e, totul s-a petrecut foarte repede.

Curând își face apariția inspectorul Bob Sparkes. Știam că va sosi la un moment dat, dar cred că a condus ca un nebun de a reușit să ajungă din Southampton până aici atât de repede. Pare trist și îmi prezintă condoleanțe, însă e și mai trist pentru el însuși. Cu siguranță nu-și dorea ca Glen să moară. Din cauza morții lui, cazul va rămâne deschis. Săracul Bob! Va rămâne cu acest eșec pe conștiință toată viața.

Se așază lângă mine pe un scaun de plastic și-mi întinde mâna. Sunt atât de rușinată, încât nu-i spun nimic. Nu s-a mai purtat niciodată așa. Ca și cum i-ar păsa de mine. Îmi ține mâna și-mi vorbește încet. Știu ce-mi spune, dar nu-l aud, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Mă întreabă dacă știu ce i-a făcut Glen Bellei. Mi-o spune cu blândețe, îmi zice că acum pot divulga secretul. Că pot mărturisi totul. Că și eu am fost o victimă, ca și Bella.

— Nu știu nimic despre Bella. Nici Glen nu știa nimic, spun eu și-mi trag mâna, prefăcându-mă că-mi șterg o lacrimă.

Puțin mai târziu, mă trezesc că vomit în toaleta spitalului. Mă spăl și mă așez pe veceu, cu capul sprijinit de faianța rece de pe pereți.

10.

Joi, 12 octombrie 2006

Polițistul

Inspectorul Bob Sparkes stătea în camera de cercetări, scrutând panourile în căutarea oricărei posibile piste și conexiuni. Își dădu jos ochelarii și miji ochii cu speranța că schimbarea de perspectivă i-ar putea aduce vreo revelație.

Era multă agitație în jurul casei lui Dawn Elliott, dar Bella, miezul problemei, încă nu fusese descoperită.

„Atâtea informații și nimic despre ea”, își spuse Bob. „E pe aici pe undeva. Ceva ne scapă”.

Criminaliștii luaseră probe de pe fiecare centimetru al gardului de cărămidă din curte și al gardului metalic vopsit; polițiștii căutaseră amprente în toată curtea, înaintând încet, în genunchi, și tot felul de fibre textile din hainele Bellei, fire de păr blond, bucăți de jucării dezmembrate, șervețele folosite fuseseră adunate în pungi de plastic precum sfintele moaște. Dar nimic care să aparțină răpitorului.

— Cred că nemernicul s-a aplecat peste gard și a săltat-o direct în mașină, spuse Sparkes. Cred că nu i-a luat mai mult de câteva secunde. Fetița era în curte, și în clipa următoare a dispărut.

Criminaliștii găsiră o bomboană molfăită lângă gard.

— I-o fi căzut Bellei din gură când a săltat-o răpitorul? întrebă Spikes. E o Smartie?

— Nu sunt expert în bomboane, dar voi pune pe cineva să verifice, răspunse subinspectorul Matthews.

Bomboana fu identificată de criminaliști drept Skittles. Pe ea era saliva Bellei – fusese identificată după ADN-ul de pe suzeta pe care o folosea noaptea.

— Nu i-am luat niciodată Skittles, spuse Dawn.

„I-o fi dat-o individul ca s-o facă să tacă”, își spuse Sparkes. „Tactică de modă veche”. Își aminti de mama lui care obișnuia să-i spună, în copilărie: „Să nu iei niciodată dulciuri de la străini!” Asta și încă ceva despre bărbații cu cățeluși.

Pe măsură ce analiza lista dovezilor, energia îi scădea. Treaba nu arăta prea bine. Nu existau camere de luat vederi care să dea în stradă – doar un magazin de reparații foto –, iar în imaginile culese de pe camerele din apropiere nu exista niciun bărbat neîngrijit.

— Poate că pur și simplu a avut noroc, spuse Sparkes.

— Al naibii noroc!

— Matthews, sună și află când putem intra la *Crimewatch*[3]. Spune-le că e urgent!

Celor de la *Crimewatch* le trebuiră opt zile pentru a reconstitui povestea – o eternitate. Trebuiră să aducă o sosie a Bellei de la o creșă dintr-un alt oraș pentru că niciun părinte care locuia în apropiere de Westland nu vru să ia parte la așa ceva.

— N-ai cum să-i învinuiești, îi spuse Sparkes regizorului exasperat. Nu vor să-și vadă copilul în rol de victimă. Fie și falsă.

Așteptau la capătul lui Manor Road ca echipa de filmări să pună totul la punct, discutând despre apelul pe care Sparkes urma să-l adreseze opiniei publice.

— Vei vorbi în direct din studio, Bob, îi spuse regizorul, așa că ai grijă să ai totul clar în minte înainte să începi. Știi ce întrebări ai să primești.

Sparkes era cu mințile prea împrăștiate pentru a-l asculta cu atenție. Tocmai o suia pe Dawn Elliott în mașina poliției ca s-o ducă acasă la mama ei,

când sosise actrița care urma s-o interpreteze pe ea.

— Seamănă cu mine, îi spusese Dawn lui Sparkes.

Îi fusese imposibil să se uite la fetița care o juca pe Bella. Întinsese pe canapea niște hăinuțe ale fiicei sale, o bentiță și ochelarii de rezervă ai copilei, mângâind fiecare obiect și pronunțând numele Bellei. Sparkes o ajutase să se ridice și, cu ochii secătuiți de plâns, femeia mersese până la mașină ținându-l de mână. Se așezase lângă Sue Blackman și nu privise înapoi.

Strada era acum goală, tăcută, exact așa cum trebuie să fi fost în ziua răpirii. Sparkes se uită cum răpirea era pusă în scenă, iar regizorul o îndruma cu blândețe pe „Bella" să alerge după o pisică gri, împrumutată, prin grădină. Mama fetiței stătea lângă cameră, cu bomboane de ciocolată în caz de urgență, zâmbindu-i fiicei sale și stăpânindu-se cu greu să nu plângă.

Doamna Emerson se oferi să-și joace propriul rol, mergând cu pas țeapăn prin grădină, pretinzând că o caută pe micuța ei prietenă de alături și apoi răspunzând strigătelor de ajutor ale lui Dawn. Peste drum, domnul Spencer simulă momentul în care îl observa pe răpitor, un actor cu o perucă lungă, în timp ce trecea pe lângă casa lui. Grimasele domnului Spencer fură filmate de către un cameraman instalat în stratul cu margarete al doamnei Spencer.

„Răpirea" urma să dureze doar câteva minute, dar abia după trei ore de filmări regizorul fu mulțumit, și toată echipa urmări versiunea finală pe ecranul din camionul cu echipament. Nimeni nu scoase un cuvânt în timp ce se uitau cum „Bella" se juca în grădină. Numai domnul Spencer rămase să discute evenimentele cu echipa de filmare.

Apoi, unul dintre polițiștii mai în vârstă îl luă pe Sparkes deoparte.

— Ai observat că domnul Spencer se tot insinuează în investigație și oferă interviuri reporterilor? Le spune că l-a văzut pe bărbatul care a răpit-o pe fetiță. Am impresia că e înnebunit să fie în centrul atenției.

Sparkes zâmbi cu îngăduință.

— Tot timpul există câte unul din ăștia, nu? Probabil e singur și plictisit. Am să-i spun lui Matthews să fie cu ochii pe el.

După cum se așteptau, la douăzeci și trei de zile de la dispariția Bellei, difuzarea filmului generă sute de apeluri adresate realizatorilor de televiziune și agenților care se ocupau de caz, inflamă emoțiile publicului și stârni o avalanșă de mesaje pe site-ul oficial al emisiunii, majoritatea variații pe tema: „Gândurile noastre se îndreaptă către…” sau: „De ce, Dumnezeule, de ce?”

Mai bine de zece persoane telefonară pentru a susține că o văzuseră pe Bella, mulți dintre ei în vreo cafenea, în autobuz sau pe vreun teren de joacă. Fiecare apel fu imediat verificat, dar optimismul lui Sparkes începu să se diminueze de fiecare dată când răspundea la apeluri în studio.

•

Săptămâna următoare, câteva voci ajunseră la urechile lui Sparkes pe coridoarele poliției din camera de cercetări.

— Avem un exhibiționist pe un teren de joacă, îi spuse ofițerul de serviciu. La vreo douăzeci și cinci de minute de casa lui Dawn Elliott.

— Cine e? îl cunoaștem?

Lee Chambers era un șofer de taxi de vârstă mijlocie, divorțat, care fusese interogat cu șase luni în urmă pentru că se dezbrăcase în fața a doua cliente. Susținuse atunci că nu făcuse decât să urineze, iar femeile îl văzuseră când își închidea șlițul. Neintenționat. Clientele nu voiseră să depună plângere pentru a evita complicațiile, iar poliția fusese nevoită să-l elibereze.

Astăzi fusese văzut în tufișuri lângă leagănele din Royal Park, aproape de locul unde se jucau copiii.

— Pur și simplu mă ușuram, îi spusese el polițistului chemat de o mamă oripilată.

— Aveți de obicei erecții în timp ce urinați, domnule? Trebuie să fie foarte neplăcut, îi zisese agentul care îl conduse spre mașină.

Chambers ajunsese la secția de poliție din Southampton și fusese închis într-o cameră de interogatoriu.

Privind înăuntru prin panelul de sticlă securizată al ușii, Sparkes văzu un bărbat slab, cu părul lung prins în coadă, neglijent, într-o bluză cu echipa de fotbal din Southampton.

— Păr lung și murdar, spuse Matthews.

„Tu ai răpit-o pe Bella?" se întrebă Sparkes în mod involuntar. „Ai dus-o undeva?"

Suspectul ridică privirea întrebător când Sparkes și Matthews intrară.

— E o neînțelegere, spuse el.

— Dacă aș fi primit o liră de fiecare dată când… Păi, ce ar fi să ne spui atunci despre ce e vorba? întrebă Matthews, și polițiștii își traseră scaunele mai aproape de masă.

Chambers spuse numai minciuni, și ceilalți ascultară. Făcuse doar un pipi. Nu văzuse că e un teren de joacă. Nu observase copiii. Nici măcar nu le vorbise. O greșeală nevinovată.

— Spune-mi, domnule Chambers, unde erai luni, pe 2 octombrie? întrebă Sparkes.

— Nu știu. Lucram, probabil. Lunea e una dintre zilele în care în mod normal lucrez. Șefa de tură ar trebui să aibă aceste informații. De ce mă întrebați?

Întrebarea atârnă greu în aer, iar Chambers păru că-și dă seama. Sparkes avu senzația că aude chiar un clic.

— E ziua în care a dispărut fetița, nu? Doar nu credeți că am vreo legătura cu asta, nu?

Dumnezeule, nu puteți crede așa ceva!

Polițiștii îl lăsară să fiarbă puțin în suc propriu cât timp ei se duseră împreună cu colegii care îi identificaseră adresa: o garsonieră într-o casă victoriană transformată din cartierul sărăcăcios al prostituatelor, situat în apropiere de docuri. Cotrobăind printre revistele porno de lângă patul lui Chambers, Matthews oftă:

— Tipul ăsta urăște femeile, nu vrea să facă sex cu copii. Tu ce ai găsit?

Sparkes nu spuse nimic. Mai multe fotografii cu Dawn și Bella, tăiate din ziare, zăceau într-o folie de plastic pe fundul șifonierului.

•

Șefa de tură a taxiurilor era o femeie plictisită la vreo cincizeci de ani, baricadată în biroul ei neîncălzit, îmbrăcată într-un pulover tricotat și mănuși fără degete.

— Lee Chambers? Ce-a mai făcut? Și-a arătat-o iar, din greșeală? râse și dădu pe gât un Red Bull. E un mic pervers, spuse ea, și căută prin fișiere. Toată lumea e de aceeași părere, dar tipul îl cunoaște pe un prieten de-al șefului.

Fu întreruptă de bâzâitul stației și de o voce care suna robotizată în căștile de pe urechile ei. Femeia dădu niște instrucțiuni de neînțeles.

— Bun, unde rămăseserăm?

— Luni, 2 octombrie. Iată! Lee a fost dimineață în Fareham, la spital, cu un client regulat. Nicio cursă până la prânz, apoi a luat un cuplu de la aeroportul Eastleigh și i-a dus la Portsmouth. I-a lăsat în jurul orei 14. A fost ultima cursă pe ziua respectivă.

Le tipări desfășurătorul și se întoarse la microfon. Polițiștii plecară fără să-și ia la revedere.

— În cluburile de noapte, firma e poreclită „Taxi de violatori”, spuse Matthews. Le-am zis fetelor mele să nu comande de la ei niciodată.

Echipa de investigații întorcea toată viața lui Chambers pe dos. Fosta lui soție fusese deja

programată pentru o discuție cu Sparkes și Matthews, iar colegii lui și proprietarul garsonierei în care locuia fură interogați.

Donna Chambers, cu un chip aspru și părul în șuvițe late, vopsite în casă, își ura fostul soț, dar nu credea că acesta ar putea face rău unui copil.

— E doar un labagiu incapabil să și-o țină în pantaloni, spuse ea.

Niciunul dintre polițiști nu îndrăzni să privească în ochii celuilalt.

— Un fel de Romeo, deci?

Lista fu lungă – impresionantă chiar – când femeia le detalie cum Lee Chambers îi luase la rând toate prietenele, colegele de muncă, chiar și coafeza.

— Îmi spunea de fiecare dată că nu se va mai întâmpla din nou, povesti femeia. Că are un apetit sexual peste medie. Oricum, s-a enervat când l-am părăsit și m-a amenințat că se va lua de orice tip cu care aș începe o relație; dar nu s-a întâmplat nimic. Doar vorbărie. E un mincinos înnăscut. Nu e capabil să spună adevărul.

— Dar exhibiționismul? E ceva nou?

Doamna Chambers dădu din umeri.

— N-a făcut asta niciodată câtă vreme am fost căsătoriți. Poate o fi rămas fără femei pe care să le păcălească. Sună a disperare, nu? E oribil ce face, dar este un om oribil.

Proprietarul nu știa prea multe despre el. Chambers plătea chiria la timp, nu deranja pe nimeni și își ducea gunoiul. Chiriașul perfect. Dar ceilalți șoferi avură povești de spus. Unul dintre ei le povesti polițiștilor despre revistele pe care Lee Chambers le vindea sau le dădea la schimb.

— Își instala o măsuță lângă benzinăriile de pe șosea, pentru camionagii și alți indivizi care sunt amatori de așa ceva. Știți dumneavoastră, fotografii cu sex violent, violuri și răpiri. Chestii de-astea. Spunea că face bani frumoși.

— Toată lumea pare de acord că Lee Chambers e o ființă abjectă, dar asta nu-l face un răpitor de copii, îi spuse Sparkes adjunctului său.

În timpul celei de-a doua întrevederi pe care o avură cu el în după-amiaza aceea, Chambers mărturisi că păstrase pozele din ziare pentru că o plăcea pe Dawn Elliott.

— Decupez fotografii cu femeile de care sunt atras. E mai ieftin decât să cumpăr reviste porno, spuse el. Am un apetit sexual peste medie.

— Unde te-ai dus după ce ai terminat cursa din Portsmouth, domnule Chambers?

— Acasă, răspunse acesta.

— Există cineva care să poată confirma ceea ce spui?

— Nu, toată lumea era la muncă, iar eu locuiesc singur. Când nu lucrez, mă uit la televizor și aștept următorul apel.

— Cineva spune că ar fi văzut un bărbat cu părul lung aproape de locul în care se juca Bella Elliott.

— N-am fost eu. Eu eram acasă, spuse Chambers, jucându-se agitat cu părul prins în coadă la spate.

Sparkes se simți murdar când ieși pentru o scurtă pauză din camera de interogatoriu.

— Merită să fie închis numai și pentru că respiră, spuse Matthews, venind alături de șeful său pe coridor. Am vorbit cu cuplul de la aeroport, care ne-a spus că tipul i-a ajutat cu bagajele, iar ei s-au oferit să-i plătească un suc rece, dar Chambers a plecat imediat. Nu există martori care să ne poată confirma ce a făcut după aceea.

În timp ce vorbeau, Chambers trecu pe lângă ei însoțit de un agent.

— Unde te duci? se stropși la el Sparkes.

— La budă. Când îmi dați drumul?

— Taci din gură și întoarce-te în camera de interogatoriu!

Cei doi bărbați rămaseră un moment pe coridor, apoi intrară din nou în încăpere.

— Hai să verificăm camerele de luat vederi, poate apare în înregistrări. Trebuie să-i găsim și pe cei cărora le vinde reviste porno. Sunt toți niște perverși care cutreieră șoselele din zonă. Cine sunt? Poate că l-au văzut pe 2 octombrie. Să verificăm la departamentul de trafic dacă au vreun nume promițător în baza de date.

În camera de interogare, Chambers le spuse, mijind ochii:

— Tipii nu-mi spun cum îi cheamă, bineînțeles. Sunt foarte discreți.

Sparkes se aștepta ca individul să pretindă că făcea un serviciu comunității ținându-i pe perverși în frâu, iar Chambers nu-l dezamăgi.

— I-ai recunoaște?

— Nu cred. Nu dă bine să mă holbez la ei.

Polițiștii începură să se descurajeze, iar la pauza următoare Sparkes hotărî să oprească interviul.

— Vom trăi și vom vedea, dar asigură-te că e acuzat de exhibiționism. Și spune-le celor de la presa locală să-l fotografieze la tribunal! Merită puțină publicitate.

Chambers rânji când auzi că interogatoriul se încheiase. Dar nu avu parte decât de o clipă de triumf înainte de a fi preluat de ofițerul de serviciu.

— Dumnezeule, un exhibiționist! Asta-i tot ce am găsit până acum, spuse Sparkes.

— Suntem abia la început, șefu', murmură Matthews.

11.

Joi, 2 noiembrie 2006

Polițistul

Matthews ținea în mână caietul cu însemnări al lui Stan Spencer și părea nemulțumit.

— Mă tot uit și recitesc observațiile domnului Spencer, șefu'. Foarte detaliate. Vremea de afară, numerele mașinilor parcate pe stradă, numele celor care intră și ies din casă. Inclusiv Dawn.

Sparkes se învioră.

— Îi urmărește aproape zilnic intrările și ieșirile.

— Crezi că o urmărește pe ea în special?

— Nu neapărat. Apar toți vecinii. Dar e ceva despre care ar trebui să-l întrebăm. Însemnările se termină la jumătatea unei propoziții pe ziua de duminică și trec direct la ziua de luni, 2 octombrie, și la povestea despre bărbatul cu părul lung. E ca și cum ar lipsi o pagină. Și a notat data exactă în întregime în partea de sus a paginii. Nu face asta în mod normal.

Sparkes luă caietul și analiză. Simți cum i se strânge un nod în stomac.

— Dumnezeule, crezi că a inventat totul?

Matthews făcu o grimasă.

— Nu neapărat. Poate că a fost întrerupt duminică de cineva și n-a mai revenit. Dar…

— Ce?

— Pe coperta caietului scrie că are treizeci și două de pagini. Acum nu sunt decât treizeci.

Sparkes își trecu mâinile prin păr.

— De ce ar face asta? Să fie el vinovatul? El e oare cel pe care îl căutăm? S-a ascuns în văzul tuturor?

•

Stan Spencer era îmbrăcat pentru grădinărit când răspunse la ușă. Pantaloni vechi, fes și mănuși.

— Bună ziua, domnule inspector! Bună ziua, domnule Matthews! Mă bucur să vă văd. Ceva noutăți?

Îi conduse pe bărbați, prin casă, spre seră, unde nevasta lui, Susan, citea un ziar.

— Uite cine ne-a venit în vizită! spuse Spencer. Adu-le domnilor ceva de băut, draga mea!

— Domnule Spencer, încercă Sparkes să dea o notă oficială întâlnirii, am dori să discutăm ceva cu dumneavoastră despre caietul cu însemnări.

— Bineînțeles, vă ascult.

— Se pare că lipsește o pagină.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

Matthews puse pe masă paginile din caiet.

— Ziua de duminică se termină aici, în mijlocul notițelor despre gunoiul din fața casei lui Dawn. Următoarea pagină se referă la ziua de luni și la bărbatul pe care pretindeți că l-ați văzut.

— Chiar l-am văzut, răbufni Spencer. Am rupt pagina pentru că greșisem ceva, atâta tot.

La masă se făcu tăcere.

— Unde este pagina lipsă, domnule Spencer? Ați păstrat-o? întrebă cu blândețe Sparkes.

Spencer se schimbă la față. Nevasta lui intră cu un platou cu căni și biscuiți de casă delicioși.

— Serviți-vă! le spuse ea și observă tăcerea grea de la masă. Ce se întâmplă?

— Doamnă Spencer, am dori să vorbim o clipă numai cu soțul dumneavoastră.

Femeia îl privi pe Stan, apoi ieși cu platoul încă în mână. Sparkes puse din nou întrebarea.

— Cred că am mototolit-o și am aruncat-o în sertarul de la birou, spuse Spencer și intră în casă s-o caute.

Reveni cu o hârtie făcută ghem. Restul zilei de duminică era acolo, și pe cea de-a doua jumătate a paginii începeau însemnările pentru ziua de luni.

Sparkes citi cu voce tare:

— Vreme călduță pentru acest anotimp. Mașini parcate legal în timpul zilei: dimineața: Astra de la nr. 44, mașina moașei la numărul 68; după-amiază: duba lui Peter. Mașini parcate ilegal: dimineața: ca de obicei, șapte mașini ale navetiștilor; după-amiaza: idem. Lăsat pliante cu atenționări sub ștergătoare. Strada liniștită.

— Domnule Spencer, l-ați văzut cu adevărat pe bărbatul acela în ziua în care a fost răpită Bella?

— Nu… nu sunt sigur.

— Nu sunteți sigur?

— L-am văzut, dar s-ar putea să-l fi văzut în altă zi. S-ar putea să mă fi înșelat.

— Și însemnările dumneavoastră simultane?

Spencer roși.

— Am comis o greșeală, spuse acesta încet. S-au întâmplat atât de multe în ziua aia! Am vrut doar să ajut la găsirea Bellei.

Lui Sparkes îi venea să-i rupă gâtul, dar își păstră calmul și tonul profesionist.

— Domnule Spencer, vi se pare că o ajutați pe Bella oferindu-ne piste greșite?

Bărbatul se lăsă moale în scaun.

— N-am vrut decât să ajut.

— Domnule Spencer, problema este că oamenii care mint de obicei au ceva de ascuns.

— N-am nimic de ascuns. Jur! Sunt un om decent. Mi-am petrecut timpul protejându-mi vecinii de infractori. Am oprit furturi din mașini pe strada asta. De unul singur. Întrebați-l pe Peter Tredwell! O să vă spună. Brusc, își opri discursul. Va afla toată lumea că m-am înșelat? întrebă el, cu ochi imploratori.

— Momentan, asta nu e o prioritate pentru noi, spuse Sparkes. Va trebui să vă percheziționăm casa.

Membrii echipei de investigații începură să cotrobăie prin casa lui Spencer, iar Matthews și

Sparkes ieșiră, lăsându-i pe cei doi soți să-și rumege noul rol în lumina reflectoarelor.

Matthews se scărpină pe bărbie.

— Șefu', o să vorbesc cu vecinii despre el.

•

Acasă la Tredwell, nu auziră decât laude la adresa lui „Stan cel mai tare" și a patrulărilor lui.

— Anul trecut l-a pus pe fugă pe un huligan care mi-a spart duba. Altfel rămâneam fără scule. Cinste lui! spuse domnul Tredwell. Acum țin mașina într-o parcare. E mai în siguranță.

— Dar mașina dumneavoastră era parcată pe Manor Road în ziua când Bella a fost răpită. Domnul Spencer așa și-a notat.

— Nu, nu era. Am folosit-o la serviciu, apoi am dus-o în parcare. Fac la fel în fiecare zi.

Matthews își însemnă repede detaliile și plecă.

•

Sparkes încă era în fața casei lui Spencer.

— O dubă albastră cu proprietar necunoscut era pe stradă la momentul răpirii. Nu era a domnului Tredwell.

— Pentru numele lui Dumnezeu! În ce privință s-o mai fi înșelat domnul Spencer? întrebă Sparkes. Pune echipa să revadă declarațiile martorilor și să verifice din nou camerele de luat vederi din zonă. Și vezi dacă vreunul dintre perverșii din baza noastră de date deține o dubă albastră.

Nu mai spuseră nimic. Nu era nevoie. Se gândeau la același lucru. Pierduseră o lună de zile inutil. Ziarele aveau să-i linșeze.

Sparkes își scoase telefonul și sună la Biroul de Presă pentru a încerca să limiteze pe cât posibil daunele.

— Le spunem reporterilor că avem o pistă nouă. Le distrăgea atenția de la bărbatul cu părul lung. Nu insistăm foarte tare asupra lui, ne concentrăm asupra dubei albastre, bine?

Presa, avidă după orice detaliu, puse știrea pe prima pagină. De data aceasta însă, nu mai primiră citate de la sursa lor preferată. Domnul Spencer încetă să mai răspundă la sonerie.

12.

Sâmbătă, 7 aprilie 2007

Polițistul

Fu nevoie de alte cinci luni de muncă asiduă și de urmărit fiecare dubă albastră din țară ca să apară o nouă descoperire. Totul se petrecu în ajun de Paște, când poliția primi apelul unei firme de livrări din sudul Londrei. Una dintre mașinile lor, o dubă albastră, făcuse livrări pe Coasta de Sud în ziua când dispăruse Bella.

Un agent cu experiență preluă apelul și se duse apoi direct la Sparkes.

— Cred că e pentru dumneavoastră, domnule, spuse, punându-i foaia de recepție pe birou.

Sparkes sună imediat la firma Qwik Delivery pentru a confirma detaliile. Alan Johnstone, directorul, începu prin a-și cere scuze că irosește timpul poliției, dar le explică faptul că era nou în companie și că nevasta lui îl bătuse la cap să sune.

— Vorbește tot timpul despre Bella. Și, când i-am povestit zilele trecute despre costurile revopsirii mașinilor, m-a întrebat de culoare aveau înainte. Aproape că a urlat când i-am spus că inițial erau albastre. Acum sunt argintii. În fine, m-a întrebat dacă au fost verificate de poliție. A insistat atâta, încât am răsfoit dosarele companiei și am descoperit că, într-adevăr, una dintre mașinile noastre a fost în Hampshire în ziua aceea. N-a ajuns la Southampton, probabil de aceea nu v-a telefonat directorul de dinainte – s-o fi gândit că n-avea sens să vă deranjeze. Îmi cer scuze, dar soția mea mi-a cerut să promit că vă telefonez.

— Nu vă faceți griji, domnule Johnstone! Nicio informație nouă nu este o pierdere de timp. Vă

suntem recunoscători că ne-ați sunat. Spuneți-mi, vă rog, numele șoferului care conducea mașina și traseul parcurs.

— Șoferul se numește Mike Doonan, lucrează mult cu noi. Mă rog, acum a plecat din firmă – urma să se pensioneze peste vreo doi ani, dar avea probleme cu spatele și abia mai mergea, darămite să conducă și să care colete. În orice caz, pe 2 octombrie, Mike a făcut livrări în Porstmouth și Winchester. Piese de rezervă pentru un lanț de service-uri.

Sparkes nota totul, cu telefonul proptit în bărbie, și introducea numele și detaliile cu mâna stângă în calculator. Șoferul se aflase la o distanță de vreo treizeci de kilometri de Manor Road, iar ora se potrivea cu intervalul de timp în care fusese răpită Bella.

— Mike a părăsit sediul înainte de prânz – face cam o oră jumătate-două dacă M25 e liberă, spuse domnul Johnstone.

— La ce oră a livrat coletul? întrebă Sparkes.

— Stați puțin! Vă sun eu înapoi, îndată ce am hârtiile în față.

După ce închise, Sparkes strigă la Matthews:

— Vino aici! și îi dădu acces la computer în timp ce telefonul sună din nou.

— A livrat primul colet la 2.05, spuse Johnstone. Are semnătură și tot ce trebuie. Ora pentru a doua livrare nu apare în acest dosar. Nu știu de ce. Oricum, n-a fost văzut întorcându-se, după câte se pare. Angajații își încheie programul la ora 5 și, conform înregistrărilor, mașina respectivă a fost lăsată în curtea firmei, curățată și pregătită pentru livrările de a doua zi.

— În regulă, mulțumesc. Va fi nevoie să discutăm cu el, pentru orice eventualitate. Poate a văzut ceva util. Unde locuiește șoferul dumneavoastră? întrebă Sparkes, încercând să-și reprime nota de bucurie din voce. Își notă adresa din sud-estul Londrei pe tabletă. Ne-ați fost de

mare ajutor, domnule Johnstone. Vă mulțumesc pentru apel.

Sparkes închise telefonul.

O oră mai târziu, el și Matthews erau pe autostrada M3.

•

La prima vedere, potrivit datelor din computerul polițistului, profilul șoferului nu conținea nimic remarcabil. Mike Doonan avea mult peste 50 de ani, locuia singur, fusese șofer ani de zile și nu prea-și plătea amenzile de parcare. Însă verificarea făcută de Matthews în baza de date a poliției scoase la iveală faptul că tipul era „persoană de interes" pentru echipa Operațiunii Aur. „Persoană de interes" însemna că ar fi putut exista o legătură între Doonan și website-urile dedicate pornografiei infantile. Operațiunea Aur verifica un portofoliu de sute de bărbați din Anglia ale căror carduri de credit fuseseră utilizate la plată pe site-urile respective. Îi verificau înainte de toate pe cei care se aflau în contact direct cu copiii – profesori, asistenți sociali, îngrijitori –, apoi treceau la restul. Nu ajunseseră încă la Doonan (data nașterii 04/05/1952; profesie: șofer; statut social: chiriaș la stat, divorțat, trei copii), iar, în ritmul în care mergeau lucrurile, polițiștii ar fi ajuns la el abia peste un an de zile.

— Am o presimțire bună, îi spuse Sparkes adjunctului său.

Totul fusese aranjat. Agenții poliției metropolitane fuseseră poziționați discret să urmărească activitatea din casa lui Doonan, dar nimeni nu trebuia să intervină înainte de sosirea ofițerilor din Hampshire.

Mobilul inspectorului vibră.

— Să-i dăm drumul! Doonan e acasă, spuse el, și închise.

•

Mike Doonan își verifica pariurile la curse în ziarul *Daily Star* când auzi soneria.

Se aplecă să se ridice de pe scaun și gemu. Durerea de spate îi paralizează preț de câteva momente piciorul stâng, și el se opri să respire adânc.

— Vin imediat! strigă.

Deschise ușa și observă că nu era bunul vecin cu pâinea și berea pe care obișnuia să i le cumpere în fiecare sâmbătă, ci doi bărbați în costum.

— În caz că sunteți mormoni, să știți că am deja suficiente foste neveste, le spuse el și vru să închidă ușa.

— Domnul Michael Doonan? întrebă Sparkes. Suntem polițiști și am dori să discutăm puțin cu dumneavoastră.

— La naiba, sper că nu e iar vorba despre o amendă de parcare. Credeam că mi-am achitat toate datoriile. Intrați!

În micuța cameră de zi din apartamentul închiriat, se așeză ușor pe scaun.

— Am spatele defect, spuse el, și trădă un spasm de durere.

La auzul numelui Bella Elliot, încetă să mai aibă spasme.

— Săraca fetiță! Eram în Portsmouth atunci, pentru o livrare. De-aia sunteți aici? I-am spus șefului că ar trebui să vă sune când am citit în ziare despre duba albastră – și eu am condus una de aceeași culoare –, dar mi-a zis că nu vrea ca polițiștii să-și bage nasul în afacerea lui. Nu știu de ce – va trebui să-l întrebați. Oricum, nu eram deloc aproape de zona din care a fost răpită fetița. Mi-am făcut doar treaba, apoi am plecat.

Doonan continuă să se arate foarte săritor, exprimându-și gândurile despre ce ar trebui să pățească „nemernicul care a răpit-o”.

— Aș da orice să pun mâna pe el. Deși n-aș putea face mare lucru în halul în care sunt.

— De când sunteți așa, domnule Doonan? întrebă Matthews.

— De ani de zile. Curând voi fi în scaun cu rotile.

Polițiștii îl ascultară cu atenție, apoi aduseră în discuție presupusul lui interes față de pornografia infantilă online. Doonan râse când îi auzi vorbind despre Operațiunea Aur.

— Nici măcar nu am calculator. Nu e genul meu de hobby. Sunt puțin tehnofob, ca să fiu sincer. Oricum, toate investigațiile astea sunt niște aiureli, nu? Șmecherași ruși care fură numerele cardurilor de credit și le vând pedofililor. Așa scriu ziarele. Dacă nu mă credeți pe cuvânt, puteți să aruncați o privire la mine în casă, vă rog.

Sparkes și Matthews acceptară propunerea, verificară dulapurile și cutiile de depozitare de sub pat.

— Aveți cam multe haine pentru femei, domnule Doonan, observă Matthews.

— Da, sunt puțin travestit când mă apucă, râse Doonan. Glumesc, hainele sunt ale fostei mele soții. N-am apucat să le arunc.

Nu era nici urmă de fetiță.

— Aveți copii, domnule Doonan?

— Sunt adulți deja. Nu prea îi văd. Ei sunt de partea mamelor.

— În regulă. Vom arunca o scurtă privire și la toaletă.

Sparkes se uită la adjunctul său în timp ce cotrobăia prin coșul cu rufe murdare ținându-și respirația.

— Ei bine, fetița nu-i aici, dar nu-mi place tipul, spuse Matthews. Mult prea prietenos. Sinistru.

— Trebuie să vorbim din nou cu cei de la Operațiunea Aur, spuse Sparkes. Și trebuie să-i săltăm și duba ca s-o analizeze criminaliștii.

Când se întoarseră în camera de zi, Doonan le zâmbi.

— Gata? Îmi cer scuze pentru rufele murdare din baie. Bănuiesc că acum vă duceți direct la Glen Taylor, nu?

— Cine? întrebă Sparkes.

— Taylor. Unul dintre ceilalți șoferi. A avut o livrare în aceeași zi în zonă, nu știați?

Sparkes se opri în timp ce-și punea haina și veni mai aproape de Doonan.

— Nu. Domnul Johnstone n-a menționat un al doilea șofer când ne-a sunat. Sunteți sigur că a mai fost unul?

— Da, urma să fac eu ambele livrări, dar am avut o programare la doctor și a trebuit să mă întorc în jurul orei 16.30. Glen mi-a spus că se ocupă el de a doua livrare. Poate nu s-a trecut în registru. Ar trebui să vorbiți cu el.

— Așa vom face, domnule Doonan.

Sparkes îi ceru lui Matthews să-l sune pe Johnstone pentru a confirma noua informație. După ce subinspectorul ieși din casă, Sparkes îl luă tare pe Doonan:

— Celălalt șofer este prietenul dumneavoastră?

Doonan pufni.

— Nu chiar. E cam misterios, ca să fiu sincer. Un tip deștept. Profund, aș zice.

Sparkes își notă.

— Profund? Adică?

— Era foarte prietenos, dar nu știai niciodată ce gândește. La cantină, când colegii vorbeau, el nu făcea decât să asculte cu atenție. Foarte secretos, cred.

Matthews bătu la fereastră, speriindu-i pe amândoi, iar Sparkes își luă la revedere fără să-i strângă mâna lui Doonan.

— Ne vom revedea, domnule Doonan.

Șoferul se scuză că nu putea să se ridice de pe scaun pentru a-l conduce.

— Vă rog să trântiți ușa la ieșire, și, bineînțeles, puteți veni oricând.

Polițiștii urcară în liftul murdar și schimbară o privire.

— Domnul Johnstone spune că nu e nimic în registru despre vreo livrare cu numele lui Glen

Taylor în după-amiaza aceea, spuse Matthews. S-a uitat la confirmarea de primire să vadă a cui este semnătura. Am obținut adresa lui Taylor.

— Hai să mergem acolo, spuse Sparkes. Și să verificăm dacă Doonan chiar a ajuns la doctor în ziua aceea.

•

În apartament, Mike Doonan așteptă cam o oră, apoi se îndreptă greoi spre cuierul de pe hol și scoase cheia unui lacăt din buzunarul jachetei. Scoase două analgezice puternice dintr-o cutiuță albă și le înghiți cu o gură de cafea rece. Stătu până când începură să-și facă efectul, apoi ieși cu pași târșâiți din casă și se îndreptă spre dulapul pe care-l avea în garajul vecinului și unde ținea un teanc de fotografii și reviste.

— Ai naibii polițiști! mormăi el și se rezemă de peretele liftului.

Avea să ardă fotografiile. Fusese un prost că le păstrase, dar erau tot ce-i mai rămăsese din micul lui hobby. Povestea cu calculatorul se încheiase cu luni în urmă, când coloana vertebrală începuse să-l doară insuportabil și nu se mai putuse duce la internet café-ul lui special.

„Sunt prea hodorog pentru pornografie”, râse în sinea lui. Analgezicele îi dădeau o stare de ușurătate și fals amuzament. „Tragic”.

Deschise ușa dulapului gri din metal și scoase dosarul albastru ponosit de pe ultimul raft de sus. Colțurile fotografiilor erau tocite și începuseră să se decoloreze. Le cumpărase de la un alt șofer, un taximetrist care își făcea veacul pe coastă și le vindea pe drum. Doonan știa imaginile pe de rost. Chipurile, pozițiile, banalitatea fundalului din fotografii – camere de zi, dormitoare, toalete.

Spera că polițiștii aveau să-l scotocească bine pe Glen Taylor. Ar fi primit ce merita, jegosul.

Sparkes păruse interesat când îi spusese că Taylor era „profund”. Zâmbi.

13.

Sâmbătă, 7 aprilie 2007

Polițistul

Inima lui Sparkes bătea ca un ciocan în timp ce pășea pe aleea spre casa soților Taylor, și toate simțurile îi erau treze. Făcuse drumul acesta de o sută de ori, dar reacția lui nu părea să se diminueze niciodată.

Casa făcea parte dintr-un duplex, era vopsită și îngrijită, cu ferestre cu două canaturi și perdele curate de tul.

„Ești aici, Bella?” își repeta în cap și ridică mâna pentru a bate la ușă. „Ușor, ușor!” își aminti. „Să nu speriem pe nimeni!”

Și iată-l! Glen Taylor. Sparkes își zise că părea un om ca oricare altul. Dar rareori monștrii arată monstruos. „Tot speri că vei fi capabil să vezi răul radiind din ei – asta ar face treaba poliției mult mai ușoară”, spunea el deseori. Dar răul e lunecos, nu poate fi zărit decât uneori și atunci e cu atât mai teribil – știa foarte bine.

Inspectorul aruncă o scurtă privire iscoditoare în spatele lui Taylor – nu era niciun semn că ar fi vreun copil acolo? – , dar holul și scările erau imaculate, nimic nu părea nelalocul lui.

— Atât de normală încât friza anormalitatea, avea să-i spună el lui Eileen ceva mai târziu. Părea o casă de închiriat.

Eileen se simți jignită, pentru că luase observația ca pe o critică la adresa abilităților ei domestice, și ținu să se manifeste.

— La naiba, Eileen, ce ai? Nimeni n-a vorbit despre tine sau despre casa ta. Vorbesc despre un suspect. Am crezut că te interesează.

Dar răul fusese deja făcut. Eileen se duse în bucătărie și se apucă să spele vasele cu zgomot. „Încă o săptămână de tăcere”, își spuse Sparkes și porni televizorul.

— Domnul Glen Taylor? întrebă el încet și politicos.

— Da, eu sunt, răspunse Taylor. Cu ce vă pot fi de folos? Vindeți ceva?

Ofițerul veni mai aproape, urmat de Ian Matthews.

— Domnule Taylor, sunt inspectorul Bob Sparkes de la poliția din Hampshire. Pot să intru?

— Poliția? Ce s-a-ntâmplat? întrebă Taylor.

— Aș vrea să stau de vorbă cu dumneavoastră despre cazul unei fetițe date dispărute, pe care îl cercetez în prezent. E vorba despre Bella Elliot, spuse Sparkes, încercând să-și rețină emoția din voce.

Glen Taylor se albi la față și se dădu înapoi de parcă ar fi primit un pumn în față.

Soția lui ieși din bucătărie și-și ștergea mâinile cu un prosop când auzi numele Bellei. „O femeie drăguță, decentă”, se gândi Sparkes. În aceeași clipă, ea icni și-și acoperi fața cu mâinile. „E ciudat cum reacționează oamenii. Acest gest, de a-ți acoperi fața, trebuie să fie înrădăcinat în ființa umană, nu? Să fie rușinea? Sau refuzul de a privi ceva anume?” se întrebă Sparkes, așteptând să fie condus în camera de zi.

„Chiar ciudat”, își spuse. „Nu s-a uitat nicio secundă la nevastă-sa. Ca și cum n-ar fi fost acolo. Săraca femeie, pare gata să leșine”.

Taylor își reveni repede și răspunse întrebărilor polițiștilor.

— Am înțeles că făceați o livrare în zona din care a fost răpită Bella.

— Da, așa cred.

— Prietenul dumneavoastră, domnul Doonan, așa ne-a spus.

— Doonan? Taylor strânse buzele. Nu suntem prieteni, dar – stați puțin! Da, cred că am fost în zonă.

— Încercați să fiți sigur, domnule Taylor. Este ziua în care a fost răpită Bella, insistă Sparkes.

— Desigur, da. Cred că am avut o livrare imediat după prânz, apoi m-am dus acasă. Pe la 4, din câte îmi amintesc.

— Ați ajuns acasă la ora 4? Ați ajuns foarte repede, domnule Taylor. Sunteți sigur că era 4?

Taylor încuviință din cap, cu fruntea numai riduri, simulând că se gândește intens.

— Da, cu siguranță era ora 4. Jean poate confirma.

Jean Taylor nu spuse nimic. Era de parcă n-ar fi auzit nimic și fu nevoie ca Sparkes să repete întrebarea pentru ca ea să-l privească în ochi și să încuviințeze.

— Da, răspunse ea, de parcă era pe pilot automat.

Sparkes își întoarse privirea spre Glen Taylor.

— Domnule Taylor, problema este că mașina dumneavoastră se potrivește cu descrierea vehiculului care a fost observat în zonă, înainte ca Bella să dispară. Știți probabil – scrie în toate ziarele –, iar noi verificăm toate mașinile albastre.

— Credeam că sunteți în căutarea unui bărbat cu părul lung, prins în coadă. Eu am părul scurt și, oricum, nu eram în Southampton. Eram în Winchester, spuse Taylor.

— Da, dar sunteți sigur că nu ați făcut o mică plimbare după livrare?

Taylor râse.

— Nu conduc mai mult decât e nevoie – nu așa mă relaxez. Comiteți o mare greșeală, să știți.

Sparkes încuviință îngândurat din cap.

— Sunt convins că vă dați seama de importanța problemei și că nu vă deranjează dacă aruncăm o privire prin casă.

Polițiștii începură imediat să caute probe în casa familiei Taylor. O strigau pe Bella, cotrobăiau prin dulapuri, pe sub pat și pe sub canapele. Nu găsiră nimic.

Dar modul în care Taylor răspunsese întrebărilor avea ceva dubios, de parcă își repetase povestea înainte. Sparkes decise să-l ducă la secția de poliție pentru o serie de întrebări mai amănunțite. I-o datora Bellei.

Jean Taylor rămase plângând pe scări, în timp ce polițiștii își terminau căutarea.

14.

Joi, 10 iunie 2010

Văduva

M-au lăsat să mă odihnesc puțin, apoi luăm cina lângă fereastra din camera lui Kate, care dă spre grădină. Chelnerul ne aduce o masă pe roți cu față de masă pe ea și cu o vază cu flori în mijloc. Farfuriile sunt acoperite cu capace din acelea argintii, elegante. Kate și Mick au comandat antreuri, felul întâi și foitaje, care se află toate pe un raft, sub masă.

— Hai s-o facem lată! spune Kate.

— Da, răspunse Mick. Meritǎm atâta lucru.

Kate îi spune să tacă din gură, dar îmi dau seama că sunt mulțumiți de ei înșiși. Au obținut premiul cel mare – un interviu cu văduva.

Eu iau niște pui și-l plimb puțin prin farfurie. Nu-mi e prea foame și nici n-am chef să sărbătoresc. Ei dau gata sticla de vin și mai comandă una, dar eu nu beau decât un pahar. Trebuie să-mi mențin stăpânirea de sine.

Când simt că am obosit, mă prefac că plâng și le spun că am nevoie să stau puțin timp singură. Kate și Mick schimbă o privire. E evident că lucrurile nu merg cum au plănuit ei…

— Noapte bună! le spun. Ne vedem dimineață.

Se ridică de pe scaun, împleticindu-se. Kate mă însoțește până la ușa camerei mele și are grijă să intru în siguranță.

— Să nu răspunzi la telefon! îmi spune. Dacă am nevoie să vorbesc cu tine, bat la ușă.

Încuviințez din cap.

La mine în cameră e foarte cald, așa că mă întind pe patul uriaș și deschid larg ferestrele

pentru a lăsa căldura de la calorifere să iasă. Ziua de azi mi se înfățișează în minte iar și iar, mă simt amețită și am senzația că îmi pierd controlul, de parcă sunt puțin beată.

Mă ridic în picioare și mă văd în oglindă.

Pare că văd pe altcineva. O altă femeie, care s-a lăsat dusă de acasă de niște străini. Străini care, până azi, probabil băteau la ușa mea și scriau minciuni despre mine. Îmi masez fața, și la fel face și femeia din oglindă. Pentru că femeia aceea sunt eu.

Mă uit la mine însămi.

Nu-mi vine să cred că sunt aici.

Nu-mi vine să cred că am acceptat să vin. După tot ce ne-a făcut presa. După toate avertismentele lui Glen.

Aș vrea să-i spun că nu-mi amintesc să fi fost de fapt de acord, dar el mi-ar spune că în mod cert asta am făcut, altfel nu m-aș fi urcat cu ei în dubă.

Ei bine, el nu mai e aici să spună nimic. Sunt singură acum.

Apoi îi aud pe Kate și Mick discutând pe balconul de lângă camera mea.

— Săraca femeie! spune Kate. Trebuie să fie epuizată. Îl facem dimineață.

Ce-o fi însemnând „o să-l facem”? Interviul, probabil.

Mă simt din nou amețită. Bolnavă pe interior, pentru că știu ce urmează. Mâine nu vor mai exista masaje și delicatese. Gata cu discuțiile despre culoarea mobilei de bucătărie! Kate va vrea să știe despre Glen. Și despre Bella.

Mă duc la baie și vomit puiul pe care tocmai l-am mâncat. Mă așez pe jos și mă gândesc la primul interogatoriu care mi s-a luat – la poliție, în timp ce Glen încă era în custodia lor. Au venit în ziua de Paște. A doua zi plănuiserăm să mergem în Greenwich Park să participăm la vânătoarea ouălor de Paște. Mergeam în fiecare an – ziua aceasta și Ziua lui Guy Fawkes erau sărbătorile mele

preferate. E curios cum îți amintești anumite lucruri. Îmi plăcea așa de mult vânătoarea ouălor de Paște! Toate acele chipuri micuțe și vesele uitându-se după ouă sau în propriile fesuri, scriindu-și numele cu pixuri cu sclipici. Stăteam aproape de copii, prefăcându-mă o clipă că sunt ai mei.

În acea duminică de Paște, am stat în schimb pe canapea, în timp ce doi polițiști îmi cotrobăiau prin lucruri, iar Bob Sparkes îmi punea întrebări. Voia să știe dacă eu și Glen aveam o viață sexuală normală. A spus altfel, dar la asta se referea.

N-am știut ce să răspund. Mi s-a părut oribil ca un străin să mă întrebe așa ceva. Mă privea și se gândea la viața mea sexuală, iar eu n-aveam cum să-l opresc.

— Bineînțeles, am răspuns.

Nu știam ce vrea să spună sau de ce mă întreabă așa ceva.

Mie nu-mi răspundeau la întrebări, continuau să le pună doar pe-ale lor. Întrebări despre ziua în care dispăruse Bella. De ce eram acasă la ora 4 în loc să fiu la lucru? La ce oră a ajuns Glen acasă? De unde știam că era ora 4? Ce s-a mai întâmplat în ziua aceea? Verificau totul iar și iar. Voiau să greșesc, dar n-am greșit. Povestea mea a fost coerentă. Nu voiam să-i fac probleme lui Glen.

Și știam că Glen n-ar fi făcut niciodată așa ceva. Glen al meu.

— Ați folosit vreodată calculatorul pe care l-am luat de la soțul dumneavoastră, doamnă Taylor? m-a întrebat brusc inspectorul Sparkes.

Îl luaseră cu o zi în urmă, după ce verificaseră camerele de la etaj.

— Nu, i-am răspuns.

Parcă scheunasem. Vocea mi-a trădat teama.

Mă duseseră acolo cu o zi în urmă, iar unul dintre ei se așezase la calculator și încercase să-l pornească. Monitorul se aprinsese, dar apoi nu se întâmplase nimic, și ei îmi ceruseră parola. Le

spusesem că nici măcar nu știam că există o parolă, încercaseră cu numele meu, cu datele noastre de naștere, cu Arsenal – echipa preferată a lui Glen, dar până la urmă îl scoseseră din priză și îl luaseră cu ei să-i spargă parola.

De la fereastră, îi urmărisem plecând. Știam că vor găsi ceva, dar nu știam ce. Încercasem să-mi imaginez. De fapt, nici n-aș fi putut să-mi imaginez ce puteau găsi. Inspectorul Sparkes mi-a spus a doua zi, când a venit să-mi pună alte întrebări. În calculator erau fotografii. Fotografii oribile cu copii. I-am spus că Glen n-ar fi putut să le pună acolo.

Cred că poliția a făcut public numele lui Glen, pentru că, în dimineața în care a fost eliberat, presa a venit deja să ne bată la ușă.

El păruse îngrozitor de obosit și de murdar când intrase pe ușă cu o seară în urmă. Îi făcusem sandvișuri cu pâine prăjită și-mi trăsesem scaunul lângă el ca să-l pot lua în brațe.

— A fost groaznic, Jeanie. Nici n-au vrut să mă asculte. Mă atacau fără încetare.

Începusem să plâng. Nu mă putusem abține. Părea distrus.

— Draga mea, nu plânge! Va fi totul în regulă, îmi spusese, ștergându-mi lacrimile cu degetele. Amândoi știm foarte bine că n-aș putea face rău vreunui copil.

Știam că e adevărat, dar mă simțisem atât de eliberată auzindu-l că spune asta cu voce tare, încât îl îmbrățișasem din nou, murdărindu-mă de unt pe manșetă.

— Știu că n-ai putea. Și să știi că nu te-am dat de gol că ai ajuns târziu acasă. Le-am spus că ai venit pe la 4.

Și atunci se uitase la mine pieziș.

El îmi ceruse să mint. Ne beam ceaiul într-o seară, imediat după ce apăruse știrea că poliția căuta șoferul unei dube albastre. I-am spus că poate ar fi bine să le telefoneze să le spună că se

aflase în Hampshire conducând o dubă albastră în ziua în care dispăruse fetița. Așa nu l-ar mai fi considerat suspect.

Glen s-a uitat lung la mine:

— Jeanie, n-aș face decât să dau de belea.

— Ce vrei să spui?

— Am făcut un mic serviciu cuiva în afara programului de lucru – am acceptat o livrare pentru un prieten ca să câștig niște bani în plus –, și, dacă află, șeful o să mă dea afară.

— Dar dacă șeful tău declară că erai în zonă, conducând o dubă albastră?

— N-o să declare, a spus Glen. Nu-i plac polițiștii. Dar, dacă totuși declară, o să le spunem că la ora 4 eram acasă. Și atunci totul va fi în regulă. Bine, iubito?

Am încuviințat din cap. Și, oricum, chiar îmi telefonase pe la 4 ca să-mi spună că e pe drum. Îmi spusese că avea mobilul descărcat și că mă suna de la o benzinărie.

Practic era același lucru, nu?

— Mulțumesc, draga mea. Nu e chiar o minciună – eram pe drum –, dar nu vreau ca șeful să afle că fac curse în interes personal. Nu ne trebuie complicații care să mă facă să-mi pierd slujba, nu-i așa?

— Nu, bineînțeles.

Am mai pus niște pâine în toaster și am inspirat mirosul plăcut.

— Unde ai fost pentru cursa aia?

Sunt curioasă.

— Aproape de Brighton.

Apoi am stat în liniște câteva momente.

A doua zi dimineața ne-a bătut la ușă primul reporter – un tip tânăr de la ziarul local. Foarte politicos, n-am ce spune. Plin de scuze.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, doamnă Taylor. Aș putea vorbi cu soțul dumneavoastră?

Glen a ieșit din camera de zi în momentul în care îl întrebam pe tip cine e. Când ne-a spus că e

reporter, Glen a făcut stânga-mprejur și s-a întors în bucătărie. Eu am rămas acolo, neștiind ce să fac. Mă temeam că orice aș spune va fi interpretat greșit. Până la urmă, Glen a strigat din bucătărie:

— Nu avem nimic de spus. La revedere!

Apoi l-am dat afară și am închis ușa.

După asta am învățat cum să ne ferim de presă. Stăteam liniștiți în bucătărie până când auzeam pașii îndepărtându-se. Credeam că o să se termine, dar bineînțeles că n-a fost așa. Au bătut la ușa vecinilor, s-au dus la chioșcul de ziare și la birtul de vizavi. Totul pentru a obține informații.

Nu cred că Lisa, vecina de alături, le-a spus ceva la început. Ceilalți vecini nu știau prea multe, dar asta nu i-a oprit să vorbească. Erau încântați de ce se întâmplă, și, la două zile după eliberarea lui Glen, eram deja vedete în ziare.

„A REUȘIT POLIȚIA SĂ FACĂ ÎN SFÂRȘIT O DESCOPERIRE ÎN CAZUL BELLA ELLIOTT?” spunea un titlu de pe prima pagină. Pe alta erau o fotografie neclară cu Glen, de pe vremea când juca în echipa de fotbal, și o sumedenie de minciuni despre el.

Am stat și ne-am uitat împreună la ziare. Glen părea șocat, și l-am ținut de mână ca să-l liniștesc.

Erau o mulțime de greșeli. Vârsta, slujba, nici măcar numele nu era scris corect uneori.

Glen mi-a zâmbit slab.

— E în regulă, Jeanie. Poate că oamenii n-o să mă recunoască.

Dar bineînțeles că l-au recunoscut.

Ne-a sunat mama lui.

— Ce se întâmplă, Jean?

Glen n-a vrut să răspundă la telefon. S-a dus să facă o baie. Biata Mary plângea.

— Mary, e o neînțelegere. Glen n-are nimic de-a face cu asta. Cineva a văzut o dubă albastră ca a lui în ziua în care Bella a dispărut. Atâta tot. O coincidență. Poliția își face doar treaba, verifică toate pistele.

— Și atunci de ce a apărut în ziar?

— Nu știu. Presa e inflamată de povestea Bellei. Umblă peste tot când cineva zice c-a văzut-o. Știi cum sunt reporterii.

Dar ea nu știa, și, ca să fiu sinceră, nici eu n-aveam habar. Nu la momentul acela, oricum.

— Mary, nu-ți face griji! Noi știm adevărul. Se va termina totul într-o săptămână. Ai grijă de tine și transmite-i toată dragostea mea lui George!

După ce am pus receptorul jos, am rămas năucă în hol. Eram încă acolo când Glen a ieșit din baie. Avea părul ud, și i-am simțit pielea umedă când m-a sărutat.

— Cum ți s-a părut mama? Cred că era terminată. Ce i-ai spus?

I-am repetat toată conversația în timp ce-i pregăteam micul dejun. Abia dacă mâncase în ultimele două zile de când venise de la secție. Era prea obosit ca să mănânce și altceva în afară de pâine prăjită.

— Ochiuri cu șuncă? l-am întrebat.

— Delicios, mi-a răspuns.

La masă, am încercat să vorbim despre lucruri normale, dar totul suna fals.

La sfârșit, Glen m-a întrerupt, m-a sărutat și mi-a spus:

— Ne așteaptă zile grele, Jeanie. Oamenii vor spune lucruri urâte despre noi și ne vor insulta. Trebuie să fim pregătiți. E greșit de la un cap la altul, dar nu trebuie să-i lăsăm să ne distrugă viața. Trebuie să fim puternici până când adevărul va ieși la iveală. Crezi că poți face asta?

L-am sărutat.

— Bineînțeles că pot. Putem fi puternici unul pentru celălalt. Te iubesc, Glen.

El mi-a zâmbit și m-a strâns foarte tare în brațe ca să nu văd că e emoționat.

— Mai avem șuncă?

Avusese dreptate că aveau să ne distrugă viața. După ce Glen a fost interogat a trebuit să renunț la

slujbă. Am încercat să mă duc în continuare, spunându-le clientelor că e o neînțelegere, dar tăceau toate în preajma mea. Clientele regulate au încetat să-și mai facă programări și s-au dus la un alt coafor din partea cealaltă a localității. Lesley m-a luat deoparte într-o sâmbătă și mi-a spus că-l place pe Glen și că este convinsă că ziarele spun numai minciuni, dar că trebuie să plec „pentru binele salonului”.

Am început să plâng, pentru că știam că nu se va termina niciodată și că nimic nu va mai fi vreodată la fel. Mi-am strâns foarfecile și periile și le-am băgat în șorțul cu care îmi vopseam clientele, iar pe acesta într-o geantă, apoi am plecat.

Am încercat să nu dau vina pe Glen. Știam că nu e vina lui. Eram amândoi victimele situației, spunea el și încerca să mă liniștească.

— Nu-ți face griji, Jean! Totul va fi bine. Îți vei găsi altă slujbă după ce trece nebunia. Probabil oricum era timpul să ți-o schimbi.

15.

Sâmbătă, 7 aprilie 2007

Polițistul

Primul interviu cu Glen Taylor trebui să aștepte până când toată lumea se întoarse în Southampton și se instală într-o cămăruță ca o celulă, cu o ușă vopsită în verde de spital.

Sparkes privi prin fereastra ușii. Îl vedea pe Taylor, care stătea ca un școlar, cu mâinile pe genunchi și bătând cadența cu picioarele.

Inspectorul deschise ușa și se îndreptă spre ținta lui pe această scenă minusculă. Totul ținea de limbajul trupului, citise într-una din cărțile de psihologie pe care le avea pe noptiera din dormitor. Trebuie să domini discuția pentru a te impune în fața intervievatului – să-i invadezi spațiul. Sparkes stătu în picioare mai mult decât era nevoie, frunzări dosarul pe care îl ținea în mână și se așeză în cele din urmă pe scaun. Taylor nu-l aștepta să se instaleze confortabil.

— Tot încerc să vă spun că e o greșeală. Probabil există mii de dube albastre, se plânse el, lovind cu palmele în masa murdară de cafea. Despre Mike Doonan ce ziceți? E un tip ciudat. Trăiește singur, știați asta?

Sparkes respiră profund. Nu se grăbea.

— Domnule Taylor, haideți să ne concentrăm asupra dumneavoastră și asupra traseului pe care l-ați parcurs pe 2 octombrie. Trebuie să ne asigurăm că avem orele exacte.

Taylor își dădu ochii peste cap.

— Nu mai am nimic de adăugat. Am condus în zona aia, am lăsat pachetul, apoi am plecat acasă. Punct.

— Adevărat. Ați declarat că ați plecat de la depozit la ora 12.20, dar nu există nicio înregistrare a plecării dumneavoastră. De ce nu ați înregistrat traseul?

Taylor ridică din umeri.

— Am făcut treaba în locul lui Doonan.

— Credeam că nu vă înțelegeți bine.

— Îi eram dator. Șoferii își fac tot timpul favoruri.

— Unde ați luat prânzul în după-amiaza aceea? întrebă Sparkes.

— Prânzul? răspunse Taylor într-un acces de râs de parcă ar fi lătrat.

— Da, v-ați oprit undeva să mâncați de prânz?

— Am mâncat probabil un baton de ciocolată, un Mars sau ceva. Nu mănânc prea mult la prânz, urăsc sandvișurile de la supermarket. Prefer să aștept până ajung acasă.

— Și de unde ați cumpărat batonul de Marș?

— Nu știu. Probabil de la vreo benzinărie.

— La dus sau la întors?

— Nu sunt sigur.

— Ați pus benzină?

— Nu-mi amintesc. Au trecut câteva luni.

— Dar kilometrajul? Se înregistrează la începutul și la sfârșitul zilei de lucru, nu? întrebă Sparkes, știind foarte bine răspunsul.

Taylor clipi din ochi.

— Da, răspunse el.

— Deci, dacă eu aș fi lucrat în ziua respectivă, kilometrajul meu ar trebui să fie același cu al dumneavoastră, nu? raționă Sparkes.

Taylor clipi iar.

— Da, dar… a fost ceva aglomerație în trafic înainte să ajung la Winchester și am căutat un drum ocolitor. M-am rătăcit puțin până să ajung pe autostradă și m-am întors de vreo două ori până să găsesc destinația.

— Înțeleg, răspunse Sparkes, și zăbovi mai mult decât era nevoie pentru a-și nota totul pe tabletă.

— V-ați pierdut și pe drumul înapoi spre casă?

— Nu, bineînțeles că nu. A fost vorba doar de blocajul din trafic.

— V-a luat totuși mult timp să ajungeți acasă, nu?

Taylor ridică din umeri.

— Nu chiar.

— De ce nu v-a văzut nimeni returnând duba dacă v-ați întors atât de devreme?

— M-am dus întâi acasă. V-am spus. Mi-am terminat treaba și am trecut pe acasă, spuse Taylor.

— De ce? În foaia dumneavoastră de pontaj este specificat faptul că de obicei mergeți direct la depozit, insistă Sparkes.

— Am vrut s-o văd pe Jean.

— Soția dumneavoastră, da. Sunteți un romantic, nu? Vă place să-i faceți surprize soției?

— Nu, voiam doar să-i spun că mă ocup eu de cină.

Cina. Familia Taylor a servit cina, nu o masă banală, sau ceai. „Se pare că banca i-a sugerat anumite standarde de viață lui Glen Taylor", se gândi Sparkes.

— Și nu puteați să-i telefonați?

— Mi se descărcase telefonul și oricum treceam pe lângă casă. Plus că mi-era poftă de un ceai.

Trei scuze. „I-a luat prea mult timp să pună cap la cap toate detaliile", își spuse Sparkes. Avea să-i verifice mobilul imediat după interviu.

— Credeam că șoferii trebuie să țină tot timpul legătura cu depozitul. Eu am un încărcător de mașină.

— Și eu, dar îl uitasem în mașina personală.

— Pe la ce oră vi s-a descărcat telefonul?

— Nu mi-am dat seama că e descărcat până să ies de pe M25, când am vrut s-o sun pe Jean. Se poate să fi fost descărcat cinci minute sau două ore.

— Aveți copii? întrebă Sparkes.

Taylor nu se așteptase la o asemenea întrebare și strânse din buze în timp ce-și aduna gândurile.

— Nu, de ce? bălmăji el. Ce treabă are una cu alta?

— Vă plac copiii, domnule Taylor? insistă Sparkes.

— Bineînțeles. Cui nu-i plac copiii?

Își încrucișase brațele.

— Vedeți dumneavoastră, domnule Taylor, există oameni cărora le plac copiii în alt fel. Știți la ce mă refer?

Taylor își încrucișă și mai tare brațele și închise ochii preț de numai o secundă, dar asta fu suficient pentru a-i da curaj lui Sparkes.

— Există oameni cărora le plac copiii din punct de vedere sexual.

— Niște animale, nu? izbucni Taylor.

— Deci nu vă plac copiii în felul ăsta?

— Nu fiți dezgustător! Bineînțeles că nu. Ce fel de om credeți că sunt?

— Asta încercăm să stabilim, domnule Taylor, răspunse Sparkes, aplecându-se pentru a-și impune autoritatea. Când ați început să lucrați ca șofer? O schimbare ciudată de carieră – aveați o slujbă foarte bună la bancă, nu?

Taylor își încruntă sprâncenele.

— Voiam o schimbare. Nu m-am înțeles cu șeful și mi-am spus că ar trebui să-mi deschid propria firmă de livrări. Trebuie să câștig experiență în domeniu, așa că am început să șofez…

— Și problema cu calculatoarele de la bancă? îl întrerupse Sparkes. Am vorbit cu fostul dumneavoastră șef.

Taylor roși.

— N-ați fost dat afară din cauza utilizării inadecvate a calculatoarelor?

— A fost o înscenare, răspunse Taylor. Șeful voia cu orice preț să mă dea afară. Cred că se simțea amenințat de un tip mai tânăr și mai bine școlit decât el. Oricine ar fi putut folosi

computerul acela. Siguranța datelor în banca aia era de tot râsul. Eu am decis să plec.

Stătea cu brațele atât de strâns încrucișate pe piept, încât respira greu.

— Înțeleg, zise Sparkes, lăsându-se pe spătarul scaunului ca să-i ofere lui Taylor spațiul necesar pentru a-și înfrumusețea minciuna. Și „utilizarea inadecvată a calculatoarelor" de care ați fost acuzat?

— Filme porno. Cineva se uita la filme porno pe un calculator de la serviciu, în timpul orelor de lucru. Un idiot. Taylor adoptase o atitudine de indignare. Eu n-aș face niciodată ceva atât de prostesc.

— Și dumneavoastră unde vă uitați la filme porno?

Întrebarea îl blocă.

— Aș vrea să consult un avocat, spuse el, agitându-și picioarele pe sub masă.

— Așa veți face, domnule Taylor. Apropo, să știți că aruncăm o privire și în calculatorul pe care îl folosiți acasă. Credeți că vom găsi ceva pe el? E ceva ce ați vrea să ne spuneți de pe acum?

Dar Taylor nu mai răspunse la nicio întrebare. Stătea pur și simplu fără să scoată un cuvânt, holbându-se la propriile mâini, și dădu din cap la propunerea de a primi ceva de băut.

La acel sfârșit de săptămână, avocatul de serviciu era Tom Payne. De vârstă mijlocie, într-un costum negru prăfuit, intră în camera de interogatoriu o oră mai târziu, cu niște foi galbene în mână și o servietă deschisă.

— Am nevoie de puțin timp să mă consult cu domnul Taylor, îi spuse el lui Sparkes, și camera se goli.

În timp ce pleca, Sparkes se uită la Tom Payne, măsurându-l din priviri. Apoi acesta din urmă îi întinse mâna noului său client.

— Haideți să vedem cu ce vă pot ajuta, domnule Taylor! spuse.

Jumătate de oră mai târziu, polițiștii se întoarseră în camera de interogatoriu pentru a analiza din nou povestea lui Taylor, ale cărei detalii miroseau a fals.

— Haideți să revenim la demisia de la bancă, domnule Taylor! Vom discuta din nou cu cei de acolo, deci ce-ar fi să ne spuneți despre ce a fost vorba? zise Sparkes.

Suspectul repetă aceleași scuze, în timp ce avocatul stătea lângă el, impasibil. Aparent, toată lumea era vinovată în afară de el. Și mai era și alibiul lui. Polițiștii îi atacară declarațiile pe toate părțile, dar nu reușiră să-l invalideze. Bătură la ușile vecinilor, dar nimeni nu-l văzuse venind acasă în ziua răpirii Bellei. Cu excepția nevestei lui.

Două ore mai târziu, lui Glen Taylor i se luară mostre de ADN și apoi fu dus în celulă, în timp ce poliția verifica autenticitatea poveștii lui. Pentru o clipă, când își dădu seama că nu va merge acasă, semănă cu un tânăr pierdut. Matthews îi ceru să-și golească buzunarele și să-și scoată cureaua.

— O puteți suna pe Jean, soția mea? își întrebă el avocatul cu o voce vag tremurândă.

În goliciunea celulei, se așeză pe băncuța din plastic de lângă perete și închise ochii.

Agentul de serviciu se uită la el prin vizor.

— Pare destul de calm, îi spuse el colegului, însă e bine să fim atenți. Cu tipii liniștiți am un presentiment neplăcut.

16.

Joi, 10 iunie 2010

Văduva

Pe vremuri îmi plăceau prânzurile pe care le luam duminica. Întotdeauna pui la rotisor cu de toate. Îl simțeam ca pe un obicei de familie, iar la începuturi veneau și părinții noștri să mănânce împreună cu noi. Stăteau în jurul mesei din bucătărie, ascultând cu o ureche sfârșitul emisiunii *Desert Island Discs* și citind ziarele de duminică, timp în care eu puneam cartofii la copt și serveam cafea.

Era o plăcere să fac parte din această lume a adulților în care ne puteam invita părinții la masa de prânz. Unii spun că au început să se simtă maturi în momentul în care au obținut prima slujbă ori s-au mutat la casa lor, dar pe mine duminicile acelea mă făceau să mă simt adultă.

Ne plăcea mult casa în care locuiam. Zugrăviserăm camera de zi în culoarea magnoliei – Glen spunea că e „stilată” – și cumpăraserăm pe credit un set de mobilă compus din trei piese. Cred că am plătit o sumă zdravănă până la sfârșit, dar arăta foarte bine, așa că Glen nu s-a putut abține s-o cumpere. Ne-a luat mai mult timp să strângem bani pentru noua bucătărie, dar într-un final am reușit și ne-am cumpărat una cu uși albe. Ne-am plimbat prin magazin ore întregi, ținându-ne de mâini ca celelalte cupluri. Mie îmi plăceau dulapurile din lemn de pin, dar Glen voia ceva „care să arate curat”. Așadar, le-am ales pe cele albe. Trebuie să recunosc că la început totul semăna cu un spital, dar am cumpărat mânere roșii, veselă colorată și tot felul de mărunțișuri

pentru a înviora decorul. Eram îndrăgostită de bucătărie – „raionul meu”, cum îl numea Glen. El n-a gătit niciodată. Îmi spunea că n-ar reuși decât să facă mizerie, apoi râdeam amândoi. Prin urmare, eu m-am ocupat tot timpul de gătit.

Glen punea masa în fața părinților, se prefăcea că se ceartă cu tatăl meu ca să-și dea coatele de pe masă și o tachina pe mama lui că citea horoscopul.

— Se anunță vreun brunet înalt și frumos săptămâna asta, mamă?

Tatăl lui, George, nu spunea prea multe, dar venea de fiecare dată. Fotbalul era singura pasiune pe care o aveau în comun. Dar nu se puteau pune de acord nici măcar în privința asta. Lui Glen îi plăcea să urmărească meciurile la televizor. George se ducea pe stadion. Glen nu agrea aglomerația, transpirația și înjurăturile din mulțime. „Jean, eu sunt mai pudic, îmi place sportul, nu viața socială”, obișnuia să-mi spună. Tatăl lui îl făcea „fătălău”.

George nu-l înțelegea deloc pe Glen, și noi credeam că probabil se simțea amenințat de educația superioară a fiului. Glen se descurcase bine la școală – mereu fusese printre primii în clasă – și muncise mult, pentru că nu voia să sfârșească șofer de taxi, ca tatăl lui. E amuzant că a sfârșit totuși în aceeași breaslă. I-am spus asta la un moment dat sub formă de glumă, dar Glen m-a lămurit că e o mare diferență între a fi șofer de taxi și a fi șofer.

Eu nu știam ce vreau să fiu. Poate una dintre acele fete drăguțe care nu trebuie să încerce nimic. Nu încercam nimic, oricum, iar Glen spunea că sunt drăguță, așa că s-a cam adeverit. Făceam eforturi pentru el, dar nu mă machiam foarte tare. Lui nu-i plăcea, îmi spunea că atrag prea mult atenția.

În duminicile petrecute împreună, Mary obișnuia să aducă tartă cu mere, iar mama mea aducea flori. Ea nu gătea prea bine. Prefera

legumele din conservă celor proaspete. Era ciudat, dar tata spunea că așa fusese ea crescută și că el se obișnuise.

Când aveam activități casnice la școală, obișnuiam să aduc acasă mâncarea pe care o făceam. Nu era rea, dar, dacă găteam ceva „străin", precum lasagna sau chili con carne, mama se foia un pic până să mănânce.

Puiul prăjit era pe placul tuturor, iar pentru ea găteam mereu mazăre din conservă.

Râdeam pe rupte, îmi amintesc. Râdeam din nimic. Prostioare care se întâmplau la salon sau la bancă, bârfe despre vecini sau despre serialul *EastEnders.* Bucătăria se umplea de aburi când scurgeam apa din morcovi și varză, iar Glen desena cu degetul pe geam. Uneori desena inimioare, și Mary îmi zâmbea. Își dorea foarte mult să aibă nepoți și mă întreba de fiecare dată când spălam vasele dacă aveam ceva vești.

La început îi spuneam:

— Mary, avem destul timp pentru asta. Abia ne-am căsătorit.

Mai târziu, am început să mă fac că n-o aud când îmi punea întrebarea din cauză că băgăm vasele la spălat și, cu timpul, a încetat să mă mai întrebe. Cred că și-a dat seama că Glen era problema. Eram mai apropiată de Mary decât de mama mea la vremea aceea și știa că i-aș fi spus dacă ar fi fost vina mea. Nu i-am dezvăluit niciodată motivul, dar îmi imaginez că și-a dat seama, iar Glen a dat vina pe mine.

— Jeanie, asta nu ne privește decât pe noi.

Prânzurile de duminică au început la un moment dat să se rărească, pentru că Glen și George nu mai suportau să stea în aceeași cameră.

Tatăl lui aflase de problemele noastre de fertilitate și a făcut o glumă de Crăciun. Noi tocmai aflaserăm diagnosticul de la medic.

— Ia uite, Glen, mandarina asta e ca tine. N-are semințe.

George era un bădăran, dar chiar și el și-a dat seama că mersese prea departe cu gluma. Nimeni n-a spus nimic. A urmat o tăcere groaznică. Niciunul din noi nu știa ce să spună, așa că ne-am uitat la televizor și am împărțit o cutie de bomboane. Glen era alb ca varul. Stătea pur și simplu acolo, și eu simțeam că n-am curaj nici să-l ating. Fără semințe.

În mașină, în drum spre casă, mi-a spus că n-o să-l ierte niciodată pe tatăl lui. Și nu l-a iertat. N-am mai adus niciodată în discuție momentul acela.

Eu îmi doream foarte tare un copil, dar el nu voia să vorbească despre „problema noastră", cum trebuia să-i spun, sau despre adopție. Se închisese în el, iar eu m-am închis în mine. O vreme, am fost ca doi străini care împărțeau aceeași casă.

În timpul prânzurilor de duminică, Glen a încetat să mai deseneze pe geam și a început în schimb să deschidă ușa ca să iasă aburul. Și toată lumea a început să plece mai devreme și toți inventam tot felul de scuze. „Suntem foarte ocupați weekendul ăsta, Mary. Te superi dacă o lăsăm pe duminica viitoare?" Apoi totul se transforma în „luna viitoare", și ușor, ușor, prânzurile în familie s-au limitat la zilele de naștere și la Crăciun.

Dacă am fi avut copii, părinții noștri ar fi fost bunici. Totul ar fi fost altfel, dar așa, presiunea de a juca familia perfectă doar de dragul părinților noștri devenise prea mult. Nu aveam nimic care să ne distragă atenția. Eram doar noi doi. Iar controlul pe care ei îl exercitau asupra vieții noastre a fost prea mult pentru Glen. După un prânz la care cele două mame au decis că ar fi fost mai bine să cumpăr un aragaz nou, Glen mi-a spus că s-a săturat ca părinții să se amestece în toate. I-am spus că nu voiau decât să ne ajute, dar am văzut că devenea tot mai întunecat. A fost foarte tăcut și pierdut în gânduri toată ziua.

Nu fusese întotdeauna așa. Dar, de la un moment dat, a început să se simtă jignit de orice. Se supăra de lucruri mărunte – câteva vorbe aruncate de vânzătorul de ziare despre meciul pierdut de Arsenal sau un copil în autobuz care era obraznic – și nu-i trecea cu zilele. Eu încercam să-l fac să râdă, dar efortul m-a epuizat, așa că l-am lăsat să-și rezolve singur problemele.

Am început să mă întreb dacă nu cumva căuta motive să fie supărat. Colegii de la serviciu cu care îi plăcuse întotdeauna să lucreze îi deveniseră acum nesuferiți, și venea acasă bombănindu-i. Știam că îl frământă ceva foarte tare și încercam să-l scot din starea în care era. Fusese o vreme când poate că aș fi fost în stare, atunci când eram mai tineri, dar acum lucrurile se schimbaseră.

Una dintre clientele de la salon mi-a spus că toate căsniciile devin monotone după etapa de „iubire nebună”. Dar oare asta ni se întâmpla?

Cred că atunci a început el să urce mai des la etaj, în camera unde se afla calculatorul. Se închidea în el și se înstrăina. Alegea aiurelile lui în locul meu.

17.

Duminică, 8 aprilie 2007

Polițistul

Mașina de livrări a lui Taylor fu demontată și verificată, piesă cu piesă, de către echipa de criminaliști din Southampton; la fel se întâmplă cu uniforma și pantofii luați de acasă de la el, cu amprentele, saliva, mostrele de unghii, spermă și păr.

Un grup de specialiști îi scotocea prin măruntaiele calculatorului.

Viața lui Taylor era cercetată în cel mai mic detaliu. Sparkes vru atunci să-și încerce norocul și cu nevasta lui.

În sâmbăta de Paște, la ora 8 dimineața, după ce luaseră micul dejun la Premier Inn în sudul Londrei, Sparkes și Matthews îi bătură la ușă.

Jean Taylor le deschise pe jumătate îmbrăcată cu paltonul.

— Dumnezeule! făcu ea dând cu ochii de Sparkes. S-a întâmplat ceva cu Glen? Avocatul lui mi-a spus că totul urma să se rezolve azi și că se întoarce acasă.

— Nu, nu chiar, spuse Sparkes. Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră, doamnă Sparkes. E mai bine să discutăm aici decât la secția de poliție.

La auzul cuvântului „secție”, Jean căscă ochii. Se dădu la o parte din ușă și-i lăsă pe polițiști să intre în casă înainte să fie văzuți de vecini, scuturându-și cu un gest obosit mâneca paltonului de pe umăr.

— Haideți înăuntru! spuse ea și le arătă drumul spre camera de zi.

Se așeză pe brațul canapelei. Părea nedormită. Părul îi era pleoștit de epuizare și își invită oaspeții să se așeze cu o voce ușor răgușită.

— Am răspuns ieri la toate întrebările cu colegii dumneavoastră. Trebuie să fie vorba de o greșeală.

Era atât de agitată, încât se ridică și se așeză la loc, ca și cum s-ar fi pierdut în propria cameră de zi.

— Trebuie să ajung la părinții mei. Merg în fiecare duminică s-o coafez pe mama. Nu pot s-o las baltă, explică ea. Nu le-am povestit despre Glen…

— Poate îi sunați și le spuneți că sunteți bolnavă, doamnă Taylor, zise Sparkes. Trebuie să discutăm anumite lucruri.

Jean închise ochii ca și cum i-ar fi venit să plângă, apoi merse să dea telefon ca să-și spună minciuna.

— Am o durere de cap, tată, cred că o să stau puțin întinsă în pat. Zi-i mamei că o sun mai târziu.

— Bun, doamnă Taylor, făcu Sparkes. Vorbiți-mi despre dumneavoastră și Glen.

— Cum adică?

— De câtă vreme sunteți căsătoriți? Sunteți amândoi din localitate?

Jeanie le spuse povestea cu stația de autobuz, iar Sparkes o ascultă cu atenție cum vorbea apoi despre nunta de poveste și căsnicia lor fericită.

— Glen lucra la o bancă, nu? întrebă Sparkes. Cred că era o slujbă bună, cu perspective de viitor…

— Într-adevăr. Glen era mândru de ea. Dar și-a dat demisia ca să-și înceapă propria afacere. Are multe planuri și idei. Îi place să gândească în perspectivă. Plus că nici nu se înțelegea cu șeful lui. Noi suntem de părere că tipul era invidios.

Sparkes făcu o pauză.

— Și a intervenit problema cu calculatorul de la birou, nu-i așa, doamnă Taylor?

Jean se holbă la el.

— Ce vreți să spuneți? Ce calculator de la birou?

„La naiba, nu știe despre pornografie”, se gândi Sparkes. „Dumnezeule, atunci poftim…”

— Imaginile indecente găsite în calculatorul din biroul lui, doamnă Taylor.

Cuvântul „indecent” pluti în aer, Jean roși, iar Sparkes insistă.

— Sunt imagini găsite în calculatorul lui de serviciu. Și în cel pe care l-am luat ieri de acasă de la dumneavoastră. Ați folosit vreodată calculatorul?

Jean dădu din cap.

— Doamnă Taylor, în ambele calculatoare au fost găsite imagini pornografice cu copii.

Ea întinse mâinile, cerându-i să înceteze.

— Nu știu nimic despre nicio imagine porno în calculator, zise ea, și roșeața din obraji îi coborî până pe gât. Și sunt convinsă că nici Glen nu știe. Nu e genul.

— Dar ce gen e, doamnă Taylor? Cum l-ați descrie?

— Sfinte Sisoe, ce întrebare e asta? Un bărbat normal, presupun. Normal. Muncitor, un soț iubitor…

— În ce fel e un soț iubitor? întrebă Sparkes, aplecându-se spre ea. Puteți spune că sunteți un cuplu fericit?

— Da, suntem foarte fericiți. Rareori ne certăm.

— Ați avut vreodată probleme? Financiare? În viața intimă?

Sparkes nu știa de ce evitase să folosească termenul „viața sexuală”, dar se vedea de la o poștă că femeia era foarte stresată de asemenea întrebări.

— Ce vreți să spuneți prin „viață intimă”?

— În pat, doamnă Taylor, o lămuri Sparkes cu delicatețe.

Jean Taylor arăta de parcă cineva ar fi scuipat-o în față.

— Nu, n-am avut probleme, reuși ea să răspundă și o bufni plânsul.

Matthews îi dădu pachetul cu șervețele de pe măsuța de sub cotul lui.

— Luați aici! Mă duc să vă aduc un pahar cu apă.

— Doamnă Taylor, nu vreau să vă supăr, dar sunt întrebări pe care trebuie să le pun. Investighez un caz foarte serios, înțelegeți?

Ea clătină din cap. Nu înțelegea.

— Dar copiii, doamnă Taylor? trecu Sparkes la următorul subiect delicat.

— Nu avem.

— Așa ați decis?

— Nu, ne dorim amândoi un copil, dar nu putem concepe.

Sparkes așteptă puțin.

— Glen are o problemă fiziologică. Așa ne-a spus doctorul. Jean tremura. Ne plac foarte mult copiii. Tocmai de aceea sunt convinsă că Glen nu poate avea nimic de-a face cu dispariția Bellei.

Numele fetiței fusese acum adus în discuție, iar Sparkes putu să pună întrebarea pe care aștepta să o pună.

— Doamnă Taylor, unde era Glen în jurul orei 4 după-amiaza în ziua în care a dispărut Bella?

— Era aici, domnule Sparkes, răspunse Jean imediat. Aici, cu mine. Voia să mă vadă.

— De ce? întrebă Sparkes.

— Ca să mă salute, pur și simplu. Nimic special. Am băut rapid o ceașcă de ceai, apoi a plecat spre depozit să-și ia mașina.

— Cât timp a fost acasă?

— Cam… cam patruzeci și cinci de minute, spuse ea puțin prea rar.

„Oare calculează în minte?” se gândi Sparkes.

— Se întorcea deseori acasă înainte să returneze mașina?

— Uneori.

— Când a fost ultima dată când a venit acasă așa?

— Nu sunt sigură, nu-mi amintesc… spuse ea, și pieptul i se umplu de pete roșii.

— Sper că nu joacă poker, avea să spună Matthews după aceea. Are mai mulți ași în mânecă decât am văzut vreodată.

— Doamnă Taylor, de unde știți că era ora 4? întrebă Sparkes.

— Am avut liber în după-amiaza aceea pentru că lucrasem duminică de dimineață și am auzit la radio știrile de la ora 4.

— Este posibil să fi fost și știrile de la ora 5. Sunt din oră în oră. De unde știți că erau cele de la ora 4?

— Îmi amintesc că i-am auzit spunând: „Este ora 4, ascultați știrile BBC”.

Jean se opri și luă o gură de apă.

Sparkes o întrebă cum reacționase Glen la auzul știrii despre dispariția Bellei, iar Jean îi spuse că fusese la fel de șocat ca și ea.

— Ce a spus? întrebă Sparkes.

— „Săraca fetiță! Sper s-o găsească”, răspunse ea, punând cu grijă paharul pe masă. A spus că probabil e vorba despre un cuplu care și-a pierdut copilul și care a răpit-o și a plecat cu ea în străinătate.

Sparkes îl așteptă pe Matthews să-și noteze totul în carnet, apoi se întoarse din nou spre Jean Taylor.

— Ați mers vreodată cu duba lui Glen?

— O singură dată. El preferă să conducă singur ca să se poată concentra, dar anul trecut de Crăciun am făcut o mică plimbare. Ne-am dus la Canterbury.

— Doamnă Taylor, în momentul de față inspectăm cu mare atenție duba. Sunteți de acord să veniți la secție pentru amprente? Ca să le scoatem din calcul.

Jean își șterse din nou o lacrimă.

— Glen își păstrează mașina curată lună. Îi place ca totul să fie perfect curat. O s-o găsească, nu-i așa? adăugă ea în timp ce Matthews o ajuta să-și pună paltonul și deschidea ușa de la intrare.

18.

Sâmbătă, 8 aprilie 2007

Polițistul

Glen Taylor se dovedea un om care avea răspuns la orice. Era foarte inteligent și, după ce șocul arestării trecu, părea că se bucură chiar de provocare, îi spuse Sparkes soției.

— Un idiot arogant. În locul lui, nu știu dac-aș fi la fel de încrezător.

Eileen îi strânse mâna și-i dădu obișnuitul pahar cu vin roșu.

— Nu, tu ai mărturisi imediat. Ai fi un infractor penibil. Ce vrei în seara asta, costițe sau pește?

Sparkes se așeză pe unul dintre scaunele înalte asupra cărora insistase Eileen pe vremea când barurile în casă fuseseră la modă și luă câteva bucățele de morcov crud din cratița de pe blat. Îi zâmbi lui Eileen și savură atmosfera plăcută din bucătărie din seara aceea. Căsnicia lor avusese suișurile și coborâșurile obișnuite, dar, deși nici unuia nu-i plăcea să recunoască, plecarea copiilor de acasă le-o cam zdruncinase. Vorbiseră încă dinainte ce vor face, ce locuri vor vizita, cum vor cheltui banii, dar, când se treziseră singuri, nou câștigată libertate îi silise să se vadă cu adevărat pentru prima dată după mulți ani. Iar Bob bănuia că Eileen îi găsea cam multe defecte.

Eileen fusese întotdeauna ambițioasă pentru el încă de la începutul relației și apoi după ce se căsătoriseră, împingându-l să studieze pentru examenul de ofițer și aducându-i nenumărate cafele și sandvișuri pentru a-i spori puterea de concentrare.

Iar Bob mersese încet înainte, împărtășind cu soția lui toate reușitele și eșecurile de peste zi pe măsură ce anii treceau. Dar acum suspecta că soția lui examina cu ochiul glacial al vârstei mijlocii reușitele lui și se întreba: „Oare asta să fie tot?”

Eileen se strecură pe lângă el cu niște costițe congelate și-i spuse să lase în pace legumele.

— Ai avut o zi grea, iubire? întrebă ea.

Fusese o zi obositoare, în care Sparkes examinase cu atenție declarațiile lui Taylor pentru a identifica vreo neconcordanță. Fotografiile cu copii abuzați sexual găsite pe calculator erau, conform suspectului, „salvate din greșeală – din vina internetului” sau fără știrea lui; cardul de credit folosit pentru a cumpăra filme porno fusese utilizat de cineva care îi clonase datele bancare.

— Știți și dumneavoastră câte fraude se întâmplă, spusese el pe un ton disprețuitor. Jean a declarat anul trecut furtul cardului. Poate să vă confirme. Există și un raport al poliției.

Și, într-adevăr, exista.

„Interesant că asta s-a petrecut chiar în perioada în care ziarele vuiau despre legătura dintre fraudele bancare și pedofilia online”, se gândi Sparkes în timp ce citea transcrierea interogatoriului luat lui Glen Taylor. Dar era o coincidență.

„I se pare că o scoate la capăt”, își spuse Sparkes în timpul unei pauze de cafea. „Are impresia că povestea lui stă în picioare, dar încă n-am terminat”.

Nimic nu părea să-l atingă pe Taylor până când nu-l interogară din nou și-i arătară un caiet cu fotografii cu minori decupate din ziare și reviste, găsit în spatele dulapului din debara.

De data asta nu se mai prefăcu. Era clar că nu văzuse niciodată caietul; rămase cu gura căscată când văzu imaginile cu îngerașii îmbrăcați în hăinuțe de ocazie.

— Ce-i asta?

— Ne-am gândit că ne-ai putea spune tu, Glen.

Ajunseseră deja să se tutuiască. Glen nu protestase, dar continua să i se adreseze inspectorului cu „domnule Sparkes” pentru a păstra distanța dintre ei.

— Nu-i al meu, spuse el. Sigur l-ați găsit la mine acasă?

Sparkes încuviință din cap.

— Probabil aparține vechilor proprietari, spuse Glen. Își încrucișă brațele și bătu din picioare în timp ce Sparkes închise caietul și-l puse deoparte.

— Glen, e greu de crezut. De câți ani locuiești acolo? Vă aparține ție sau lui Jean.

— Al meu nu e.

— Înseamnă că trebuie să fie al lui Jean. De ce ar ține ea așa ceva?

— Ce știu eu? întreab-o pe ea! se stropși Taylor. E obsedată de copii. Știi bine că noi nu putem avea, iar ea plângea înainte tot timpul din cauza asta. A trebuit să-i spun să înceteze, pentru că ne făcea viața un coșmar. Și oricum, ne avem unul pe altul. Într-un fel, suntem norocoși.

Sparkes încuviință, gândindu-se cât de norocoasă era de fapt Jean Taylor să aibă așa un soț.

„Săraca femeie!” își spuse.

Un psiholog criminalist pe care îl consultau pentru acest caz îi avertizase deja că era puțin probabil ca imaginile acelea să aparțină unui pedofil.

— Asta nu e opera unui pedofil, le spusese. Nu există nimic sexual în aceste fotografii – e o colecție de fantezii, dar nu e înjghebată de cineva care are fetișuri cu copii. E mai degrabă o listă a dorințelor, cum își fac fetele în adolescență.

„Sau femeile fără copii”, se gândise Sparkes.

Viața secretă a lui Jean îl zguduise întrucâtva pe Taylor. Era clar. Se pierdu în gânduri, întrebându-se probabil ce altceva nu mai știa despre nevasta lui. Sparkes și Matthews căzură de acord după

aceea că îi zdruncinase puțin certitudinea că își ținea soția sub control. Secretele erau periculoase.

Dar, la întâlnirea la care discută cazul cu șefii lui, în timp ce termenul-cheie de treizeci și șase de ore se apropia amenințător, Sparkes se simți înfrânt. Examinaseră totul. Nu reușiseră să găsească nimic în dubă și nu aveau nicio dovadă împotriva lui Taylor cu excepția filmelor porno, dar asta nu era suficient ca să-l țină sub arest.

Două ore mai târziu, Glen Taylor ieșea pe cauțiune din secția de poliție, deja cu mâna pe telefon. Bob Sparkes îl privi pe fereastra de pe coridor.

— Nu te relaxa prea tare acasă! Vom reveni, se adresă el siluetei ce se îndepărta.

•

A doua zi, Taylor se întoarse la muncă, potrivit echipei însărcinate să-l urmărească.

Sparkes se întrebă ce părere avea șeful lui Taylor despre toate astea.

— Pun pariu că-l dau afară până la sfârșitul lunii, îi spuse lui Matthews. Foarte bine. Va avea timp să facă greșeli dacă stă mult timp pe acasă. Sigur o s-o zbârcească pe undeva.

Cei doi polițiști se uitară unul la celălalt.

— Ce-ar fi să luăm legătura cu Alan Johnstone și să-l rugăm să mai aruncăm o privire în registru, la livrările lui Taylor? spuse Matthews. Poate îi dăm o sugestie.

•

Domnul Johnstone le ură bun-venit în biroul lui, măturând cu mâna scaunele roase, încărcate cu hârtii și dosare.

— Bună ziua, domnule inspector! Cărui fapt datorăm revenirea dumneavoastră? Glen ne-a spus că totul s-a rezolvat.

Polițiștii cercetară atent foaia de pontaj și își notară din nou kilometrajele, în timp ce Johnstone îi privea neliniștit.

— Sunt ai dumneavoastră? întrebă Sparkes, ridicând de pe birou fotografia a doi băieți îmbrăcați în tricouri de fotbal. Ce copii frumoși!

Lăsă vorbele să plutească în aer în timp ce Johnstone își luă înapoi fotografia.

— Pe curând! spuse Matthews cu glas vesel.

•

Lui Glen Taylor i se ceru să părăsească firma în aceeași săptămână. Alan Johnstone îl sună pe Sparkes să-l înștiințeze.

— Ceilalți șoferi s-au speriat foarte tare. Majoritatea avem copii. Tipul n-a făcut scandal când i-am plătit lichidarea; a ridicat din umeri și și-a golit dulapul.

Matthews zâmbi sardonic.

— Să-l vedem ce face acum.

19.

Sâmbătă, 21 aprilie 2007

Văduva

Părinții lui Glen au venit în vizită la sfârșitul săptămânii în care a fost arestat. Nu-i văzuserăm de ceva vreme, și, cât au stat la ușă, reporterii au încercat să le vorbească și i-au tot fotografiat. George era furios și a început să-i înjure, iar Mary plângea când am deschis ușa. Am luat-o în brațe în hol și am condus-o în bucătărie.

George și Glen s-au dus în camera de zi. Noi două ne-am așezat la masă, și Mary nu se putea opri din plâns.

— Jean, ce se întâmplă? Cum ar putea crede cineva că Glen al meu e capabil de asemenea lucruri? Atât de bolnave. A fost un băiat minunat. O dulceață, și foarte deștept.

Am încercat s-o liniștesc și să-i explic, dar ea o ținea cu „nu Glen al meu”. Până la urmă, mi-am făcut un ceai ca să îmi găsesc o ocupație și le-am dus și bărbaților o tavă.

Atmosfera era încărcată. George stătea în fața șemineului și se uita la Glen, roșu de supărare. Glen stătea pe fotoliul lui, privindu-și mâinile.

— Ce mai faci, George? l-am întrebat, întinzându-i o cană cu ceai.

— Aș face puțin mai bine dacă idiotul ăsta nu s-ar fi încurcat cu poliția. Mulțumesc, Jean. Ziariștii ne bat la ușă și ne sună zi și noapte. A trebuit să deconectăm telefonul ca să avem puțină liniște. La fel a pățit și soră-ta, Glen. E un coșmar, lua-l-ar naiba!

Glen nu spunea nimic. Poate că totul fusese spus înainte să intru eu.

Dar eu nu m-am putut abține.

— George, să știi că și pentru Glen e un coșmar. Pentru noi toți. E nevinovat și și-a pierdut slujba. E nedrept ce se întâmplă.

Mary și George au plecat la puțin timp după.

— Ducă-se învârtindu-se! a spus Glen, dar nu știu dacă asta voia să spună, de fapt.

Erau totuși părinții lui.

•

Apoi au venit părinții mei. I-am spus tatei la telefon să se ducă prin curtea Lisei, vecina noastră, și să folosească poarta dintre grădini, ca să nu-i deranjeze reporterii. Săraca mama, a deschis ușa din spate și a dat buzna în casă de parcă ar fi alergat-o un câine.

Mama e o persoană minunată, dar îi e greu să facă față anumitor situații. Situații banale. De exemplu, nu ia niciodată autobuzul corect când merge la doctor și nici nu se simte în largul ei când întâlnește oameni noi. Tata reacționează foarte bine. Nu face caz de micile ei „atacuri de panică”, așa cum sunt numite. Pur și simplu o pune să stea jos, o mângâie pe mână și-i vorbește încet până se liniștește. Se iubesc cu adevărat – întotdeauna au fost așa. Și mă iubesc și pe mine, dar mama are nevoie de toată atenția tatei.

— Oricum, tu îl ai pe Glen, obișnuia să-mi spună.

Când s-a așezat în bucătărie, palidă și cu respirația tăiată, tata a stat pe scaun lângă ea și a ținut-o de mână.

— Nu-i nimic, Evelyn.

— O să-mi revin imediat, Frank.

— Mama ta are nevoie doar de încurajare, Jean, mi-a spus tata atunci când le-am sugerat prima oară să vadă un doctor.

Așadar, am încurajat-o și eu.

— Totul se va aranja, mamă. Lucrurile o să se lămurească, ai să vezi. E o greșeală oribilă. Glen

le-a spus polițiștilor unde se afla în ziua răpirii, și ei o să regleze totul.

Ea m-a privit cu asprime, ca și cum m-ar fi testat.

— Ești sigură, Jean?

Eram.

După asta n-au mai venit în vizită. Am început să merg eu la ei.

— E prea mult pentru mama ta, mi-a spus tata la telefon.

O coafam în fiecare săptămână. Înainte îi plăcea să mai „facă o ieșire” la salon o dată pe lună, dar, după arestarea lui Glen, a ieșit din ce în ce mai rar din casă. Nu era vina lui, dar uneori mi-era greu chiar și să-l mai plac.

De exemplu, în ziua în care mi-a spus că-mi văzuse caietele cu fotografii. La vreo două zile după ce ieșise pe cauțiune. Știa încă de la întoarcerea acasă, dar a așteptat. Eram convinsă că pregătește ceva. Îmi dădeam seama.

Și, când m-a văzut cum mă uitam într-o revistă la o fotografie cu un bebeluș, a explodat.

Mi-a spus că afecțiunea mea pentru bebeluși e obsesivă. Era furios pentru că poliția găsise caietul cu fotografii în dulapul din debara, în spatele boilerului. Nu erau decât fotografii. Cu ce ar fi putut dăuna?

Glen a țipat atunci la mine. Nu se întâmpla prea des. De obicei, când era nervos, se închidea în el și nu mai vorbea. Nu-i plăcea să-și arate sentimentele. Când ne uitam amândoi la un film, iar pe mine mă bufnea plânsul, el pur și simplu stătea nemișcat. La început mi se părea că e puternic, ca un bărbat adevărat, dar acum nu știu ce să zic. Poate că nu simte lucrurile așa cum o fac ceilalți.

Dar în ziua aceea a urlat la mine. Erau trei caiete pe care le umplusem cu poze decupate din ziare, reviste și felicitări. Am scris „Copiii mei” pe coperta fiecăruia, pentru că asta erau. O mulțime

de copii. Aveam și favoriți, bineînțeles. Becky, cu hăinuțele în dungi și bentița asortată, și Theo, un băiețel grăsuț cu un zâmbet care mă făcea să lăcrimez.

Copiii mei.

Bănuiesc că știam că Glen se va simți atacat pentru că nu putea avea copii, de aceea le și ascunsesem, dar nu mă puteam abține.

— Ești bolnavă! a urlat la mine.

M-a făcut să mă simt rușinată. Poate că eram bolnavă.

Chestia e că el nu voia să vorbim despre ceea ce numea „problema noastră”.

Nu voiam eu să fie o problemă. Pur și simplu, un copil era tot ce-mi doream mai mult în viață. Lisa, vecina de alături, era la fel.

S-a mutat lângă noi cu iubitul ei, Andy, la două luni după sosirea noastră. Era simpatică – nu foarte băgăcioasă, dar interesată de persoana mea. Era însărcinată când s-au mutat, iar eu și Glen încercam la vremea aceea, așa că discutam o grămadă, făceam planuri – cum ne vom crește copiii, ce culoare vor avea camerele lor, ce nume să le dăm, la ce școli vor merge, mâncarea cu chimicale etc. Tot felul de lucruri.

Lisa nu semăna cu mine. Avea părul negru scurt, țepos, cu vârfurile oxigenate, și purta trei cercei într-o ureche. Arăta ca un fotomodel din revistele de la salonul de coafură. Era foarte frumoasă. Dar Glen n-avea o părere prea bună.

— Jeanie, Lisa nu pare genul nostru. Pare cam ușuratică. De ce o tot inviți la noi?

Cred că era gelos pentru că trebuia să mă împartă cu Lisa, iar el și Andy nu aveau nimic în comun. Andy monta schele și era tot timpul plecat. O dată a fost chiar și în Italia. În fine, până la urmă a fugit cu o tipă pe care o cunoscuse într-o călătorie, iar Lisa a rămas singură, chinuindu-se să trăiască din alocații și încercând să obțină tot ce putea de la el pentru copii.

Se simțea foarte singură și ne înțelegeam foarte bine, așa că mergeam de cele mai multe ori la ea, în special ca să nu-l deranjez pe Glen.

Îi spuneam poveștile pe care le auzeam la coafor, iar ea râdea pe rupte. Îi plăcea să bârfească la o ceașcă de cafea. Spunea că așa mai scapă de copii. Avea doi – un băiat și o fetiță, Kane și Daisy –, în timp ce eu îmi așteptam încă rândul.

După cea de-a doua aniversare a nunții noastre, am fost singură la doctor ca să discut despre motivele pentru care nu rămâneam însărcinată.

— Sunteți foarte tânără, doamnă Taylor, mi-a spus doctorul Williams. Relaxați-vă și încercați să nu vă gândiți la asta! E cel mai bun lucru.

Am încercat. Dar, după încă un an fără copii, l-am convins pe Glen să vină cu mine. I-am spus că trebuie să fie ceva în neregulă cu mine și a acceptat să mă însoțească și să mă susțină.

Doctorul Williams ne-a ascultat, a încuviințat din cap și a zâmbit.

— Haideți să facem niște teste! ne-a spus.

Și așa au început vizitele la spital.

Întâi mi-au făcut mie. Eram dispusă la orice ca să rămân gravidă și am fost de acord cu toate explorările vaginale, cu examinările, ultrasunetele, veșnicele înțepături pentru analize.

— Trompele uterine sunt curate ca un fluier, mi-a spus ginecologul la finalul testelor. Sunteți perfect sănătoasă.

A urmat Glen. Nu cred că-și dorea, dar, după ce eu făcusem toate analizele, nu mai era cale de întors. Mi-a spus că fusese groaznic. Că-l făcuseră să se simtă ca o bucată de carne. Mostre de spermă, borcănele de plastic, reviste porno zdrențuite. Tot tacâmul. Am încercat să-l fac să se simtă mai bine spunându-i cât îi eram de recunoscătoare, dar n-a mers. Și apoi am așteptat.

Numărul de spermatozoizi era aproape zero. Și asta a fost tot. Săracul Glen! La început a fost devastat. Avea impresia că fusese socotit un ratat,

nu îndeajuns de bărbat, și era atât de orbit de ceea ce simțea, încât probabil n-a putut să înțeleagă ce însemna rezultatul analizelor pentru mine. Însemna că nu puteam avea copii. N-avea să existe nimeni care să-mi spună „mami”, n-aveam să fiu mamă, să am nepoți. A încercat el să mă liniștească la început, când plângeam, dar cred că a ajuns să se plictisească și pe urmă a început să se distanțeze. Spunea că e spre binele meu. Că trebuie să merg mai departe.

Lisa m-a sprijinit foarte mult, și încercam să n-o urăsc pentru norocul ei, fiindcă-mi plăcea de ea, dar era greu și ea înțelegea foarte bine cât îmi e de greu, așa că mi-a spus că puteam să fiu „a doua mamă” pentru copiii ei – cred că a fost o glumă, dar am îmbrățișat-o și am încercat să nu plâng. Eram parte din viața lor, și ei au devenit parte din viața mea.

L-am convins pe Glen să construiască o poartă în gardul dintre cele două grădini, pentru ca Lisa și copiii să poată veni în vizită oricând, și am cumpărat chiar și o piscină gonflabilă într-o vară. Glen se purta frumos cu ei, dar nu se implica așa cum o făceam eu. Îi privea uneori de la fereastră și le făcea cu mâna. Nu încerca să-i împiedice să ne viziteze, și uneori, când Lisa se ducea la vreo întâlnire – își făcuse cont pe site-uri acelea pe care îți găsești bărbatul perfect –, copiii dormeau în camera oaspeților, de-a curmezișul. Le făceam crochete de pește cu mazăre și sos de roșii, iar apoi ne uitam la un film Disney.

Apoi, după ce se băgau în pat, stăteam lângă ei și îi priveam cum adorm. Îi sorbeam din ochi. Lui Glen nu-i plăcea asta. Îmi spunea că sunt bizară. Dar fiecare clipă petrecută cu ei era specială. Chiar și schimbatul scutecelor când erau mici. Când au mai crescut, au început să-mi spună „Jiji” pentru că nu reușeau să pronunțe „Jean”, și fiecare mi se agăța de un picior, și trebuia să merg cu ei așa,

atârnați. „Bobițele mele dulci de mazăre” le spuneam. Iar ei râdeau.

Glen mergea la el în birou când joaca noastră se întețea – spunea că facem prea mult zgomot –, dar pe mine nu mă deranja. Preferam să mă bucur singură de ei.

M-am gândit chiar să renunț la slujbă și să am grijă de ei toată ziua pentru ca Lisa să poată munci, dar Glen n-a fost de acord.

— Avem nevoie de bani, Jean. Și, în plus, nu sunt copiii tăi.

Apoi a încetat să-și mai ceară scuze că era infertil și a început să-mi spună:

— Cel puțin ne avem unul pe celălalt, Jean. Suntem foarte norocoși.

Am încercat să mă simt norocoasă, dar nu reușeam.

Întotdeauna am crezut în noroc. Îmi place că oamenii își pot schimba viața dintr-odată. Uitați-vă la concursul *Vrei să fii milionar*? Sau la loterie. Ești o femeie banală de pe stradă, iar într-o clipă devii milionară. Îmi cumpăr săptămânal un bilet la loterie și visez câte o jumătate de zi că voi câștiga. Știu deja ce aș face cu banii. Mi-aș cumpăra o vilă la mare – într-un loc însorit, probabil în străinătate – și aș adopta copii orfani. Glen nu face parte din aceste planuri. N-ar fi de acord și n-aș vrea ca fața lui încruntată să-mi distrugă visele. Glen e doar parte din realitate.

Adevărul e că pentru mine nu era suficient să fim doar noi doi, dar el se simțea rănit că aveam nevoie de altcineva.

Probabil de-aia nici nu lua în calcul ideea adopției – „Jeanie, nu vreau să las pe nimeni să intre în viața noastră. Nu e treaba nimănui” ca să nu mai vorbim despre proceduri „extreme” precum inseminarea artificială sau mama-surogat. Am discutat despre asta într-o seară cu Lisa la un pahar de vin și mi s-a părut posibil. Am încercat pe urmă să abordez subiectul în discuțiile cu Glen.

— Dezgustător, după părerea mea, a spus.

Și cu asta basta.

Așa că am încetat să mai plâng în fața lui, dar, de fiecare dată când un prieten sau o rudă îmi spunea că așteaptă un copil, simțeam cum mi se sfâșie inima. Visam tot timpul bebeluși, bebeluși pierduți, căutări nesfârșite, iar uneori chiar mă trezeam simțind greutatea unuia în brațe.

Am început să am insomnii și să pierd în greutate. M-am dus iar la doctor, și mi-a dat niște pastile care ar fi trebuit să mă facă să mă simt mai bine. Nu i-am spus lui Glen. Nu voiam să-i fie rușine cu mine.

Și am început să colecționez fotografiile – le rupeam încet și le strecuram în poșetă. Pe urmă, când au fost prea multe, am început să le ascund prin cărțile mele. Așteptam să fiu singură, mă așezam pe jos și scoteam fiecare fotografie, mângâind-o și pronunțându-i numele. Stăteam câteodată ore întregi imaginându-mi că erau copiii mei.

Polițiștii au spus că Glen a făcut același lucru pe calculator.

În ziua în care a țipat la mine pentru caietele cu fotografii, mi-a spus că eu îl făcusem să caute filme porno pe internet. Era o acuzație foarte urâtă, dar i-a scăpat la nervi.

Mi-a spus că mă depărtasem de el din cauza obsesiei mele de a avea copii. Și că trebuise să-și caute o supapă de eliberare în altă parte.

— Nu sunt filme porno, mi-a spus în momentul în care și-a dat seama că mersese prea departe. Tuturor bărbaților le place să se uite din când în când la ele, nu-i așa, Jeanie? Nu face rău nimănui. Doar pentru puțină relaxare.

N-am știut ce să-i răspund. Nu știam că tuturor bărbaților le plac filmele porno. La coafor nu se discutase niciodată despre așa ceva.

Am început să plâng, și el mi-a spus că nu era vina lui. Că fusese atras de pornografia online și că

n-ar trebui să le permită să pună așa ceva pe internet. Era o cursă pentru bărbați inocenți. Devenise dependent – e o boală, Jeanie, o dependență –, nu se putea abține, dar nu se uita niciodată la copii. Imaginile respective ajunseseră pur și simplu întâmplător pe calculatorul lui – ca un virus.

N-am mai vrut să mă gândesc la asta. Mi-era foarte greu să separ cele două imagini. Glen al meu și celălalt bărbat despre care vorbea poliția. Trebuia să păstrez lucrurile clare.

Voiam să cred în el. Îl iubeam. Glen era lumea mea. Și eu eram lumea lui, îmi spunea. Aparțineam unul altuia.

Ideea că eu aș fi fost vinovată pentru că-l împinsesem să se uite la imaginile alea oribile a crescut în mintea mea, înlăturând întrebările pe care mi le puneam despre el. Desigur, n-am aflat de dependența lui decât în momentul în care polițiștii mi-au bătut la ușă, în duminica aceea de Paște, și atunci era prea târziu să mai spun sau să fac ceva.

A trebuit să păstrez și secretele lui, și pe ale mele.

20.

Vineri, 11 iunie 2010

Văduva

La micul dejun avem croasanți și salată de fructe. Șervete mari de in și o cafetieră cu cafea adevărată.

Kate nu mă lasă să mănânc singură.

— Îți țin companie, îmi spune și se trântește pe scaun. Ia o ceașcă de pe tava de sub televizor și își toarnă cafea. Are un aer de femeie de afaceri. Jean, trebuie neapărat să rezolvăm problema contractului. Ziarul vrea să scăpăm de formalități pentru a putea grăbi interviul. Azi e vineri, iar ei vor să-l publice mâine. Am tipărit o copie a contractului ca s-o semnezi. E foarte clar. Stipulează că ești de acord să ne oferi un interviu exclusiv contra unei sume stabilite în prealabil.

Nu-mi amintesc când am spus da. Poate că n-am spus.

— Dar… încerc să reacționez.

Numai că ea îmi pune în față un teanc de hârtii, pe care încep să le citesc, pentru că nu știu ce altceva să fac. O mulțime de clauze și „părțile la contract”.

— Habar n-am ce înseamnă toate astea, îi spun eu.

Glen era cel care se ocupa de hârtii și semna totul.

Kate pare nerăbdătoare și încearcă să-mi explice termenii legali.

— E foarte simplu, îmi spune.

Vrea cu tot dinadinsul să semnez. Probabil șeful ei face presiuni, dar eu pun contractul pe masă și clatin din cap; ea oftează.

— Vrei să se uite la el un avocat în locul tău? mă întreabă.

Încuviințez din cap.

— Cunoști vreunul?

Încuviințez din nou din cap. Îl sun pe Tom Payne, avocatul lui Glen. A trecut ceva timp – probabil vreo doi ani –, dar mai am numărul lui în telefon.

— Jean, ce mai faci? Mi-a părut rău să aflu despre accidentul lui Glen, îmi spune el după ce secretara mi-l dă la telefon.

— Mulțumesc, Tom, frumos din partea ta. Am nevoie de ajutorul tău. Cei de la ziarul *Daily Post* vor să le acord un interviu exclusiv și îmi cer să semnez un contract. Crezi că te-ai putea uita peste el?

Tace, și îmi imaginez uimirea de pe fața lui.

— Un interviu? Ești sigură că faci ceea ce trebuie? Te-ai gândit bine?

Nu mi-a pus întrebările esențiale, și îi sunt recunoscătoare pentru asta. Îi spun că m-am gândit și că era singura modalitate de a scăpa de jurnaliștii care se tot adunau la ușa mea. Încep să vorbesc aidoma lui Kate. Nu am neapărată nevoie de bani. Glen a primit un sfert de milion compensație pentru povestea în care l-a amestecat poliția – bani murdari pe care i-am investit amândoi într-o societate de construcții – și mai sunt și banii din asigurarea lui de viață. Dar cele 50.000 de lire pe care vrea să mi le plătească ziarul nu mi-ar strica.

Tom nu pare convins, dar e de acord să citească contractul, iar Kate i-l trimite pe e-mail. Așteptăm răspunsul, iar ea încearcă să mă convingă să merg la spa pentru un tratament facial. Nu vreau să fiu manevrată din nou de alții, așa că refuz și aștept.

De când s-a încheiat cazul lui Glen, între mine și Tom s-a format o legătură specială.

Stăteam împreună așteptând ca Glen să fie eliberat, iar Tom nu se putea uita la mine. Cred că

se temea de ceea ce ar fi văzut în ochii mei.

Mă văd stând acolo cu el. Finalul calvarului – deși nu tocmai finalul. Fusesem recunoscătoare pentru ordinea pe care tribunalul o dăduse vieții mele. Fiecare zi, planificată. În fiecare zi plecam de acasă la 8 dimineața, îmbrăcată frumos, ca și cum m-aș fi dus la serviciu la birou. În fiecare zi veneam înapoi acasă la 17.30. Treaba mea era să-l sprijin pe Glen și să nu spun nimic.

Tribunalul era ca un sanctuar. Îmi plăceau holurile zgomotoase și aerisite, curentul care mișca anunțurile de pe aviziere și vocile de la cantină.

Tom mă dusese acolo înainte ca Glen să-și facă apariția, la proces, ca să mă obișnuiesc cu sala de tribunal. Văzusem Old Bailey[4] la televizor – la știri, reporterii vorbeau de pe trotuarul din fața lui despre crime, sau atentate teroriste, sau mai știu eu ce, iar interiorul îl știam din seriale polițiste. Dar nimic nu se compara cu ceea ce am văzut aievea. Sălile sunt întunecoase, mai mici decât arată la televizor, miros a praf, ca o clasă plină de cretă, și par de modă veche, cu mobilă și lambriuri din lemn închis la culoare.

Era liniște și foarte plăcut când am dat o raită pe acolo înainte să înceapă ziua de lucru. N-am văzut mai pe nimeni. A fost un pic altfel în momentul în care Glen a apărut la tribunal ca să i se stabilească data înfățișării la proces. Atunci sala gemea de lume. Oamenii au făcut coadă ca să-l vadă. Își aduseseră sandvișuri și sticle cu apă de parcă era târg sau ceva. Iar reporterii se îngrămădeau pe scaunele presei din spatele meu. Am stat cu capul plecat, prefăcându-mă că îmi caut ceva în geantă, până în momentul în care Glen a fost adus de gardieni și instalat în boxa acuzaților. Părea mic. Îi adusesem cel mai frumos costum, se bărbierise, dar tot mic părea. S-a uitat spre mine și mi-a făcut cu ochiul. De parcă nu se întâmpla nimic grav. Am încercat să-i zâmbesc, dar gura mi-era uscată, buzele mi se lipiseră de dinți.

Totul s-a terminat atât de repede, că abia dacă am avut timp să mă uit la el înainte să dispară pe scări. Mi-au dat voie să-l văd ceva mai târziu. Se schimbase în uniforma de pușcăriaș, asemănătoare cu un trening, și-și scosese din picioare pantofii cei buni.

— Bună, Jeanie, iubirea mea! Ei bine, ce mai farsă, nu crezi? Avocatul mi-a zis că e o farsă, pur și simplu.

Am vrut să-i spun că era normal să-i zică așa ceva, doar pentru asta era plătit.

Data procesului fusese stabilită pentru luna februarie, patru luni mai târziu, iar Glen era convins că dosarul va fi respins înainte de termen.

— E o prostie, Jeanie, știi foarte bine. Polițiștii spun numai minciuni ca să iasă ei cu fața curată. Au nevoie să aresteze pe cineva, și eu sunt unul dintre fraierii care conducea o mașină albastră în ziua aia în zonă.

M-a strâns de mână și la fel am făcut și eu. Avea dreptate. Numai prostii.

M-am dus acasă și m-am prefăcut că totul era în regulă.

Interiorul casei chiar era. Micul meu univers rămăsese neatins – aceiași pereți, aceleași cești, aceeași mobilă. Dar afară, totul se schimbase. Trotuarul din fața casei era plin de oameni care veneau, plecau sau se uitau la casa mea. Sperau să vadă o frântură din mine.

Din când în când trebuia să ies, și atunci mă îmbrăcam cât mai anonim, acoperindu-mă complet, și îmi făceam curaj în hol înainte să ies repede și subit. Nu puteam să evit blițurile, dar speram să se sature de aceleași imagini cu mine mergând pe alee. Și am învățat să fredonez un cântec în minte ca să nu le mai aud remarcile și întrebările.

Vizitele la penitenciar erau cele mai rele. Trebuia să iau un autobuz, și ziariștii mă urmăreau până în stație și mă fotografiau pe mine și pe

ceilalți pasageri în timp ce așteptam. Toată lumea se supăra – pe ei și apoi pe mine. Nu era vina mea, dar eu picam prost. Pentru că eram soția celui acuzat.

Am încercat să mă duc în alte stații de autobuz, dar la un moment dat m-am săturat de jocurile lor și, până la urmă, am acceptat situația și i-am așteptat să se plictisească.

Urcam în autobuzul 380 spre Belmarsh și stăteam cu o sacoșă de plastic pe genunchi, încercând să las impresia că mă duceam la cumpărături. Așteptam să văd dacă apăsa altcineva pe butonul de oprire înainte de stația unde trebuia să cobor și mă dădeam repede jos. Mai erau femei care coborau acolo, cu copii plângăcioși și cu cărucioare, iar eu mergeam mult în spatele lor, pentru ca lumea să nu creadă că eram ca ele.

Glen era în arest preventiv, așa că nu erau prea multe reguli pentru vizite, dar cel mai mult îmi plăcea că nu aveam voie să port tocuri, fuste scurte sau haine transparente. Mă făcea să râd. Prima dată m-am îmbrăcat în pantaloni și un pulover. Confortabil și sigur.

Lui Glen nu i-a plăcut.

— Jean, sper că nu devii delăsătoare, mi-a spus el, așa că la următoarea vizită m-am rujat.

Avea dreptul la trei vizite pe săptămână, dar am convenit să-l vizitez de două ori, ca să nu am de-a face prea des cu reporterii. Lunea și vinerea.

— În felul ăsta îmi încep și-mi termin săptămâna cu bine, mi-a spus el.

În sala de vizite era prea multă gălăgie, iar lumina puternică mă deranja la ochi. Stăteam unul în fața celuilalt și făceam schimb de noutăți, apoi ascultam conversațiile celorlalți și vorbeam despre ele.

Credeam că misiunea mea era să-l liniștesc și să-l asigur că sunt alături de el, dar el părea să știe deja asta.

— Jeanie, o să trecem noi peste toate. Știm amândoi adevărul, și cât de curând o să-l afle și lumea. Nu-ți face griji! îmi spunea cel puțin o dată pe parcursul fiecărei vizite.

Încercam, dar simțeam că viața ni se scurge printre degete.

— Și dacă adevărul nu iese la iveală? l-am întrebat o dată, și el a părut dezamăgit chiar și numai fiindcă sugerasem așa ceva.

— Va ieși, a insistat. Avocatul zice că poliția a făcut greșeli grave.

Dosarul lui n-a fost respins, și atunci el a declarat că polițiștii „vor să se dea în spectacol”. La fiecare întâlnire îmi părea mai mic, ca și cum se chircea înăuntrul lui.

— Nu-ți face griji, iubirea mea! mă trezeam spunând. Curând se va termina totul.

Iar el mă privea recunoscător.

21.

Luni, 1 iunie 2007

Polițistul

Sparkes reanaliza situația. Trecuseră două luni de când bătuse pentru prima dată la ușa lui Glen Taylor, și ancheta nu progresa în niciun fel. Nu din cauză că n-ar fi făcut cercetări. Colegii lui examinaseră toate detaliile vieții lui Glen – ca și ale vieții lui Mike Doonan și Lee Chambers dar nu descoperiseră prea multe.

Doonan părea a duce o existență banală, în care nici măcar cele două divorțuri nu aduseseră o pată de culoare. Singurul lucru interesant era că fostele lui neveste deveniseră prietene foarte bune și se completau una pe cealaltă când vorbeau despre defectele lui Mike.

— Cred că e un pic egoist, spunea Marie Doonan.

— Da, egoist, confirma Sarah Doonan. Ne e mai bine fără el.

Nici măcar copiii lui nu erau interesați de problemele lui cu poliția.

— Nu ne vedem niciodată, spuse cel mare. A plecat înainte să-mi dau seama măcar că există.

Matthews continua cercetările, perseverent. Îi crescu tensiunea când descoperi că Doonan nu ajunsese la medic în ziua în care dispăruse Bella, dar acesta declară că spatele îl duruse atât de tare, încât nu putuse părăsi apartamentul. Iar medicul de familie fu de acord cu el.

— Abia dacă se poate ține pe picioare de multe ori, spuse acesta. Bietul om!

Doonan nu putea fi încă eliminat cu totul ca suspect, dar Sparkes își cam pierduse răbdarea și

insista ca Matthews să-și îndrepte atenția spre Glen Taylor.

— Doonan e aproape handicapat, abia merge, cum ar putea răpi un copil? întreba el. N-avem nicio dovadă în afara faptului că era într-o dubă albastră la momentul acela, nu?

Matthews dădu din cap.

— Nu, șefule, dar mai e și povestea din Operațiunea Aur.

— Și cum dovedești tu că s-a uitat la fotografiile acelea? N-ai cum. Taylor are fotografii porno cu copii pe calculator. Asupra lui ar trebui să ne concentrăm. Am nevoie să te ocupi de asta, Matthews.

Subinspectorul nu era convins că ar fi trebuit să oprească ancheta în privința lui Doonan, dar știa că șeful lui își formase o altă părere.

Problema reală pentru Sparkes era că nu se putea detașa de prima lui intuiție, că ei găsiseră deja vinovatul, și se temea că, în cazul în care nu-l vor opri la timp, va răpi o altă fetiță.

Începuse să fie atent la fiecare copil de vârsta Bellei care-i ieșea în cale – pe stradă, în magazine, în mașini sau în cafenele – și apoi să scruteze fețele din jur, căutând posibili răpitori. Începuse să-și piardă apetitul, dar nu și concentrarea. Știa că investigația îi acapara viața, dar nu putea face nimic.

— Ești obsedat de acest caz, îi spusese Eileen într-o seară, nu demult. Nu putem să stăm și noi la un pahar fără ca tu să fii cu gândurile duse? Relaxează-te!

Lui îi venise să urle la ea: „Vrei să mai fie răpit vreun copil în timp ce eu stau la un pahar de vin?” Dar n-o făcuse. Nu era vina lui Eillen. Ea nu înțelegea. Sparkes știa că nu poate avea grijă de fiecare fetiță din oraș, dar nu putea renunța să încerce.

Avusese multe cazuri asemănătoare în cariera lui – micuța Laura Simpson; bebelușul W, pe care

tatăl lui vitreg îl scuturase atât de tare încât îl omorâse; băieţelul familiei Voules, înecat în piscina din parc printre alţi copii; accidente rutiere şi copii fugiţi de acasă –, dar pe niciunul din ei nu-l cunoscuse atât de bine ca pe Bella.

Îşi aminti senzaţia de neputinţă care-l cuprinsese când îl ţinuse pentru prima oară pe James, băiatul lui, în braţe, gândul că doar el era responsabil de bunăstarea şi siguranţa copilului într-o lume plină de pericole şi oameni răi. La fel simţea şi în privinţa Bellei.

Începuse s-o viseze. Asta nu era niciodată semn bun.

Se întrebă dacă nu cumva maşina albastră le distrăgea atenţia de la alte piste. Dar atunci de ce şoferul maşinii albastre nu venise singur să se identifice? Toată lumea îşi dorea să-i ajute pe poliţişti în cazul ăsta. Dacă tipul ar fi venit doar în vizită într-o casă, ar fi sunat după aceea la poliţie, nu?

Doar dacă nu fusese Glen Taylor, se gândi Sparkes.

Căutările fuseseră amănunţite, se luase la puricat fiecare centimetru. Un tricou aruncat într-un tufiş, un pantof desperecheat, o fetiţă blondă zărită într-un mall în timp ce încerca să scape de un adult. Poliţiştii erau cu nervii întinşi la maximum pe măsură ce orele, apoi zilele, apoi săptămânile treceau fără niciun rezultat. Erau cu toţii epuizaţi, dar nimeni nu renunţa.

Şedinţele informative de dimineaţa deveniră din ce în ce mai scurte şi mai sumbre. Tricoul găsit aparţinea unui copil de opt ani, pantoful nu era al Bellei, iar fetiţa blondă din mall avusese un acces de furie. Pistele erau eliminate pe măsură ce se făceau verificări.

Sparkes nu-şi arăta disperarea. Dacă ar fi scos la iveală ce simte, echipa lui s-ar fi descurajat. În fiecare dimineaţă îşi ţinea un discurs de îmbărbătare la birou, uneori în faţa oglinzii de la

toaletă, având grijă ca nimeni să nu-i poată citi eșecul în ochii tot mai încercănați. Apoi intra în birou, plin de energie, transmițând-o și colegilor, bărbați și femei.

— Să revenim la faptele fundamentale, spuse el în acea dimineață.

Și așa făcură, revăzură fotografii, hărți, nume și liste.

— Ce ne scapă? îi provocă el pe ceilalți să gândească.

Era înconjurat de priviri obosite.

— Cine ar răpi un copil? Ce știm din alte cazuri similare?

— Un pedofil.

— O rețea de pedofili.

— Un răpitor care vrea recompensă.

— Sau răzbunare.

— O femeie care și-a pierdut copilul.

— Sau care nu poate avea copii.

— Un fetișist care are nevoie de un copil pentru a-și împlini fanteziile.

Sparkes încuviință din cap.

— Haideți să ne împărțim în echipe de câte doi – pardon, doi sau două – și să luăm din nou fiecare martor și persoană potențial interesantă, ca să vedem dacă se încadrează în vreuna din aceste categorii.

Camera se umplu de murmurul conversațiilor, și Sparkes plecă și-l lăsă pe Ian Matthews să conducă discuțiile.

Se întreba cât de repede va apărea numele lui Jean Taylor și voia să aibă timp să se gândească bine el însuși la asta. Jean Taylor era o ciudată. Își aminti de prima dată când o văzuse, de șocul de pe fața ei, de interogatoriile pline de întrebări-capcană, de răspunsurile ei ferme. Sparkes era convins că Jean își acoperă soțul și pusese comportamentul ei pe seama unei loialități oarbe, dar era oare din cauză că și ea era implicată în vreun fel?

Femeile care ucid copii sunt rare și, potrivit statisticilor, își ucid de obicei propriile odrasle. Însă, uneori, răpesc copii.

Sparkes știa că infertilitatea putea fi un motiv foarte puternic. Multe femei sufereau cumplit din cauza ei, aproape înnebuneau de durere. Vecina și colegele de la salon declaraseră că Jean fusese devastată aflând că nu putea avea copii. Plângea în camera din spate când o clientă anunța că e gravidă. Dar nimeni nu o văzuse pe Jean în Southampton în ziua dispariției Bellei.

În timp se gândea, Sparkes mâzgălea niște păianjeni pe blocnotesul din fața lui.

Dacă iubește copiii atât de mult, de ce ar sta Jean lângă un bărbat care se uită la pornografie infantilă pe calculator? De ce i-ar fi loială unui asemenea bărbat? Era convins că, în locul ei, Eileen l-ar părăsi imediat. Și n-ar fi fost de condamnat. Așadar, cu ce își stăpânește Glen soția?

„Poate că am privit lucrurile dintr-un unghi greșit”, se gândi el în timp ce se spăla pe mâini în toaleta bărbaților. „Poate că ea îl stăpânește pe Glen. Oare ea să-l fi îndemnat la răpire?”

Într-adevăr, când se întoarse, numele lui Jean apărea pe tabla din camera de cercetări. Agenții care verificau „femeile ce nu pot avea copii” discutau cazuri mai vechi.

— Ideea e că femeile acționează de obicei singure, domnule, spuse unul dintre ei, și nu sunt interesate de copii mai mărișori. Unele se prefac în fața partenerilor sau a familiei că sunt însărcinate, poartă chestii ca să pară umflate și îmbracă haine pentru gravide și apoi răpesc bebeluși din maternități sau din cărucioare nesupravegheate din fața magazinelor, ca să justifice înșelătoria. Răpirea unui copil de câțiva ani presupune un risc major. Poate să se zbată dacă se sperie, iar un copil care plânge atrage atenția.

Dan Fry, unul dintre proaspeții absolvenți, ridică mâna, iar Matthews îi făcu semn că poate să intervină. Era tânăr, abia venit de pe băncile academiei, și se ridică în picioare pentru a se adresa colegilor, neștiind că obiceiul era să se stea pe scaun și să vorbească în fața ecranului de calculator.

Își drese vocea.

— Apoi e foarte dificil să ții ascuns un copil de vârstă mai mare. Și e mult mai greu să explici familiei și prietenilor apariția bruscă a unui copil de doi-trei ani. Dacă ai răpi un asemenea copil ca să-l dai drept al tău, ar trebui să dispari și tu. Iar soții Taylor nu s-au mutat.

— Ai dreptate… Fry, parcă așa te cheamă, nu? întrebă Sparkes, făcându-i semn să se așeze.

Celelalte echipe eliminaseră varianta răpirii pentru recompensă sau din răzbunare. Dawn Elliott nu avea bani, și polițiștii merseseră înapoi până în adolescența ei, căutând foști iubiți sau dovezi că se drogase ori se prostituase, în ideea că ar fi putut avea vreo legătură cu crima organizată. Dar nu găsiseră nimic. Era o fată din provincie care lucrase într-un birou până când se îndrăgostise de un bărbat căsătorit cu care avusese un copil.

Încă nu-l găsiseră pe tatăl Bellei – numele pe care i-l dăduse Dawn părea fals, iar numărul de telefon mobil nu mai era valabil.

— Un norocos, spuse Matthews. Puțină distracție extraconjugală și apoi dispare. Viața majorității comis-voiajorilor. Câte o partidă de sex în fiecare oraș.

„Pedofili” era tot ce rămăsese pe tabla de investigații.

Sala părea să se golească de energie.

— Haideți, între timp, să ne întoarcem la Glen! spuse Sparkes.

— Și la Mike Doonan, adăugă Matthews. Ce facem cu Operațiunea Aur?

Dar Sparkes părea că nu-l aude. Era atent la propriile temeri.

Era convins că Glen Taylor se gândea deja la următoarea victimă. Și își alimenta gândurile cu pornografie online. Consultarea acestor imagini devenise o dependență – la fel de greu de combătut ca dependența de droguri, potrivit psihologilor.

Lui Sparkes îi fuseseră explicate motivele pentru care bărbații devin dependenți de pornografia online – depresie, anxietate, probleme cu banii, probleme la serviciu – și o serie de teorii despre „recompensa chimică" – excitația produsă de adrenalină, dopamină și serotonină. Într-unul din studiile pe care le citise era evidențiată asemănarea pornografiei cu „adrenalina primei experiențe sexuale" și se explica faptul că nevoia de pornografie este strâns legată de nevoia de a „repeta" acea primă experiență folosind imagini extreme. Studiul preciza și faptul că dependența de pornografie se instalează cam la fel ca dependența de heroină. Navigarea pe internet era o fantezie sigură ce producea plăcere, o manieră de a crea un spațiu privat fără a deranja pe nimeni.

— E interesant, îi spuse Sparkes lui Matthews ceva mai târziu la cantină, că nu toți dependenții de filme porno au erecții.

Ian Matthews ridică o sprânceană și își puse sandvișul cu cârnat pe masă.

— Șefule, mănânc… Putem schimba discuția? Ce citiți acolo? Sunt numai prostii.

— Mulțumesc, domnule profesor! se stropși Sparkes. Încerc să pătrund în universul minții murdare a lui Taylor, ce să fac?

Cu interogatoriile nu rezolvăm nimic, dar la un moment dat tot va sucomba în fața vechiului obicei, iar eu îl aștept. O să-l găsim și o să-l prindem.

Subinspectorul se lăsă greoi pe spate și mestecă mai departe.

— Bine, spuneți-mi cum!

— Fry, unul dintre băieții ăștia isteți pe care ni i-au trimis în ultima vreme în echipă ca să fim mai în formă, a trecut ieri pe la mine. Mi-a spus că noi am omis o șmecherie esențială. Chaturile de pe internet. Acolo își caută violatorii și dependenții de pornografie prieteni, acolo scapă de inhibiții.

Agentul Fry îi făcuse o vizită lui Sparkes în biroul lui, își trăsese un scaun fără să fie invitat și pornise conversația de parcă ar fi fost un seminar la facultate.

— Problema, din punctul meu de vedere, e că avem nevoie de o dezvăluire din partea lui Glen Taylor.

„Nu zău, Sherlock!" se gândise Sparkes. „Continuă!"

— Ei bine, poate ar fi bine să intrăm în lumea lui și să-l prindem atunci când e vulnerabil.

— Fry, scuză-mă, hai să trecem la subiect! La ce te referi când spui „lumea lui"?

— Sunt convins că e la pândă în camere de videochat – probabil caută noi victime – și cred că ar putea să ne ofere niște indicii dacă ne facem și noi conturi. Am putea folosi o SUIA.

Sparkes ridicase din sprânceană.

— Poftim?

— O sursă umană de informații, care acționează sub acoperire, domnule, ca să-l supraveghem în timp ce își desfășoară activitatea. Am învățat despre asta la facultate și cred că merită să încercăm, terminase el discursul și se aplecase spre biroul lui Sparkes. Până atunci stătuse picior peste picior.

Sparles se dăduse înapoi aproape automat – atât fizic, cât și mintal. Nu pentru că Fry ar fi fost mai deștept decât el, ci din cauza încrederii în sine pe care o afișa tânărul. „Asta face universitatea din tine", se gândise Sparkes.

„La naiba cu facultatea!" și-l amintise pe tatăl lui spunând. „Pierdere de timp. E pentru ăia care au bani și nimic de făcut".

„Tu nu ești unul din ăia”, fusese mesajul pe care îl primise puștiul în vârstă de 17 ani cu un formular de înscriere la facultate în mână.

Subiectul fusese închis definitiv. Tatăl lui Sparkes era funcționar la Consiliul Local și prefera să trăiască într-un univers îngust și stabil. „Siguranța” era cuvântul lui cheie și-și îndemna fiul să gândească în aceleași tipare ale clasei de mijloc.

— Trece-ți examenele și apoi caută-ți o slujbă de birou, Robert! O slujbă pe viață.

Bob le ascunsese părinților faptul că se înscrisese la examenul la poliție – ciudat, tot timpul se gândea la părinții lui ca la o singură persoană, „mamașitata” – și îi pusese în fața faptului împlinit după ce fusese acceptat. Nu folosise expresia „fapt împlinit”. Părinții lui nu erau amatori de vorbărie intelectuală.

Se descurcase la poliție, dar nu făcuse o carieră explozivă. Nu așa se făcea pe vremea lui; evaluările și scrisorile lui de recomandare includeau mai degrabă cuvinte precum „dedicat”, „atent”, „metodic”.

„Noile generații de absolvenți pe bandă rulantă s-ar crispa dacă ar fi judecați așa”, se gândise Sparkes.

— Povestește-mi despre chatul de pe internet, zisese Sparkes, iar Fry, care nu părea să se fi bărbierit, darămite să fi căutat vreodată filme porno pe internet, îi spusese că scrisese o disertație pe această temă.

— Profesoara mea de psihologie studiază efectele pornografiei asupra personalității. Sunt convins că ne-ar ajuta, spusese tânărul.

•

La sfârșit de săptămână, Sparkes, Matthews și Fry se îndreptau deja spre universitatea absolvită de noul agent, undeva în Midlands. Fleur Jones îi salută din ușa liftului și părea atât de tânără, încât Sparkes crezu că este studentă.

— Am vrea să discutăm cu doamna profesoară Jones, spuse Matthews, și Fleur râse, căci era obișnuită – și chiar se bucura în secret – să nedumerească oamenii cu părul ei vopsit roșu, nasul cu piercing și fusta scurtă.

— Eu sunt. Dumneavoastră trebuie să fiți inspectorul Sparkes și subinspectorul Matthews. Încântată de cunoștință. Bună, Dan!

Cei trei bărbați se strecurară în cămăruța pe care Fleur Jones o utiliza pe post de birou, iar Sparkes și Matthews începură să analizeze cu atenție pereții, așa cum făceau de obicei. Avizierul era plin de desene copilărești, dar, după ce priviră cu atenție, își dădură seama că se uitau, de fapt, la imagini pornografice.

— Dumnezeule! spuse Bob Sparkes. Cine naiba a făcut așa ceva? Bănuiesc că nu sunt desene de la grădiniță.

Fleur Jones zâmbi, iar Fry rânji.

— Fac parte din cercetările mele. Le cer utilizatorilor de pornografie online să deseneze ceea ce văd pe internet și asta mă ajută să descopăr trăsături de personalitate, iar ei capătă o perspectivă diferită asupra lucrurilor. Poate reușesc să vadă ființele umane din spatele obiectelor sexuale pe care le caută.

— Corect, spuse Sparkes, întrebându-se ce ar ieși de sub mâna violatorilor din evidența lui dacă li s-ar da creioane colorate. Doamnă profesoară, nu vrem să vă răpim foarte mult timp, așa că vom trece direct la obiect.

Psihologul puse picior peste picior și dădu concentrată din cap, privindu-i fără să clipească. Sparkes încercă să-i imite limbajul corpului, dar nu reuși să-și încrucișeze picioarele fără a-l lovi pe Matthews, și începu să-i fie cald.

Fleur Jones se ridică și deschise fereastra.

— E aer cam închis aici. Îmi pare rău, e un birou micuț.

Sparkes începu:

— Investigăm dispariția Bellei Elliott, după cum v-a spus agentul Fry. Avem deja un suspect, dar căutăm noi abordări pentru a ne da seama dacă el este cu adevărat vinovatul. Manifestă un interes deosebit față de imagini porno cu copii și adulți îmbrăcați în copii. Au fost descoperite fotografii pe calculatorul lui. El spune că nu le-a descărcat în mod intenționat.

Fleur Jones zâmbi vag, ca și cum înțelesese unde bate Sparkes.

— E un foarte bun manipulator și transformă interogatoriile în adevărate lecții despre cum să eviți adevărul.

— Dependenții sunt mincinoși înnăscuți, domnule inspector. Se mint pe ei înșiși și apoi îi mint și pe ceilalți. Își neagă problemele și sunt experți în scuze și țapi ispășitori. Dan mi-a spus că aveți de gând să interacționați cu suspectul în camere de webchat, așa este?

„Nu cred să aibă mai mult de 30 de ani”, se gândi Sparkes.

Psihologul sesiză pauza și zâmbi cu subînțeles.

— Hm, da, da, așa este. Dar trebuie să știm mai multe despre aceste camere de webchat și despre cum să-l abordăm pe suspect, răspunse el repede.

Urmă un discurs despre găsirea partenerilor sexuali Online, pe care polițiștii îl urmăriră cu greu. Nu pentru că ar fi fost complet afoni în materie de calculatoare, ci pentru că proximitatea picioarelor neliniștite ale doamnei profesoare nu le permitea să se concentreze. La final, Dan Fry preluă inițiativa, folosind computerul psihologului pentru a-i introduce pe Sparkes și Matthews într-o lume virtuală fantastică.

— Știți deja, sunt convins, faptul că este vorba practic despre mesagerie instant, spuse Fry. Vă logați într-o cameră de webchat care pretinde că e dedicată persoanelor singure, să spunem, sau adolescenților, vă luați un nume fictiv de utilizator pentru a vă ascunde adevărata identitate, apoi

puteți comunica cu toată lumea din „cameră” sau doar cu o singură persoană. Pur și simplu începeți o sesiune de chat tastând mesaje.

— Utilizatorii nu se văd între ei, deci n-ai de unde să știi cine sunt. De aici și atracția care aceste „camere” o exercită asupra perverșilor. Își pot asuma o nouă identitate, un alt sex sau o altă vârstă. Lupi în haine de oaie, spuse Fry.

Îndată ce stabilea contactul cu o persoană de interes – o adolescentă, să zicem –, perversul o putea convinge să-i dea adresa personală de e-mail pentru a continua discuția în privat.

— Odată ce are loc comunicarea în privat, orice devine posibil. Pentru indivizii majori, asta nu e o problemă, dar sunt minori care au fost înșelați și manipulați pentru a poza în ipostaze indecente, folosind o cameră web. Apoi sunt șantajați pentru a comite alte acte. Vieți distruse, adăugă Fry.

Când lecția se încheie, Sparkes intră într-o „cameră” dedicată tinerilor peste optsprezece ani. Matthews îi sugeră „Superstud[5]” ca nume de utilizator și mustăci când șeful său hotărî să folosească „Domnul Darcy[6]” – favoritul lui Eileen. Dar „Domnul Darcy” fu întâmpinat cu un potop de mesaje romantice de la pretendente la rolul lui Elizabeth Bennet, care virară rapid spre propuneri deschis sexuale.

— La naiba! făcu el în timp ce mesajele indecente curgeau pe ecran. Puțin cam tare pentru Jane Austen, nu?

Fleur Jones râse în spatele lui. Sparkes se delogă și își întoarse privirea spre ea.

— Dar cum îl găsim pe Glen Taylor? întrebă el. Trebuie să fie sute de astfel de site-uri.

Fry avea planul gata pregătit.

— Da, dar avem computerul lui și știm ce site-uri frecventează. Taylor e un tip inteligent, iar când au intrat pe fir cei de la Operațiunea Aur probabil a șters fișierele, dar totul a rămas acolo, pe hard disk, de negăsit pentru el, dar ușor de depistat de

specialiștii poliției. Au găsit tot felul de informații și știm pe ce site-uri navighează.

Sparkes încuviință din cap și-și aminti fața lui Glen Taylor în momentul arestării. Aproape că simți din nou mirosul de vinovăție. Încercă să se concentreze asupra detaliilor practice.

— Când spui „noi”, la cine te referi mai exact?

— Eu și Fleur putem crea un personaj virtual cu o poveste specifică și un scenariu în care să folosim niște cuvinte-cheie care să-l incite, spuse Fry, îmbujorat la gândul unei munci de investigație reale, iar doamna profesor confirmă.

— Ar putea fi un caz extrem de util cercetării mele, spuse ea.

Totul părea perfect, dar Matthews se trezi să pună întrebarea pe care n-o pusese nimeni:

— E legal?

Toți cei din cameră se uitară la el.

— Putem folosi asta ca dovadă la tribunal, domnule? N-ar fi considerată o înscenare? insistă el.

Sparkes se întrebă dacă nu cumva Matthews reacționa la șmecheriile inteligente ale tânărului polițist. Nu știa răspunsul la întrebare, dar Fry îi oferi o scăpare.

— Nu avem un caz solid, din câte am văzut. Haideți să vedem cât de departe putem ajunge, mai întâi. Apoi vom rezolva și problema legalității.

Matthews nu păru prea încântat, dar Sparkes confirmă din cap că era de acord.

22.

Marți, 12 iunie 2007

Văduva

Ciudată chestie, zilele de naștere. Toată lumea pare să fie îndrăgostită de ele, dar eu le detest – agitația dinainte, obligația de a fi fericit, de a petrece, dezamăgirea când nu se întâmplă așa. Azi am împlinit treizeci și șapte de ani, iar Glen e jos, aranjează totul pe o tavă pentru micul dejun. E încă devreme și nu mi-e foame, așa că voi simți mâncarea ca și cum aș avea praf în gură, dar va trebui să-i spun că-mi place foarte tare. Că îl iubesc. Da, îl iubesc. El este lumea mea, dar, la fiecare aniversare, mă întreb dacă nu cumva anul acesta se va întâmpla un miracol și vom avea un copil.

Încerc să nu mă gândesc la asta, dar aniversările sunt dificile. Sunt momente în care îți dai seama că a mai trecut un an, nu-i așa? Știu că se întâmplă atâtea altele, dar nu mă pot abține.

Am putea adopta un copil din străinătate. Am citit articole despre copiii din China, dar nu-i pot spune nimic lui Glen fără să-l supăr.

Iată-l că vine. Aud ceștile și farfuriile zăngănind pe tavă. E numai un zâmbet și a pus un trandafir roșu în vaza de lângă ouăle fierte. Îmi cântă „La mulți ani!” în timp ce se apropie de pat și adoptă o voce amuzantă ca să mă facă să râd.

— La mulți ani, dragă Jeanie, la mulți ani! mormăie și mă sărută pe frunte, pe nas și pe gură.

Încep să plâng, și el îmi ia tava din poală ca să mă poată îmbrățișa.

— Iartă-mă, iubire, nu știu ce se întâmplă cu mine, îi spun, încercând să zâmbesc.

El îmi face semn să tac și se duce să ia felicitarea și cadoul din dulap. E o cămașă de noapte. Cu broderie englezească și fundițe roz. Ca pentru fetițe.

— E foarte frumoasă, îi spun și-l sărut. Mulțumesc, iubitule.

— Pune-o pe tine! îmi spune.

— Mai târziu. Trebuie să mă duc la toaletă.

Nu vreau s-o pun pe mine. Mă duc la toaletă și iau un calmant. Urăsc aniversările.

Înainte de ziua de naștere a Bellei, în aprilie, prima după dispariția ei, m-am dus să-i cumpăr un cadou și o felicitare. Am petrecut ore întregi uitându-mă la fotografii și mesaje și am ales până la urmă o jucărie cu baloane de săpun și o insignă – „Am 3 anișori” –, pentru că citisem în ziare că astea îi plac cel mai mult.

N-am știut ce să scriu pe felicitare, așa că m-am dus să stau pe o bancă în parc ca să mă gândesc la ea. Nu sunt tristă, pentru că știu că este în viață. Și eu, și mama ei suntem sigure că e încă în viață. Și Glen crede asta. Suntem de părere că un cuplu căruia i-a murit copilul a furat-o și a dus-o în străinătate. Mă întreb dacă polițiștii s-au gândit la asta. Probabil Glen le-a împărtășit teoria lui.

Așadar, scriu: „Dragă Bella. La mulți ani! Sper că te vei întoarce curând acasă. Îți transmit sărutări”. I-o adresez ei, domnișoarei Bella Elliott. Nu știu numărul casei, dar cred că îl știe poștașul. Mama ei spune că primește zeci de scrisori zilnic. A mărturisit la televizor că unele îi sunt trimise de „nebuni” care-i spun că merita să-și piardă copilul. Una sigur e a mea.

I-am scris la început, atunci când am fost foarte supărată că o lăsase pe Bella singură, când eu nici măcar nu pot avea copii. Am vrut să știe cât de mult greșise. N-am semnat-o nici pe aceea.

Am pus un timbru pe felicitare și am luat-o spre casă pe strada unde e cutia poștală.

În ziua aceea, pe 28 aprilie, Dawn lua micul dejun la televizor, cu un tort micuț cu trei lumânări în față. Purta insigna pe care i-o trimisesem alături de insigna cu „Găsiți-o pe Bella!” A mulțumit tuturor pentru minunatele felicitări primite și pentru cadouri și a spus că nu le va deschide până ce Bella nu se va întoarce. Pe femeia care îi luă interviul a înecat-o plânsul.

Am despachetat cadoul pe care i-l cumpărasem – o păpușă cu păr blond și rochiță alb-rozalie – și l-am pus pe pat. Puteam face asta pentru că Glen nu era acasă. Plecase la o plimbare. Zăbovea mult, așa că aveam timp suficient de petrecut cu Bella.

Am fotografii cu ea culese din ziare și unele chiar colorate, decupate din reviste. Am decis să nu le pun în caietele mele pentru că ea este reală și specială și sper s-o întâlnesc într-o zi. Când se va întoarce acasă.

Îmi fac planuri. Cum ne vom întâlni în parc, și va ști că sunt eu și va veni alergând la mine, râzând și împiedicându-se în fugă. Mânuțele ei mă vor apuca de picioare, iar eu mă voi apleca s-o ridic și s-o învârtesc în aer.

E visul meu preferat cu ochii deschiși, dar începe să-mi acapareze viața de zi cu zi. Uneori mă trezesc că stau pe scaun în bucătărie și ceasul îmi arată că a trecut o oră și mai bine, dar fără ca eu să-mi fi dat seama. Uneori mă trezesc plângând, dar nu știu exact de ce. Am fost la doctor să vorbesc cu el. Nu i-am pomenit despre Bella, dar cunoștea „situația” lui Glen, cum a numit-o el, și mi-a dat o nouă rețetă.

— Aveți nevoie de puțină liniște sufletească, doamnă Taylor, mi-a spus, rupând foaia din agendă. V-ați gândit să luați o pauză?

Era bine intenționat, dar nu pot să iau nicio pauză. Nu-mi pot opri gândurile dacă iau un avion și dispar. Nu le mai pot controla – și nici nimic altceva. Îmi vine să-i spun că sunt un pasager, nu

șoferul. Oricum, pastilele mă ajută să fiu în continuare Jeanie atunci când e nevoie.

Mama Bellei apare tot timpul la televizor. Dă interviuri la toate talk show-urile, pronunță aceleași cuvinte deja învechite despre „îngerașul" ei și despre cum plânge noapte de noapte. Nu ratează niciun prilej. Mă întreb dacă e plătită pentru asta.

Într-o seară pun întrebarea asta la radio. Chris din Catford intră pe fir să mă susțină.

— Ce fel de mamă este?

Mă bucur că sunt și alți oameni care îi văd adevărata față.

De când m-am „pensionat", cum zice Glen, îmi petrec zilele uitându-mă la televizor și rezolvând rebusuri sau participând la emisiuni radio. E ciudat, obișnuiam să-mi spun că radioul e pentru oameni inteligenți – toată vorbăria de acolo. Dar am început să ascult postul local ca să-mi țină companie și ușor, ușor m-am obișnuit. Există o serie de oameni care telefonează constant – aceleași voci, săptămână de săptămână. Bătrânul care vrea ca toți imigranții să fie expulzați, femeia care nu poate pronunța sunetul „r" și care crede că toți politicienii „al tlebui băgați la închisoale" sau tânărul care consideră că femeile sunt vinovate de creșterea numărului de abuzuri sexuale. Încep apelul nervoși, și vocile lor devin ce în ce mai agresive pe măsură ce se ambalează. Nu contează subiectul, sunt tot timpul revoltați, iar eu am devenit dependentă de intervențiile lor.

Până la urmă am pus și eu mâna pe telefon, în ziua în care se discuta dacă pedofilii se pot vindeca sau nu. Am pretins că mă cheamă Joy și i-am spus prezentatorului că eu cred că pedofilii ar trebui spânzurați. Discuția a decurs foarte bine, mai ales că mulți dintre cei care sunau erau de acord cu mine. Și asta a fost tot. Devenisem și eu de-a lor. Îmi schimbam numele săptămânal. Ann, Kerry, Sue, Joy, Jenny, Liz. Era minunat să fiu altcineva,

chiar și pentru două minute, să fiu altcineva și să fiu ascultată fără să se știe cine sunt, cu cine sunt căsătorită, și fără să fiu judecată.

Am descoperit că am o mulțime de idei și puncte de vedere. Aș putea fi „Doamna furioasă” sau „o inimă liberală îndurerată”, așa cum îmi spune Glen. Aș putea fi oricine aș vrea.

Iar intervențiile la radio m-au ajutat să nu mai fiu singură. Desigur, Lisa a dispărut odată cu întreaga mea viață anterioară. La început, m-a tot sunat, invitându-mă la ea. Voia să știe totul despre ce se întâmpla și era foarte drăguță. Mi-a spus că nu crede nimic din ce se spune, dar nu-și mai lăsa copiii să vină la mine. Găsea tot timpul câte o scuză: ba Kane era răcit, ba Daisy repeta pentru examenul de balet, ba sora ei venea în vizită. Apoi a înțepenit cu un cui poarta dintre casele noastre. A bătut un singur cui, sus.

— Mă tem de hoți, mi-a spus. Mă înțelegi, Jeanie, nu?

Am încercat s-o înțeleg.

23.

Luni, 18 iunie 2007

Polițistul

Până luni, Dan Fry și Fleur aleseseră numele Jodie Smith. Jodie pentru că li se părea că te duce cu gândul la o fetiță și Smith pentru caracterul anonim. Jodie era o femeie din Manchester în vârstă de 27 de ani, secretară într-un birou al Consiliului Local și care fusese abuzată în copilărie de către tatăl ei, motiv pentru care o excita să se îmbrace în haine ca de copii.

— Nu e prea subtil, spusese Sparkes când i se prezentase prima versiune a acestui scenariu sordid. Taylor se va prinde imediat. Nu putem să facem lucrurile puțin mai normale? La urma urmei, de ce și-ar dori o femeie adultă să retrăiască experiența traumatizantă din copilărie?

Fry oftă. Era nerăbdător să înceapă cu adevărat munca de polițist în loc să facă pe băiatul de mingi în camera de cercetări, dar simți că atmosfera se schimba; Sparkes bătea în retragere.

— O întrebare pertinentă, domnule, răspunse el, folosindu-și tehnica preferată de gâdilare a orgoliului.

Sparkes îl considera un mucos arogant, dar decise să-l asculte.

Tânărul polițist insistă asupra faptului că Jodie Smith era inspirată dintr-un caz real și îi înșiră o analiză psihologică detaliată despre motivații, stres post-traumatic, dramatizare și latura întunecată a sexualității umane. Sparkes păru impresionat și interesat, iar scrupulele i se domoliră momentan.

— Ce are de spus doamna Jones? E de acord? întrebă Sparkes.

— Da, aproape, răspunse Fry. I-am citit raportul final azi-dimineață, la telefon, și a părut mulțumită. I-l trimit imediat pe e-mail pentru comentarii.

— În regulă. După ce avem aprobarea ei, îi putem prezenta strategia inspectorului principal.

•

Inspectorul principal Brakespeare adora ideile noi. „Inovație” era cuvântul lui cheie, pe lângă o serie de alte clișee de management – și, fapt esențial, era la fel de hotărât ca Sparkes să pună mâna pe Taylor.

— Ne-am putea scoate cu asta, zise el, frecându-și mâinile în timp ce-i asculta. Hai să i-o înfățișăm chestorului-șef!

Deciseră să aducă întreaga echipă înaintea comisarului-șef Parker. Întâlnirea fu de mare anvergură. Doamna profesor Jones veni îmbrăcată în ceva ce semăna cu o pijama, cu un pierce cu diamant într-o nară, în timp ce Parker stătea la biroul lui de Stăpân al Universului în uniformă de gală și cu părul dat cu gel.

Îl ascultă în tăcere pe Brakespeare prezentându-i planul și riscurile lui și citând legislația privitoare la munca sub acoperire, apoi își suflă nasul și spuse:

— Avem vreo dovadă că va funcționa? A mai încercat cineva? Mie îmi sună a înscenare.

Brakespeare, Sparkes și Fry răspunseră pe rând, iar Fleur Jones interveni cu detalii științifice și etalându-și farmecele. Până la urmă, Parker pronunță sentința.

— Hai să încercăm! Dacă nu obținem dovezi, e puțin probabil că vom reuși să-l aducem vreodată pe Taylor în fața juraților. Să ne asigurăm că lucrăm curat – fără îndemnuri sau dus de nas. Totul trebuie făcut ca la carte. Obținem probele și apoi vedem dacă judecătoarea le acceptă. Să fim serioși, dacă Taylor ne duce la un cadavru, nici nu va mai conta cum am obținut dovezile.

Îl chemă pe Sparkes și-i puse întrebări despre Fleur Jones.

— Bob, e nebună? Zici că s-a îmbrăcat pe întuneric, iar noi o considerăm expertul nostru numărul unu. Cum va face față la proces când va fi interogată de avocatul apărării?

Sparkes se așeză din nou.

— Foarte bine, domnule. Își cunoaște meseria – are diplome și articole științifice cât încape.

Parker nu părea convins.

— Este expertă în comportamente sexuale deviante și lucrează des cu infractori, continuă s-o laude Sparkes. Și asta doar în cadrul universității.

Gluma lui nu fu gustată.

— Înțeleg. În regulă, e calificată, dar de ce ea, și nu oamenii noștri?

— Pentru că are deja o relație foarte bună de lucru cu Fry – el are încredere în ea. Plus că va da bine în fața unui juriu.

— Tu ești responsabil, Bob. Să vedem cum se descurcă, dar fii lângă ei pas cu pas!

Sparkes închise încet ușa.

În laboratorul de criminalistică, făcu împreună cu Fleur Jones și ceilalți un tur al lumii virtuale în care activa Glen Taylor. Nu fu o experiență edificatoare, dar Fleur Jones nu păru afectată. Stătură în spatele tehnicianului în timp ce acesta trecea în revistă website-urile și camerele de videochat care fuseseră găsite pe calculatorul lui Taylor în timpul primelor căutări, observând site-urile favorite, numărul de accesări, durata utilizării și alte obiceiuri bune de știut. Lolita XXX părea a fi pe primul loc în topul site-urilor porno frecventate de Taylor, care își petrecea timpul în camerele de chat de pe Teen Fun și Girls Lounge, folosind cinci nume de utilizator diferite, printre care „Whosthedaddy” și „BigBear”[12].

Matthews mustăci.

— Șefu’, niciun „Domnul Darcy”, deci.

Chat-urile publice ale lui Taylor erau relativ inofensive, un soi de flirturi glumețe – genul de discuții banale pe care le auzi la o petrecere de adolescenți. Discuțiile mai deschis sexuale se petreceau în afara camerelor de chat. O adresă de e-mail folosită doar pentru „sexcursii”, așa cum le numea Glen Taylor în mesaje, oferi polițiștilor o versiune mult mai sinistră a lumii lui secrete. Aici îi coopta pe alții. Primise fotografii și de la adolescenți, și de la adulți, dar toți arătau ca niște copii.

Sparkes ceru să fie tipărite toate conversațiile de pe chat și toate e-mailurile personale, iar Fry le luă ca să le analizeze cu Fleur Jones.

— O să se descurce? întrebă Matthews. Abia a venit la noi și nu are nicio experiență de lucru.

— Știu, dar are cunoștințe în domeniu… și îi vom urmări fiecare pas. Hai să-i dăm o șansă! spuse Sparkes.

— O să vă numiți „Goldilocks”[18]? Sunteți sigur? râse Matthews când Fry și profesoara lui reapărură în birou.

Fry încuviință din cap.

— Credem că îi va stârni interesul față de copii și lumea poveștilor, explică el.

— La naiba! Pariez că n-o să pice în plasă.

Dar Matthews se înșela. Goldilocks făcu imediat cunoștință cu BigBear și flirtară discret timp de o săptămână. Fry și Matthews stătură ore întregi în fața calculatorului, limitându-și munca la mica sală a laboratorului de criminalistică, luminată de un singur neon care pâlpâia, cu viața lui Jodie Smith lipită în fața lor pe un perete. Fry găsi pe Facebook fotografia unei fete pe care o admirase în liceu și o mări, apoi o puse chiar deasupra ecranului.

— Bună, Goldie!

— Ce mai faci?

— Cum te simți în seara asta?

Sparkes, care privea din când în când discuția, simțea un amestec de emoție și greață pe măsură

ce dialogul nocturn cu Glen Taylor evolua. Fleur Jones îl antrenase intensiv pe Dan Fry și era tot timpul disponibilă la telefon în caz de nevoie, dar, chiar și cu Matthews în sală, Sparkes se temea că tânărul recrut se simte foarte singur.

Riscase mult și-și dădu seama că o făcuse pentru a putea promova. Dar știa și că, dacă lucrurile mergeau prost, cariera lui ar fi putut lua sfârșit.

— O să meargă, spunea Fry când starea de spirit părea să se pleoștească.

Din când în când, câte un alt membru al echipei își băga nasul în sală.

— L-ați prins? îl întrebă un polițist pe Fry.

— Te-a întrebat ce culoare au ochii tăi? spuse un altul.

Matthews răsese – îi plăcuse gluma –, dar Sparkes își dădu seama că tânărul agent devenise subiect de glume. Într-o seară văzu reflecția lui Fry în fereastra din spatele biroului. Își depărtase scaunul de tastatură și se tolănise, cu picioarele rășchirate și spinarea curbată. Dându-și poate seama că imaginea lui era similară cu a celui pe care îl vâna, Fry își îndreptă instinctiv postura.

Era nevoit să converseze și cu alți tipi din camera de chat pentru ca Taylor să nu se simtă favorizat, iar umorul pueril și insinuările continue începură să-l obosească. Și-i imagina, spuse. Tricouri de rocker și petice de chelie pe creștet.

Sparkes începu să-și facă griji că misiunea de momeală era prea mult pentru el.

Nu-i putea reproșa tânărului lipsa de devotament: îl găsi frunzărind reviste pentru femei ca să intre în pielea personajului și discutând despre sindromul premenstrual, spre dezgustul lui Matthews.

Și totul dura prea mult. După cincisprezece nopți petrecute în camera de chat, Matthews își pierdu răbdarea și-i spuse șefului că era o pierdere de timp.

— Ce părere ai, Daniel? întrebă Sparkes.

Era prima dată când îi folosea prenumele, și Fry înțelese că îi dădea ultimul cuvânt.

— Construim o relație cu el pentru că nu vrem ca totul să se rezume la o aventură sexuală de o noapte. Vrem să-l facem să vorbească. Hai să-i mai dăm o săptămână!

Sparkes fu de acord și Fry, radiind de bucurie, o sună pe Fleur Jones ca să-l ajute să grăbească lucrurile. Profesoara fu sceptică la început, dar apoi ajunseră amândoi la concluzia că cel mai bine ar fi fost ca Jodie să se prefacă greu de cucerit, să dispară pentru câteva zile, apoi să-i dea lui Glen o lovitură hotărâtoare.

— Unde ai fost? o întrebă BigBear pe Goldilocks când aceasta își făcu din nou apariția. Am crezut că te-ai rătăcit prin pădure.

— Tata mi-a reproșat că stau prea mult la calculator, răspunse Goldilocks. M-a pedepsit.

Știau amândoi că fata avea douăzeci și șapte de ani, dar jocul continuă.

— Cum te-a pedepsit?

— Nu vreau să spun. Aș putea intra iar în belea.

— Hai, spune!

Și ea îi spuse. BB, așa cum ajunsese să-i spună Goldilocks, mușcase momeala.

— Ce-ar fi să ne întâlnim undeva online unde tatăl tău să nu ne poată găsi? îi sugeră el.

24.

Marți, 10 iulie 2007

Polițistul

Glen Taylor îi spuse noii sale prietene că apasă pe taste încet, pentru că toată lumea dormea la el acasă.

Goldie, cum îi spunea el, îi trimisese până la urmă o fotografie cu ea îmbrăcată în pijamale de păpușă, iar Glen încerca acum să o convingă să și le dea jos.

Sparkes îi ceruse lui Fleur Jones să fie prezentă în timpul tuturor discuțiilor private prin e-mail cu Taylor, și stăteau acum în spatele lui Dan Fry, al cărui chip abia dacă era luminat de monitorul calculatorului.

— Ești așa dulce, Goldie, fetița mea dragă.

— Fetița ta cea rea. Știi că am să fac tot ce-mi ceri.

— Așa e. Fetița mea dulce și rea.

Urmară o serie de instrucțiuni de la BB, pe care Goldie îi scrise că le urmează și le savurează. Apoi Dan Fry trecu la pasul următor. Nu era ceea ce scrisese Fleur Jones în plan, dar Fry își pierdea în mod vizibil răbdarea.

— Ai mai avut vreodată o fetiță rea? întrebă el.

Sparkes o văzu în geam pe Fleur făcându-i semn să fie precaut.

— Da.

— Era o fetiță adevărată sau era ca mine?

— Îmi plac ambele, Goldie.

Fleur Jones îi făcu semn lui Fry să se întoarcă la scenariul agreat. Lucrurile înaintau prea repede, dar Taylor părea gata să se confeseze.

— Spune-mi despre celelalte! Ce-ai făcut cu ele?

Și Glen îi spuse. Îi povesti despre aventurile sale nocturne pe internet, despre întâlniri, dezamăgiri și reușite.

— Dar n-ai făcut-o niciodată pe bune? În viața reală? întrebă Dan, și cei trei își ținură respirația.

— Ți-ar plăcea, Goldie?

Sparkes dădu să-l oprească printr-un gest, dar Fry tasta deja.

— Da, mi-ar plăcea foarte mult.

Avusese deja, spusese Taylor. Găsise o dată o fetiță. Sparkes șovăi. Totul se întâmpla prea repede ca el să mai poată gândi lucid. Se uită la Fleur Jones care se ridică de pe scaun și se așeză în spatele protejatului ei.

Fry abia dacă mai putea să tasteze, tremura tot.

— Sunt foarte excitată. Povestește-mi despre fetița ta!

— Numele ei începe cu B, ca și al meu, spuse el. Ghicești?

— Nu. Spune-mi tu!

Liniștea îi sufocă în secundele în care așteptară ultima parte a confesiunii.

— Iartă-mă, Goldie, trebuie să ies. Bate cineva la ușă. Vorbim mai târziu…

— *La naiba*! spuse Fry și își puse capul pe birou.

— Cred că e încă al nostru, spuse Sparkes uitându-se la Fleur Jones, iar ea încuviință ferm din cap.

— Din punctul meu de vedere, a spus suficient.

— Hai să prezentăm rezultatele șefilor! spuse Sparkes. Excelentă treabă, Fry! Bravo!

•

Opt ore mai târziu, cei trei stăteau în biroul inspectorului principal cu dosarul pentru arestarea și acuzarea lui Glen Taylor.

Brakespeare îi ascultă cu atenție, citi transcrierile conversațiilor de pe internet și își luă

notițe înainte de a se lăsa pe spate să tragă concluziile.

— Nu a folosit numele Bella, spuse el.

— Nu, dar… începu Sparkes.

— Fry a mers cumva prea departe cu sugestiile?

— Discutăm cu specialiștii în drept, dar, la prima vedere, ei nu-și fac probleme. Granița e întotdeauna foarte subțire, nu?

— Dar, interveni Brakespeare, avem dovada că a spus că ar fi avut o fetiță al cărei nume începe cu litera B. Hai să-l aducem din nou în arest și să-l confruntăm cu această afirmație, îi spunem că avem mărturia lui Goldilocks.

Toți încuviințară din cap.

— Am avut motive solide să urmărim această pistă: știm că se afla într-o mașină albastră în ziua aceea, avem dovezile pornografice de pe calculatorul lui, discuțiile din camerele de chat și un alibi dubios oferit de soție. Și problema principală este că riscăm să facă o nouă victimă.

Toți încuviințară din nou.

— Bob, crezi că el e cel pe care-l căutăm? întrebă Brakespeare în final.

— Da, cred că da, bălmăji Sparkes cu gura uscată.

— Și eu. Dar avem nevoie de mai multe dovezi ca să-l putem prinde. Ai făcut treabă bună, Bob. Faceți la fel și când o să fie aici. Trebuie să fie ceva care să-l lege de momentul răpirii.

•

Echipa fu din nou trimisă în suburbia din sudul Londrei pentru a reîncepe căutările.

— Aduceți-mi toate hainele lui! spuse Sparkes. Totul. Goliți dulapurile!

Din întâmplare, polițiștii luară și geaca neagră a lui Jean Taylor. Era îndesată între paltonul de iarnă al soțului ei și o cămașă elegantă și fu pusă într-o cutie etichetată, ca toate celelalte haine.

Tehnicianul care primi sacii îi așeză după dimensiuni și începu testele cu hainele purtate pe

deasupra, căci acestea aveau cele mai multe șanse să fi venit în contact cu corpul victimei.

Buzunarele jachetei fură golite, iar conținutul fu ambalat în pungi. Nu exista decât un singur obiect – o bucățică de hârtie roșie, cam cât unghia degetului mare. În liniștea laboratorului, tehnicianul o cercetă de amprente și fibre, dezlipind orice probă cu bandă adezivă și catalogând-o meticulos.

Nu găsi amprente, doar particule de murdărie și ceva ce părea a fi păr de animal. Era mai subțire decât firul de păr uman, dar avea nevoie să-l examineze la microscop pentru a obține detalii despre culoare și specia de la care provenea.

Își scoase mănușile și luă telefonul de pe perete.

— Cu inspectorul Sparkes, vă rog.

•

Sparkes se năpusti pe scări, sărind treptele două câte două. Tehnicianul îi spusese că nu era cazul să vină încă.

— Este prea devreme să fim siguri de ceva, domnule.

Dar Sparkes voia neapărat să vadă bucata de hârtie. Să se asigure că e reală și că nu va dispărea într-un nor de fum.

— Comparăm particulele de mizerie cu cele găsite în duba lui Glen Taylor în timpul investigației inițiale, îi spuse tehnicianul calm. Dacă se potrivesc, avem certitudinea că hârtia se afla în mașină. Și apoi vom putea spune ce tip de hârtie este.

— Pun pariu că e de la o punguță de Skittles, spuse Sparkes. Uită-te la culoare! Haide, omule! Ai idee de la ce fel de animal provine părul? Ar putea fi o pisică?

Tehnicianul ridică mâna în semn de apărare.

— Vă pot spune asta imediat. Mă uit la microscop. Dar nu pot să afirm că provine de la un animal anume. Nu e ca la oameni. Chiar dacă am avea alte fire de păr cu care să le comparăm, nu am

putea spune cu certitudine că provine de la un anumit animal. Dacă avem noroc, putem cel puțin afla dacă provine de la aceeași specie.

Sparkes își trecu mâinile prin păr.

— Ia rapid probe de la Timmy Elliott și să vedem!

Părea că vrea să mai rămână, dar tehnicianul îi făcu semn să plece.

— Lăsați-ne puțin! Vă sunăm imediat ce aflăm ceva.

•

În biroul inspectorului, Sparkes și Matthews desenară o diagramă Venn, punând toate potențialele noi dovezi în cercuri care se intersectau pentru a vedea cum evoluaseră.

— Dacă hârtia găsită e de la un pachet de Skittles, iar părul provine de la o pisică din aceeași specie cu Timmy, Jean Taylor intră în scenă, spuse Matthews. E geaca ei. N-are cum să fie a lui Glen. E prea mică.

— Mă duc s-o aduc, spuse Sparkes.

25.

Joi, 12 iulie 2007

Văduva

Desigur, polițiștii nu renunță. Și-au înfipt colții în Glen din cauza dubei, a pornografiei infantile la care cică s-ar uita și a „abaterilor” sale. N-o să-l lase niciodată în pace. Avocatul mi-a spus că o să încerce să-l pună sub acuzație pentru imaginile acelea, dacă nu găsesc altceva.

Vizitele și telefoanele lui Bob Sparkes au devenit parte integrantă din viața noastră. Poliția își construiește cazul, iar noi privim de pe margine.

I-am spus lui Glen că ar fi bine să declare la poliție despre „cursa privată” din ziua respectivă, dar el insistă că n-ar face decât să înrăutățească lucrurile, pentru că ei vor crede că i-a mințit încă de la început.

Mi-e groază că aș putea să fac ceva care să înrăutățească lucrurile, să spun ceva greșit. Dar, până la urmă, Glen e cel care a făcut-o de oaie, nu eu.

Poliția a venit iar azi, să-i pună noi întrebări. L-au dus înapoi în Southampton. La plecare, m-a pupat pe obraz și mi-a spus să nu-mi fac griji.

— O să fie bine, mi-a spus, iar eu am încuviințat din cap.

Și am așteptat.

Polițiștii au luat și mai multe lucruri de-ale lui Glen. Toate hainele și toți pantofii pe care nu-i luaseră inițial. Au luat lucruri pe care abia le cumpărase. Am încercat să le spun, dar mi-au zis că iau totul. Mi-au luat până și geaca mea, din greșeală. O îndesasem în jumătatea lui de dulap pentru că al meu era plin.

•

A doua zi, Bob Sparkes a venit și mi-a cerut să merg cu el în Southampton ca să răspund la câteva întrebări. Nu mi-a spus nimic în mașină, doar că vrea să-i dau o mână de ajutor în anchetă.

Dar, când am ajuns la secția de poliție, m-a dus într-o cameră de interogatoriu și mi-a citit drepturile. Apoi m-a întrebat dacă am răpit-o pe Bella. Sau dacă l-am ajutat pe Glen să o răpească pe Bella.

Nu mi-a venit să-mi cred urechilor.

— Nu, bineînțeles că nu, i-am tot repetat. Și nici Glen n-a răpit-o.

Dar el nu mă asculta, de fapt. Trecea deja la altă întrebare.

A scos o pungă de plastic ca un magician, și la început n-am văzut nimic în ea, dar pe fundul pungii era o bucățică de hârtie roșie.

— Am găsit asta în buzunarul gecii dumneavoastră, doamnă Taylor. Este de la o punguță de Skittles. Mâncați multe bomboane Skittles?

Pe moment nu mi-am dat seama la ce se referă, dar apoi mi-am amintit. Probabil era bucățica de ambalaj pe care o găsisem sub covorașul din dubă.

Probabil Sparkes a văzut că m-am schimbat la față și a continuat să mă preseze. A continuat să pronunțe numele Bellei. I-am spus că nu-mi amintesc, dar știa că nu e așa.

Până la urmă i-am spus, ca să înceteze să mă mai întrebe. I-am spus că e posibil să fie o bucățică de hârtie pe care o găsisem în dubă. Un mic gunoi. Că o pusesem în buzunar ca s-o arunc mai târziu, dar că n-am făcut-o.

I-am spus că e doar o bucată de hârtie, dar domnul Sparkes mi-a zis că a descoperit păr de pisică lipit de ea. De la o pisică de culoare gri. Cum era cea din curtea Bellei. I-am spus că asta nu dovedește nimic. Părul putea proveni de oriunde altundeva. Dar a trebuit să dau o declarație.

Am sperat că nu-i vor spune nimic lui Glen înainte să am ocazia să-i explic. Mă gândeam că am să-i spun îndată ce ajungeam amândoi acasă că polițiștii mă siliseră să le mărturisesc. Că nu conta. Dar n-am mai avut ocazia să vorbesc cu el. Glen n-a mai ajuns acasă.

Se pare că a intrat pe internet să se uite la imagini pornografice. Când mi-a spus Tom Payne, avocatul, nu mi-a venit să cred că putuse să fie atât de fraier. Glen a fost întotdeauna deșteptul familiei.

Poliția îi luase calculatorul, bineînțeles, dar el și-a cumpărat un laptop ieftin și un router wi-fi – „pentru serviciu, Jeanie" – și stătea în camera oaspeților pentru a naviga pe internet și a se conecta la camere de chat sexual sau cum li s-o fi spunând.

Polițiștii au acționat cu cap – l-au pus pe unul dintre ei să se dea drept o tânără de pe internet și să-l ia la discuții. Își luase numele Goldilocks. Cine Dumnezeu nu s-ar fi prins? Ei bine, se pare că Glen.

N-a fost vorba doar de o conversație. Tom a vrut să mă pregătească pentru ce ar putea apărea în ziare, așa că mi-a povestit că Glen a făcut sex virtual cu Goldilocks. Când am fost să-l vizitez prima oară, Glen mi-a spus că înseamnă sex fără atingere. Doar cuvinte scrise pe chat.

— Nu ne-am vorbit și nici măcar nu ne-am văzut. A fost ca și cum se întâmpla în capul meu. Doar o fantezie. Înțelegi, nu? Toate aceste acuzații mă stresează teribil. Nu mă pot abține.

Încerc să înțeleg. Chiar încerc. E dependent, îmi tot repet. Nu e vina lui. Trebuie să ne concentrăm asupra adevăraților ticăloși. Și eu, și Glen suntem foarte furioși din cauza a ceea ce le-a dat prin minte polițiștilor.

Nu mi-a venit să cred că cineva ar putea face așa ceva la serviciu. E ca și cum ar practica prostituția. Asta a spus și Glen. Înainte să afle că Goldilocks

era un bărbat. I-a venit greu să accepte asta – s-a gândit că poliția vrea să-l facă să pară homosexual sau ceva de genul. Eu nu am spus nimic – nu prea pricepeam treaba cu sexul virtual, darămite să mă întreb cu cine întreținea asemenea relații. Oricum, nu asta era nici pe departe cea mai mare problemă.

Îi spusese prea multe lui Goldilocks. Mi-a spus că îi mărturisise că știa câte ceva despre un caz faimos la care lucrează poliția, ca s-o impresioneze. „Ea" practic îl făcuse să spună.

De data asta, Bob Sparkes l-a acuzat pe Glen că o răpise pe Bella. Au spus că o răpise și o omorâse. Dar nu l-au acuzat și de crimă. Tom Payne mi-a spus că așteaptă să apară cadavrul. L-am urât că vorbea așa despre Bella, dar nu i-am spus nimic.

Am plecat acasă singură, și apoi s-au întors jurnaliștii.

•

Nu prea citesc ziarele, de fapt. Prefer revistele. Îmi plac poveștile de viață – femeia care a adăpostit o sută de copii, femeia care a refuzat tratamentul pentru cancer ca să-și salveze copilul, femeia care a purtat în pântece copilul surorii ei. Ziarele au fost tot timpul mai mult domeniul lui Glen. Îi place ziarul *Mail* – poate rezolva rebusul de pe ultima pagină, și e genul de ziar pe care îl citea fostul lui șef de la bancă.

— În felul ăsta avem ceva în comun, mi-a spus o dată.

Dar, în momentul de față, toate ziarele și canalele TV – chiar și posturile de radio – vorbesc despre noi. Glen e subiect la modă, iar reporterii au început iar să bată la ușă. Am aflat că unii dintre ei chiar dorm în mașină în fața casei în speranța că ar putea obține vreo declarație de la mine.

Stau în dormitorul de sus și mă uit pe după perdea la ei. Toți fac același lucru. E chiar amuzant. Mai întâi trec cu mașina prin fața casei, verifică să vadă cine e acasă și cine e deja afară. Apoi parchează și vin pe jos până la poartă, cu

agenda în mână. Ceilalți sar din mașină și le taie calea înainte să poată ajunge la ușă. Ca o haită care-i miroase pe nou-veniți.

După câteva zile, se împrietenesc cu toții – îl trimit pe câte unul să aducă sandvișuri cu șuncă și cafele de la cafeneaua de la poalele dealului.

— Zahăr? Cine vrea sos pe sandviș?

Cafeneaua are probabil profituri uriașe de pe urma lor. Am observat că reporterii formează o echipă și fotografii o alta. Mă întreb de ce nu se amestecă. Îți poți da seama care sunt unii și care sunt ceilalți, pentru că fotografii se îmbracă altfel – sunt mai în pas cu moda, au geci mai zdrențuite și șepci. Cei mai mulți dintre ei par că nu s-au mai bărbierit de zile întregi – mă refer la bărbați. Femeile-fotograf se îmbracă la fel ca bărbații, în pantaloni și tricouri largi. Și fotografii sunt foarte gălăgioși. La început mi-a părut rău de vecinii nevoiți să le asculte râsetele și bârfele. Dar mai apoi au început să le aducă tăvi cu băutură, să stea de vorbă cu ei, și unii chiar să-i lase să folosească toaletele. Cred că e ca un mic carnaval pentru ei.

Reporterii sunt mai liniștiți. Își petrec cea mai mare parte a timpului la telefon sau ascultând știrile la radio în mașini. Mulți dintre ei sunt tinerei care îmbracă pentru prima dată un costum.

Dar, după câteva zile în care n-am scos o vorbă, ziarele și-au trimis arsenalul greu. Bărbați solizi și femei cu fețe serioase, îmbrăcați la patru ace. Au venit la ușa mea cu mașini scumpe și se poartă de parcă ar fi de la casa regală. Nici fotografii nu îndrăznesc să se pună cu ei. Un bărbat care arată ca un manechin scos din vitrina unui magazin își face loc prin mulțime și înaintează spre ușa mea. Sună la ușă și mă strigă.

— Doamnă Taylor, cum e să fiți soția unui ucigaș de copii?

Stau pe pat arzând de rușine. Mă simt de parcă toți mă văd, deși nu au cum. Mă simt expusă.

Oricum, nu e primul care mă întreabă așa ceva. Un reporter mi-a strigat același lucru după ce Glen a fost arestat din nou, în timp ce mă duceam la magazin. Mi-a apărut pur și simplu în față, probabil mă urmărise departe de ceilalți jurnaliști. A încercat să mă enerveze, să mă facă să spun ceva, orice, pentru a obține un „interviu” cu soția acuzatului, dar nu m-am lăsat păcălită. Glen discutase cu mine despre situații de genul ăsta.

— Jeanie, pur și simplu taci din gură! îmi spusese când mă sunase de la secția de poliție. Nu-i lăsa să-ți intre pe sub piele! Nu lăsa să se vadă nimic! Nu trebuie să vorbești cu ei. Sunt niște lichele. Nu pot să scrie despre nimic.

Dar bineînțeles că au scris. Iar ce a apărut în ziare era oribil.

Erau și alte femei care au spus că au făcut sex virtual cu el și care stăteau la coadă să-și vândă povestea. Nu puteam să cred că era ceva adevărat. Cică Glen își spunea „BigBear” sau folosea alte porecle ridicole în camerele de chat. Mă uitam la el uneori în timpul vizitelor la închisoare și încercam să-mi imaginez cum ar fi fost să-i spun „BigBear”. Mi se făcea rău.

Și mai erau tot felul de informații despre „hobby-ul” lui – fotografiile cumpărate de pe internet. Din „surse bine informate”, un ziar afirma că Glen folosise un card de credit ca să le cumpere, și, când poliția a făcut o verificare extensivă printre pedofili, urmărindu-le activitatea prin intermediul cardurilor de credit, Glen se panicase. Cred că de-aia mi-a cerut să-i declar cardul pierdut – dar de unde obțin ziarele asemenea informații? M-am gândit să pun întrebarea unuia dintre reporteri, dar n-aș putea s-o fac fără să spun mai multe decât ar trebui.

Când l-am întrebat pe Glen la următoarea vizită, a negat totul.

— Sunt doar invenții, draga mea. Ziariștii inventează. Știi foarte bine, mi-a spus el, ținându-

mă de mână. Te iubesc.

Nu i-am răspuns nimic.

N-am spus nimic nici jurnaliștilor. Am început să mă duc la alte magazine ca să nu fiu găsită și am început să port pălării care-mi ascundeau fața pentru ca lumea să nu mă recunoască. La fel ca Madonna, mi-ar fi spus Lisa dacă ar fi fost încă prietena mea. Dar nu mai era. Nimeni nu mai voia să ne cunoască acum. Voiau doar să afle cât mai multe despre noi.

26.

Luni, 11 *februarie 2008*

Polițistul

Tot ce se afla în camera de investigații fusese strâns cu patru luni înainte de proces; fotografiile și hărțile de pe pereți și avizier fuseseră dezlipite și puse în cutii, pentru procurori.

După ce fu scoasă și ultima cutie, Sparkes zăbovi o vreme, privind petele dreptunghiulare rămase ici și colo pe pereți.

— Nici n-ai zice că aici a avut loc o anchetă, spuse el.

În momentul acela, cel puțin, totul semăna mai degrabă cu tristețea postcopulatorie, îi spuse el o dată, mai târziu, lui Eileen.

— Post-ce? întrebă ea.

— Știi, sentimentul acela de după o partidă de sex, tristețea că s-a terminat, îi explică el și adăugă sfios: Am citit într-o revistă.

— Cred că e o chestie masculină, răspunse ea.

Ultimul interviu cu Taylor fusese lung și, în cele din urmă, neconcludent. Glen contestase hârtiuța roșie ca probă, desființând-o ca pe o pură coincidență.

— De unde știi că Jean nu s-a înșelat? Ar fi putut s-o găsească pe stradă sau în vreo cafenea.

— Ea spune că a găsit-o în mașina ta. De ce ar spune așa ceva dacă n-ar fi adevărat?

Taylor strânsese buzele.

— E foarte stresată.

— Și părul de pisică de pe hârtiuță? De același tip cu al pisicii cu care se juca Bella?

— Pentru numele lui Dumnezeu! Câte pisici gri sunt în țara asta? E ridicol! Taylor își întoarse

privirea spre avocatul lui. Părul ăla putea pluti pur și simplu prin aer, nu-i așa, Tom?

Sparkes făcuse o pauză, savurând neașteptata notă de teamă din vocea lui Taylor. Apoi trecuse la ceea ce anticipa el a fi „lovitura de grație”. Momentul în care Taylor își dăduse seama că picase în plasa poliției.

— *BigBear,* deci, domnule Taylor, spusese Sparkes.

Taylor rămăsese gură-cască, apoi izbucnise:

— Nu știu despre ce vorbești.

— Te-ai cam plimbat prin pădure în căutare de prieteni, nu-i așa? Să știi că am cunoscut-o și pe Goldilocks.

Taylor începuse să dea agitat din picioare și se holbase în poală. Era postura lui de refugiu.

Alături de el, Tom Payne păruse uimit de turnura pe care o luase interogatoriul și îl întrerupsese pe Sparkes:

— Am nevoie de câteva momente cu clientul meu, vă rog.

Cinci minute mai târziu, cei doi puseseră povestea cap la cap.

— A fost vorba despre o fantezie personală a doi adulți responsabili, spusese Glen Taylor. Eram foarte stresat.

— Cine era fetița al cărei nume începe cu litera „B”?

— A fost vorba despre o fantezie personală a doi adulți responsabili.

— Bella?

— A fost vorba despre o fantezie personală…

— Ce-ai făcut cu Bella?

— A fost o vorbă despre o fantezie personală…

După ce fusese acuzat oficial, Glen încetase să bălmăjească despre fantezia personală și îl privise pe polițist în ochi.

— Faci o greșeală uriașă, domnule Sparkes!

Fusese ultimul lucru pe care îl spusese înainte să fie închis în așteptarea procesului.

•

Arestul preventiv pe timp de iarnă nu-l făcu pe Glen Taylor mai cooperant, iar în data de 11 februarie 2008 compăru în fața juraților în clădirea Old Bailey și declară cu voce tare și fermă că este „nevinovat” de răpirea Bellei Elliott.

Se așeză pe scaun aproape fără să dea vreo atenție gardienilor care-l flancau și-și aținti ochii asupra lui Sparkes, care își croia drum spre boxa martorilor.

Sparkes simți intensitatea privirii lui Taylor în ceafă și încercă să se adune ca să depună jurământul. Vocea îi tremură ușor, dar prezentă dovezile cu desăvârșită competență, în răspunsuri scurte, simple și clare.

Lunile de alergătură, urmăriri, verificări, interogatorii și colectare de dovezi fură condensate într-o scurtă prezentare în fața unui public select și a unui regiment de critici.

Cel mai important dintre ei era avocatul lui Glen Taylor, un veteran al proceselor, trecut prin ciur și prin dârmon, cu un aer nobil, perucă și robă, care se ridică să-l interogheze pe Sparkes.

Jurații – opt bărbați și patru femei, aleși cu grijă de apărare în așa fel încât să-și asigure simpatiile și sensibilitățile masculine – își răsuciră capetele după el precum talerele de floarea-soarelui.

Avocatul apărării, Charles Sanderson, stătea cu o mână în buzunar, iar cu cealaltă își ținea carnetul de notițe. Radia încredere în sine și se străduí de la bun început să submineze o parte dintre dovezi și să inducă în conștiința colectivă a completului de judecată o stare de îndoială.

— Care este momentul precis în care martorul, domnul Spencer, a observat duba albastră? Înainte să-l inventeze pe bărbatul cu părul lung?

— Domnul Spencer s-a înșelat în privința bărbatului cu părul lung. A recunoscut deja acest lucru, spuse Sparkes cu voce egală.

— Am înțeles.

— Dovada sa sunt notițele în care menționa că văzuse, în după-amiaza zilei de 2 octombrie, ceea ce el a crezut a fi duba albastră a lui Peter Tredwell.

— Și este sigur că n-a inventat – pardon, că nu s-a înșelat – în privința dubei albastre?

— Da, e sigur. Vă va confirma el însuși atunci când va depune mărturie.

— Am înțeles.

— Cât de departe era martorul în momentul în care spune că a văzut mașina?

— Domnul Spencer poartă ochelari?

— Am înțeles.

— Și câte dube albastre circulă pe străzile Marii Britanii, domnule inspector?

— Am înțeles.

Aceste nenumărate „am înțeles” erau cele mai pernicioase, pentru că însemnau, de fapt: „O, Doamne! încă un punct pentru noi”.

Sparkes para loviturile cu răbdare. Avusese de-a face cu mulți indivizi de genul lui Sanderson de-a lungul anilor – reprezentații date de „vulpi bătrâne” – și știa foarte bine că acest tip de atitudine nu plăcea mereu juraților.

Ajunseră la descoperirea ambalajului de bomboane, și Sanderson adoptă strategia previzibilă, insistând asupra șanselor de contaminare a dovezilor.

— Domnule inspector, cât timp a stat bucata de ambalaj în geaca lui Jean Taylor?

Sparkes vorbi cu glas ferm și privi drept spre jurați ca să-și sublinieze spusele.

— Credem că e vorba de șapte luni. Doamna Taylor a declarat că a găsit-o în dubă pe data de 17 decembrie. Își amintește bine, pentru că a fost singura ocazie în care l-a însoțit pe soțul dumneaei când efectua o livrare.

— Șapte luni? Suficient timp pentru ca de ambalaj să se lipească fire de păr și alte mizerii, nu?

— Păr de la o corcitură de rasă birmaneză precum cea a familiei Elliott, nu? Vom aduce un expert care să demonstreze că, statistic vorbind, e foarte puțin probabil. Iar posibilitatea unei coincidențe devine și mai neverosimilă dacă ne gândim că firul de păr a fost găsit pe un pachet de Skittles. În locul din care a fost răpită Bella Elliot au existat atât o pisică birmaneză corcită, cât și o bomboană Skittles.

Sparkes observă că jurații își iau notițe, iar Sanderson trecu rapid mai departe. Inspectorul bău o gură de apă din paharul de lângă el. Știa că adversarul lui își aduna forțele ca să încheie triumfal, aducând în discuție conversațiile cu Goldilocks.

Se pregătise pentru acest moment împreună cu avocații, ca să fie sigur că nu e prins pe picior greșit. Știa pe de rost toată legislația despre protecția persoanei, toți pașii necesari pentru obținerea autorizațiilor, tot procesul atent de pregătire a surselor umane de informații, care acționau sub acoperire, și totul despre păstrarea dovezilor obținute.

Echipa lui petrecuse mult timp învățându-l cum să sublinieze obiceiul lui Taylor de a petrece timp în camerele de chat și interesul lui față de pornografie.

— Jurații nu vor fi interesați de nu știu ce clauze legale sau de cine a autorizat procedurile și de ce. Trebuie să le vorbim despre riscul pe care îl prezintă apetitul lui Glen Taylor pentru fetițe, spusese șeful de echipă, iar Sparkes își dăduse seama că are dreptate.

Se simțea pregătit atunci când avocatul deschise subiectul dificil al dependenței de pornografie, punând la îndoială fiecare acțiune întreprinsă de polițiști. Scopul lui Sanderson era să-l forțeze să accepte că Glen Taylor ar fi putut descărca din neatenție o parte din imaginile cele mai „deocheate” găsite pe calculatorul lui.

— Imaginile cu copii abuzați sexual? întrebă Sparkes. Noi credem că le-a descărcat în mod deliberat – n-ar fi avut cum s-o facă din greșeală –, și avem experți care pot depune mărturie în acest sens.

— Și noi avem experți care vor demonstra că descărcarea a putut fi accidentală.

Sparkes știa că apărarea avea de câștigat de pe urma faptului că Glen Taylor nu arăta ca perverșii care ocupau de obicei boxa acuzaților. Echipa acuzării îi spuse că Sanderson le arătase avocaților din biroul judecătoresc o fotografie cu clientul lui, iar expresia cea mai des folosită pentru a-l descrie fusese „respectabil”.

Odată problema imaginilor dată la o parte din drum, Sandersons îl provocă pe inspector la o discuție despre dispariția Bellei Elliott.

— Domnule Sparkes, e adevărat că Bella Elliott n-a fost găsită?

— Da, e adevărat.

— Și că echipa dumneavoastră n-a izbutit să găsească niciun indiciu despre locul unde se află?

— Nu, asta nu e adevărat. Ancheta ne-a condus la acuzat.

— Cazul se bazează pe suspiciuni, presupuneri și probe incidentale, nu pe fapte, nu-i așa?

— Avem dovezi clare care îl leagă pe acuzat de dispariția Bellei Elliott.

— A, dovezile! Bănuieli ale legiștilor și martori nedemni de încredere. Nicio dovadă nu e tocmai solidă și asta, aș zice, pentru că ați urmărit de la început pe cine nu trebuia. Ați fost atât de disperați, încât l-ați împins pe clientul meu într-o relație fictivă și contrafăcută.

Jurații nu păreau la curent cu ce însemna o relație „fictivă și contrafăcută”, dar păreau interesați de spectacol. „Patru stele și «o evoluție remarcabilă» – asta s-ar putea să scrie mâine în *Telegraph*”, se gândi Sparkes când coborî în cele

din urmă din boxa martorilor, întorcându-se la locul său din sală.

Dar apogeul spectacolului nu fu atins decât după-amiază. Pleoștiți de prânzul luat în restaurantul tribunalului, jurații intrară în șir indian și se trântiră plictisiți pe scaunele lor învechite. Dar nu rămaseră așa mult timp.

Mama fetiței intră în boxa martorilor, îmbrăcată simplu în negru și purtând pe piept o insignă roșie cu mesajul „Găsiți-o pe Bella!”

Sparkes îi zâmbi încurajator, dar era nemulțumit că femeia alesese să poarte insigna și se temea de întrebările pe care le-ar fi putut declanșa.

Procurora, o femeie slăbuță în comparație cu namila de Sanderson, o călăuzi pe Dawn Elliott printre dovezi, lăsând-o să-și spună povestea în cuvinte simple și de efect.

Când Dawn izbucni în lacrimi descriind momentul în care își dăduse seama că fiica ei nu mai era în curte, jurații o priveau absorbiți, iar unii dintre ei aproape începură să plângă ei înșiși. Judecătoarea o întrebă dacă nu vrea un pahar cu apă, și ușierul i-l aduse, în timp ce avocații frunzăreau dosarele, gata s-o ia de la capăt.

Era rândul lui Sanderson.

— Doamnă Elliott, Bella ieșea deseori afară să se joace? în curtea din față, acolo unde n-o puteați vedea?

— Uneori, dar numai pentru câteva minute.

— Minutele trec foarte repede, nu vi se pare? Ca mamă, aveți probabil atâtea de făcut…

Femeia zâmbi la această fărâmă de simpatie.

— Da, uneori sunt foarte ocupată, dar știu că am scăpat-o din priviri doar câteva minute.

— De unde știți?

— Găteam niște paste, așa cum am mai spus. Asta nu durează foarte mult.

— Altceva?

— Ei bine, am spălat și vasele între timp. Și am împăturit niște hăinuțe de-ale Bellei scoase din

uscător, ca să nu trebuiască să le calc.

— Pare a fi fost o după-amiază încărcată. Și ați mai avut și vreo două apeluri pe mobil. Probabil a fost foarte ușor să uitați că Bella e afară.

Dawn începu să plângă din nou, dar Sanderson nici nu clipi.

— Știu că vă e greu, doamnă Elliott, dar vreau numai să stabilesc intervalul de timp în care a dispărut Bella. Înțelegeți cât e de important, nu?

Dawn încuviință din cap și-și suflă nasul.

— Și contăm pe dumneavoastră să fiți cât mai clară, pentru că Bella a fost văzută ultima oară în jurul orei 11.35, la chioșcul de ziare. Este corect?

— Am cumpărat niște dulciuri.

— Da, Smarties, conform chitanței. Dar asta înseamnă că intervalul de timp în care Bella ar fi putut dispărea e 11.35 – 15.30. Aproape patru ore. Pentru că nimeni n-a mai văzut-o în acest interval.

Cu vocea scăzută, Dawn apucă strâns balustrada din boxa martorilor.

— Nu, n-am mai ieșit după aceea. Dar mama a auzit-o pe Bella în după-amiaza aceea, când ne-a sunat. Mi-a spus s-o sărut.

— Doamnă Elliott, puteți vorbi puțin mai tare pentru ca onorații jurați și judecătoarea să audă ce spuneți?

Dawn își drese vocea și îi ceru scuze judecătoarei.

— Mama dumneavoastră a auzit vocea unui copil în telefon, dar nu credeți că există posibilitatea ca vocea să fi provenit de la televizor? Mama dumneavoastră a declarat la poliție că n-a vorbit cu Bella.

— Bella n-a vrut să vină la telefon, a fugit să ia ceva.

— Am înțeles. Apoi s-a dus afară, după vreo oră.

— Am scăpat-o din vedere doar câteva minute.

— Da, mulțumesc, doamnă Elliott.

Dawn vru să iasă din boxa martorilor, dar Sanderson o opri.

— Încă n-am terminat, doamnă Elliott. Observ că purtați o insignă cu mesajul „Găsiți-o pe Bella!”

Dawn atinse insigna cu un gest mecanic.

— Credeți că Bella este în viață, nu? întrebă avocatul.

Dawn Elliott încuviință din cap, neștiind unde ar fi putut-o duce întrebarea.

— Într-adevăr, ați dat interviuri, contra cost, ziarelor și revistelor în care ați declarat exact acest lucru.

Acuzația că Dawn făcea bani din dispariția fetiței stârni rumoare pe băncile jurnaliștilor, și pixurile se opriră din scris în așteptarea răspunsului.

Dawn deveni defensivă și strigă:

— Da, sper că este în viață! Dar a fost răpită, bărbatul acela a răpit-o.

Arătă cu degetul spre Taylor, care privi în jos și începu să noteze într-un carnet.

— Iar banii sunt pentru fondul „Găsiți-o pe Bella!”, adăugă ea încet.

— Am înțeles, spuse avocatul și se așeză.

•

Mai trecu o săptămână plină de declarații ale vecinilor și experților, de jurați bolnavi și dispute legale până când Dan Fry fu chemat în boxa martorilor să depună mărturie.

Era un moment hotărâtor pentru el, și picioarele îi tremurau de emoție, în ciuda tuturor repetițiilor făcute în prealabil cu șefii lui.

Procurorul îl prezentă ca pe un tânăr polițist devotat, susținut de superiorii lui și de procedurile legale, și foarte hotărât să prevină răpirea unui alt copil. Zăbovi puțin asupra cuvintelor folosite de Glen Taylor în conversațiile online, îndreptându-și privirea asupra juraților pentru a sublinia importanța dovezilor, încât aceștia aruncară priviri

tot mai dese spre acuzat. Totul decurgea conform planului.

Când Sanderson se ridică să ia cuvântul, nu-și mai ținea mâinile în buzunar și nici nu mai vorbea relaxat; era un moment decisiv. Tânărul ofițer fu pus să reia conversațiile avute sub pseudonimul Goldilocks, cuvânt cu cuvânt. Fusese pregătit de echipa de acuzare pentru presiunea la care urma să fie supus, dar fu mai rău decât și-ar fi putut imagina cineva.

I se ceru să-și citească replicile la vorbăria obscenă a lui BigBear, și, în lumina rece a sălii de tribunal, cuvintele lui avură un efect ireal, ridicol.

— „Cum ești îmbrăcată în seara asta”? întrebă avocatul, cu fața lui pătată de mare băutor și cu umerii plini de mătreață.

— „Pijama de păpușică”, răspunse găliganul Fry, foarte serios. „Pantalonașii mei albaștri cu dantelă”.

Cineva din boxa presei râse înfundat, dar Fry încercă să-și păstreze cumpătul și citi mai departe:

— „Mi-e cam cald. Cred că va trebui să mi-i dau jos”.

— „Da, dăți-i jos!” replică avocatul cu voce plictisită. „Acum mângâie-te singură!” Cam pueril, nu? adăugă el. Îmi imaginez că în momentul acela nu purtați pijama albastră de păpușică, nu, domnule Fry?

Râsetele din public îl descumpăniră o clipă pe polițist, care trase însă aer în piept și răspunse:

— Nu.

Ordinea fu repede restabilită, dar răul fusese deja făcut. Dovada crucială prezentată de Fry risca să fie redusă la o glumă obscenă.

Avocatul își savură victoria, apoi pătrunse pe teritoriul cel mai periculos al interogatoriului: ultima conversație prin e-mail cu Glen Taylor.

— Domnule Fry, v-a spus cumva Glen Taylor, adică BigBear, că a răpit-o pe Bella Elliott?

— A spus că avusese o fetiță adevărată.

— Nu asta v-am întrebat. Iar răspunsul acesta a venit după ce dumneavoastră, Goldilocks, i-ați cerut să vă spună asta?

— Nu, domnule.

— V-a întrebat: „Ți-ar plăcea asta, Goldie?”, iar dumneavoastră i-ați răspuns că v-ar plăcea foarte mult. Că vă excită propunerea.

— Ar fi putut spune „nu” în orice moment, răspunse Fry. Dar n-a spus. A spus că a mai avut cândva o fetiță și că numele ei începea cu „B”.

— A folosit numele „Bella” în discuții?

— Nu.

— Domnule Fry, avem de-a face cu o conversație fantezistă între doi adulți responsabili, nu cu o confesiune.

— A spus că a găsit o fetiță al cărei nume începea cu „B”, insistă Fry, nemaiputând să-și stăpânească prea bine emoțiile. Câte fetițe răpite recent al căror nume începe cu „B” există?

Avocatul ignoră întrebarea și-și verifică notițele.

Bob Sparkes se uită la Jean Taylor, așezată pe marginea unei bănci, în dreptul soțului ei cu fanteziile lui adulte și responsabile, și o văzu amorțită. Se gândi că era probabil prima oară când auzea povestea completă.

Se întrebă cine se simțea mai rău – el însuși, care vedea cazul năruindu-se în fața lui, sau ea, care vedea dovezile începând să se adune.

Fry începuse deja să se bâlbâie, și Sparkes îl îndemnă în gând să se adune. Dar Sanderson îți continuă atacul.

— L-ați forțat pe Glen Taylor să facă aceste remarci, nu-i așa, domnule Fry? Ați acționat ca un agent provocator, pretinzând a fi o femeie care voia să facă sex cu el. Erați hotărât să-l faceți să declare lucruri incriminatorii. Ați fi făcut orice pentru asta. Chiar și sex virtual cu el. Intră așa ceva în atribuțiile unui polițist? Ați uitat de prudență și de dreptul lui la un avocat?

Sanderson, care se simțea în largul lui, păru aproape cuprins de milă când victima ieși în cele din urmă din boxa martorilor, chircită și epuizată.

Apărarea solicită imediat amânarea procesului și, când jurații dispărură în camera lor, ceru să fie oprit.

— Cazul se întemeiază exclusiv pe dovezi incidentale și pe o înscenare. Nu se poate continua așa, spuse Sanderson. Dovezile lui Goldilocks nu pot fi acceptate.

Judecătoarea bătu ușor cu creionul în masă în timp ce asculta răspunsul procurorului.

— Polițiștii au acționat perfect legal în toate împrejurările. Au urmat toate procedurile foarte strict. Au avut certitudinea că au un caz întemeiat și că aceasta era singura modalitate de a obține dovezile finale, adăugă procurora și se așeză.

Judecătoarea puse creionul pe masă și își privi însemnările în tăcere.

— Mă voi retrage, spuse în cele din urmă, și toată sala se ridică în timp ce ea coborî de pe podium.

•

Douăzeci de minute mai târziu, grefierul strigă:

— Toată lumea în picioare!

Judecătoarea dădu verdictul: respinse probele aduse de Goldilocks, criticând îndemnurile și sugestiile făcute de Fry și faptul că un ofițer atât de tânăr fusese însărcinat cu o misiune atât de dificilă.

— Probele nu sunt sigure și nu pot fi folosite pentru susținerea cazului, spuse ea.

Sparkes știu că pentru acuzare era numai o formalitate să accepte înfrângerea și să nu mai prezinte dovezi, așa că începu să-și strângă hârtiile.

În boxa acuzaților, Taylor o ascultă atent pe judecătoare și păru să înțeleagă încet-încet că urma să fie eliberat. Mai jos, pe scaunul ei, Jean Taylor părea uluită.

— Mă întreb la ce se gândește, îi șopti Sparkes lui Matthews. Trebuie să se întoarcă acasă cu un dependent de filme porno care face sex virtual cu străini îmbrăcați în copii. Și care e și un ucigaș de copii.

Brusc, totul se termină. Judecătoarea ceru juraților să formuleze verdictul oficial de „nevinovat”, iar Taylor fu condus spre celulă ca să fie pregătit în vederea eliberării. În sala de tribunal ziariștii porniră o harababură generală, vânând-o în primul rând pe Jean Taylor.

Ea se ridică pe jumătate, înconjurată de reporteri, mută și albă la față, în timp ce Tom Payne se străduia s-o strecoare afară de pe rând în intervalul dintre scaune. Până la urmă, jurnaliștii se dădură la o parte, iar ea se chinui să iasă, înaintând pieziș, ca un crab în retragere, lovind cu picioarele scaunele din față și agățându-și geanta în colțurile spătarelor.

27.

Luni, 11 februarie 2008

Văduva

Depune mărturie, bineînțeles. Cele cinci minute de glorie în lumina reflectoarelor. Poartă o rochie neagră și o insignă cu inscripția „Găsiți-o pe Bella! „Încerc să-i evit privirea, dar e hotărâtă, și până la urmă privirile ni se întâlnesc. Mi-e cald și mă înroșesc la față, așa că încerc să mă uit în altă parte. A doua oară nu se mai întâmplă. Ea continuă să se holbeze la Glen, dar el nu-i face jocul și privește drept înainte.

Îmi pierd concentrarea când începe să spună povestea pe care am citit-o și auzit-o de zeci de ori de când și-a pierdut copilul – somnul de prânz, joaca în curte în timp ce ea pregătește ceaiul, Bella care râde și aleargă prin curte după pisica Timmy. Apoi cum își dă seama că n-o mai aude. Tăcerea.

Tăcere și în sală. Auzim cu toții tăcerea. Momentul dispariției Bellei.

Apoi o bufnește plânsul și se așază să bea un pahar cu apă. Impresionant. Jurații par îngrijorați, iar vreo două femei mai în vârstă din complet par gata să lăcrimeze și ele. E complet aiurea. Toată lumea ar trebui să-și dea seama că e vina ei. Și eu, și Glen credem asta. Și-a lăsat fetița singură. Nu i-a păsat îndeajuns de ea.

Glen stă tăcut și lasă totul să treacă pe deasupra lui, ca și cum i s-ar întâmpla altcuiva. Când mama își revine, juriul o lasă să rămână așezată ca să-și termine de prezentat dovezile, iar Glen își înalță capul și o ascultă cum a dat fuga la vecini, cum a sunat poliția și cum a așteptat vești cât timp au durat căutările.

Procurora îi vorbește pe un ton aparte, de parcă ar fi făcută din sticlă.

— Vă mulțumesc, doamnă Elliot. Ați fost foarte curajoasă.

Mie îmi vine să urlu: „Ai fost o mamă foarte rea!” Dar știu că nu pot, nu aici.

Avocatul nostru, un bătrân cam sinistru care mi-a strâns mâna la fiecare întâlnire, dar altfel n-a dat niciun semn că ar ști cine sunt, ia în sfârșit cuvântul.

Mama începe să plângă când întrebările devin dificile, dar avocatul nostru nu adoptă un ton înțelegător al vocii.

Dawn Elliott o ține langa că și-a scăpat fetița din ochi doar câteva minute. Dar știm cu toții că nu-i așa.

Jurații încep s-o privească puțin mai dur. Era și cazul.

— Credeți că Bella este încă în viață, nu? întreabă avocatul.

Se aud foșnete în sală, și mama începe să suspine din nou. Avocatul scoate în evidență faptul că ea a făcut bani dând interviuri presei, iar ea pare foarte nervoasă și spune că banii sunt pentru fondul Bellei.

Unul dintre reporteri se ridică și iese repede, strângând la piept carnetul cu notițe.

— Sigur o să includă discuția asta în următoarea știre, îmi șoptește Tom și-mi face cu ochiul.

Vrea să spună că e un punct în plus pentru noi.

•

Când totul se sfârșește, iar poliția e mustrată că i-a înscenat lui Glen discuția virtuală și el e eliberat, mă simt complet amorțită. E rândul meu să simt că totul i se întâmplă altcuiva.

Tom Payne îmi dă în sfârșit drumul la mână când intrăm într-una din sălile de așteptare, și stăm să ne tragem sufletul. O clipă, niciunul din noi nu scoate un cuvânt.

— Poate să vină acasă? întreb eu, și vocea mea sună bizară și plată după tot vuietul din sala de tribunal.

Tom încuviințează din cap și-și face de lucru cu servieta lui. Apoi mă duce jos, la celulă, să-l văd pe Glen. Pe Glen al meu.

— Întotdeauna am spus că adevărul va ieși la iveală! îmi spune el triumfător de cum mă vede. Am reușit, Jeanie! La naiba, chiar am reușit!

Îl îmbrățișez. A trecut ceva vreme de când l-am strâns în brațe ultima oară, și nu spun nimic pentru că nu știu ce să spun. E atât de fericit – pare un băiețel. E rumen în obraji și râde. Și-a pierdut puțin controlul. Nu mă gândesc decât la faptul că trebuie să merg acasă cu el. Să fiu singură cu el. Cum va fi după ce vom închide ușa? Știu prea multe despre acest alt bărbat cu care sunt căsătorită ca să mai poată fi ceva ca înainte.

El încearcă să mă ridice și să mă învârtă ca atunci când eram mai tineri, dar sunt prea mulți oameni în jurul nostru: avocați, gardieni. Sunt toți în jurul meu și simt că nu pot respira. Tom observă și mă conduce pe un hol răcoros, apoi îmi spune să mă așez și îmi aduce un pahar cu apă.

— S-au întâmplat multe, Jean, îmi spune el cu delicatețe. Puțin prea brusc, dar e ceea ce speram cu toții, nu? Ai așteptat de multă vreme acest moment.

Ridic capul spre el, dar el nu mă privește în ochi. Nu ne mai vorbim.

Mă tot gândesc la tânărul polițist și la cum a trebuit să se dea drept femeie pentru a obține adevărul. Când Tom ne-a povestit cum stătea treaba cu dovezile, mi-am spus că se comportase ca o prostituată, dar, după ce l-am văzut în boxa martorilor, cum toată lumea râdea de el, mi s-a făcut milă. Ar fi făcut orice ca s-o găsească pe Bella.

La ieșire, Tom îi strânge mâna lui Glen. Pe trotuar, Dawn Elliott bocește în fața camerelor.

— Trebuie să aibă grijă ce zice, îmi spune Tom în timp ce așteptăm la ieșirea din spatele mulțimii.

Toate camerele sunt îndreptate spre Dawn, și reporterii se împiedică de cabluri încercând să ajungă mai aproape de ea. Spune că nu va renunța niciodată să-și caute fetița, că e convinsă că se află undeva și că va afla adevărul despre ce s-a întâmplat cu ea. La final, prietenii o conduc spre o mașină care o așteaptă, și ea pleacă.

Apoi vine rândul nostru. Glen a decis să-l lase pe Tom să citească declarația de presă. De fapt, așa l-a sfătuit Tom. El a scris-o. Intrăm în lumina reflectoarelor, iar eu aud un vacarm care mă zguduie până în adâncul sufletului. Vacarmul făcut de o sută de voci care pun întrebări deodată, fără să aștepte răspunsuri, care cer atenție.

— Aici, Jean! aud o voce care mă strigă.

Mă întorc să văd cine e, și blițul camerei de fotografiat mă orbește.

— Îmbrățișează-l! îmi spune altcineva.

Pe unii îi recunosc, sunt dintre cei care stăteau pe trotuarul din fața casei mele. Le zâmbesc, dar apoi îmi dau seama că nu-mi sunt prieteni. Sunt altceva. Sunt ziariști.

Tom e foarte serios și reușește să facă liniște.

— Vă voi citi declarația domnului Taylor. Nu va răspunde la nicio întrebare.

O sumedenie de reportofoane apar în aer.

— Sunt un bărbat nevinovat care a fost vânat de poliție și închis pentru o crimă pe care n-a comis-o. Mulțumesc tribunalului pentru verdictul pronunțat. Dar astăzi nu-mi sărbătoresc achitarea. Bella Elliott e încă dată dispărută, iar persoana care a răpit-o trăiește în continuare printre noi. Sper că poliția se va concentra asupra găsirii vinovatului. Aș vrea să mulțumesc familiei pentru că mi-a fost alături și îi sunt profund recunoscător minunatei mele soții, Jeanie. Vă mulțumesc pentru atenție. Vă cer să ne respectați intimitatea, acum, când vom începe să ne reconstruim viețile.

Mă uit în tot timpul acesta în pământ și încerc să umplu golurile din capul meu. „Minunata soție”. Noul meu rol. Minunata soție care i-a fost alături soțului.

După un scurt moment de liniște, zgomotul mă asurzește din nou.

— Cine credeți că a răpit-o pe Bella?

— Ce părere aveți despre strategiile poliției, domnule Taylor?

Apoi un trecător strigă:

— Bine lucrat, amice! iar Glen îi zâmbește cu gura până la urechi.

Este imaginea pe care toată lumea o folosește a doua zi.

O mână își face loc printre cameramani și îmi oferă o carte de vizită. Scrie „Felicitări!” pe ea și are poza unei sticle de șampanie cu un dop care sare. Încerc să-mi dau seama a cui e mâna, dar degeaba, dispare în mulțime, așa că bag cartea de vizită în buzunar și sunt condusă înainte, împreună cu Glen, Tom și câțiva bodyguarzi. Jurnaliștii vin după noi. Ca un roi de albine din desenele animate.

Drumul spre casă ne oferă o imagine a ceea ce va urma. Reporterii și fotografii au blocat trecerea spre taxiul comandat de Tom, și nu mai putem merge. Oamenii se împing, ne împing și pe noi, ne strigă întrebările lor cretine în obraz și-și îndeasă peste tot aparatele de fotografiat. Glen mă ține de mână și, la un moment dat, o ia la fugă, trăgându-mă după el. Tom deschide ușa taxiului, și ne aruncăm cu toții pe bancheta din spate.

Aparatele foto se lipesc de geamurile taxiului și aud zgomotul metalului ciocnit. Stăm pur și simplu în taxi, ca peștii în acvariu. Șoferul transpiră, dar se vede de la o poștă că îi convine situația.

— La naiba! zice el. Ce circ!

Jurnaliștii încă strigă:

— Cum vă simțiți acum că sunteți liber, domnule Taylor?

— Aveți ceva să-i transmiteți lui Dawn Elliott?

— Considerați că poliția e de vină?

Bineînțeles că așa consideră. Îi urăște, pentru că a fost umilit și pentru pijamaua de păpușică. E ciudat că se gândește la asta când a fost acuzat că a omorât o fetiță, dar a-i face pe polițiști să plătească devine noua lui dependență.

28.

Miercuri, 2 aprilie 2008

Văduva

Întotdeauna m-am întrebat cum ar fi să mărturisesc secretul. Uneori visez la asta și mă aud spunând: „Soțul meu a văzut-o pe Bella în ziua răpirii". Și simt ușurarea din corp ca pe un flux de sânge în creier.

Dar nu pot mărturisi, nu-i așa? Sunt la fel de vinovată ca și el. E un sentiment ciudat să ții un secret. E ca o piatră în stomac care îmi zdrobește măruntaiele și îmi provoacă o stare de greață de fiecare dată când mă gândesc la el. Prietena mea, Lisa, obișnuia să-mi spună că așa se simțea când era gravidă – ca și cum bebelușul ar fi împins totul din calea lui, i-ar fi copleșit corpul. Secretul meu are același efect. Când devine o povară prea mare, redevin Jeanie pentru un timp și mă prefac că aparține altcuiva.

Dar asta nu m-a ajutat în timpul anchetei, când m-a interogat Bob Sparkes. Simțeam cum fierbințeala mi se ridică în corp, cum fața mi se înroșește, iar pielea capului îmi transpiră.

Inspectorul a intrat cu forța pe teritoriul minciunilor mele. Prima dată atunci când m-a întrebat:

— Ce spuneați că ați făcut în ziua în care a dispărut Bella?

Mi-am pierdut suflul, deși am încercat să mă controlez. Dar vocea m-a trădat. A devenit un șuierat lipsit de aer, ca un fel de înghițitură în sec. Mințeam, iar corpul meu trădător transmitea asta.

— A, dimineața am fost la lucru. Am vopsit vreo două cliente în șuvițe, am spus eu, sperând că

adevărurile strecurate în minciuni aveau să-l convingă.

Fusesem la serviciu, la urma urmelor. Justifică-te, justifică-te și neagă, neagă! Am crezut că va deveni mai ușor, dar n-a fost așa. Fiecare minciună părea mai acră, mai astringentă, ca un măr necopt. Neînduplecată, strepezindu-mi dinții.

Amuzant e faptul că minciunile simple sunt cele mai grele. Cele mari pur și simplu îți ies pe gură:

— Glen? A, Glen și-a dat demisia de la bancă pentru că avea alte ambiții. Vrea să-și deschidă propria companie de transporturi. Să fie propriul lui șef.

E ușor.

Dar minciunile mici…

— Nu pot să ies la o cafea pentru că trebuie să merg la mama…

Minciunile mici mă fac să mă bâlbâi, să mă împiedic, să transpir. La început, Lisa n-a părut să-și dea seama, iar dacă și-a dat, a știut să se ascundă. Trăiam acum cu toții în minciuna mea.

În copilărie n-am mințit niciodată. Mama și tata s-ar fi prins imediat, și nu aveam un frate sau o soră cărora să le împărtășesc un secret. Cu Glen s-a dovedit ușor. Suntem o echipă, mi-a spus după ce a venit prima oară poliția.

E curios. Nu mă mai gândisem de multă vreme la noi ca la o echipă înainte de asta. Dar dispariției Bellei ne-a adus împreună. Ne-a transformat într-un cuplu adevărat. Întotdeauna am spus că avem nevoie de un copil.

Culmea ironiei. Pentru că, vedeți, aveam de gând să-l părăsesc pe Glen. După eliberarea din închisoare. După ce am aflat de toate mizeriile lui online. De „sexcursiile” lui din camerele de chat. Lucrurile pe care el avea de gând să le lase în urmă.

Lui Glen îi place să lase lucrurile în urmă. Când spune asta, înseamnă că nu trebuie să mai vorbim niciodată despre ele. El e în stare de așa ceva, să

taie pur și simplu o parte din existența lui și s-o lase să se piardă în neant.

— Jeanie, trebuie să ne gândim la viitor, nu la trecut, îmi explica el răbdător, strângându-mă în brațe și sărutându-mă pe frunte.

Părea logic când o spunea așa, și cu timpul am învățat și eu să nu mă mai întorc la lucrurile din trecut. Nu însemna că nu mă mai gândeam la ele, dar era cumva de la sine înțeles că nu le mai pomeneam.

Neputința de a avea un copil era unul din ele. Și faptul că Glen își pierduse slujba. La fel camerele de chat și toate problemele oribile pe care le avusese cu poliția.

— Hai să le lăsăm în urmă, draga mea! mi-a spus în ziua în care s-a terminat procesul.

Stăteam întinși pe pat; era atât de devreme, încât luminile de pe stradă erau încă aprinse, străluceau printr-o deschizătură a perdelelor. Niciunul din noi nu dormise prea mult.

— Prea multe emoții, spusese Glen.

Mi-a zis că-și făcuse niște planuri. Decisese să revină la o viață normală – la viața noastră – cât mai repede cu putință, pentru ca lucrurile să fie iar ca înainte.

A părut atât de simplu când a spus-o el, și eu am încercat să-mi șterg toate problemele din minte, dar ele nu voiau să dispară. Se ascundeau prin cotloane și rânjeau la mine. Am stat așa vreo câteva săptămâni înainte de a lua o decizie. Până la urmă, fotografiile cu copii au fost cele care m-au convins să-mi fac bagajele.

Stătusem alături de el încă din ziua în care fusese acuzat de uciderea Bellei deoarece crezusem în el. Știam că Glen al meu n-ar face așa ceva. Dar acum totul se terminase, slavă Domnului! Fusese găsit nevinovat.

Acum trebuia să iau în calcul celelalte lucruri pe care le făcuse.

Când i-am spus că nu pot trăi cu un bărbat care se uită la asemenea poze, a negat totul.

— Nu sunt reale, Jeanie. Experții au spus la proces că nu sunt copii reali în acele poze. Sunt femei care par foarte tinere și se îmbracă în haine de copii ca să facă bani. Unele au aproape treizeci de ani.

— Dar arată ca niște copii! am strigat eu. O fac pentru oameni care vor să vadă copii și pentru bărbați care fac toate chestiile alea.

A început să plângă.

— Jeanie, nu mă poți părăsi! Am nevoie de tine.

Am dat din cap și m-am dus să-mi fac bagajele. Tremuram, pentru că nu-l văzusem niciodată pe Glen în halul ăsta. El fusese întotdeauna cel care deținea controlul. Cel puternic.

Iar când am coborât scările, mă aștepta ca să mă prindă în capcană cu o mărturisire.

Mi-a spus că făcuse ceva pentru mine. Că mă iubea. Știa cât de mult îmi doresc un copil și cât mă chinuie asta, și asta îl chinuia pe el. Și că, atunci când o văzuse, știuse că m-ar putea face fericită. O făcuse pentru mine.

Mi-a spus că fusese ca un vis. Se oprise să mănânce prânzul și să citească ziarul și o văzuse cum îl privea de dincolo de gard. Era singură. Nu se putuse abține. Când mi-a mărturisit, m-a strâns în brațe, iar eu nu m-am putut mișca.

— Am vrut s-o aduc acasă pentru tine. Stătea acolo, și eu i-am zâmbit, și ea a întins mâinile spre mine. Voia s-o iau în brațe. M-am dat jos din mașină, dar nu-mi amintesc nimic altceva. Tot ce-mi mai amintesc e că eram în mașină și conduceam spre casă. Să știi că n-am rănit-o. A fost ca un vis. Jeanie, crezi că a fost un vis?

Sunt atât de șocată, încât simt că mă sufoc.

Suntem în holul casei, și văd imaginea noastră în oglindă. E ca și cum m-aș uita la un film. Glen se apleacă spre mine, și capetele ni se ating, îmi plânge pe umăr, iar eu sunt palidă, îi mângâi părul

și încerc să-l liniștesc. Dar nu vreau să se oprească din plâns. Mi-e frică de liniștea care urmează. Sunt atât de multe întrebări pe care aș vrea să i le pun, dar sunt tot atât de multe lucruri pe care nu vreau să le știu.

Glen se oprește după un timp, și ne așezăm amândoi pe canapea.

— N-ar trebui să spunem la poliție? Să le spunem că ai văzut-o în ziua aia? îl întreb.

Trebuie s-o spun cu voce tare, altfel simt că-mi explodează capul. Glen se încordează în spatele meu:

— Vor spune că am răpit-o și că am ucis-o, Jeanie. Și știi că nu-i așa. Numai faptul că am văzut-o o să mă incrimineze, o să justifice faptul că m-au aruncat în închisoare. Nu putem spune nimic. Nimănui.

Stau acolo și nu pot să vorbesc. Dar Glen are dreptate. Faptul că a văzut-o pe Bella ar fi, pentru Bob Sparkes, totuna cu răpirea.

Îmi tot spun că nu se poate ca Glen s-o fi răpit pe Bella.

A văzut-o doar, atât. N-a făcut altceva decât s-o vadă. N-a făcut nimic rău.

El încă înghite în sec, suspinând, iar fața îi e roșie și umedă.

— Mă tot gândesc că poate am visat. Totul mi se pare ireal, și tu știi că n-aș putea răni un copil, îmi spune el, iar eu încuviințez din cap.

Cred că știu, dar sincer nu mai știu nimic despre bărbatul cu care am trăit atâția ani. E un străin, deși suntem mai legați ca niciodată. Mă cunoaște. Îmi cunoaște slăbiciunile.

Știe că aș fi vrut s-o ia și să mi-o aducă acasă.

Știu că eu sunt de vină pentru toate, din cauza obsesiei mele.

•

Mai apoi, în timp ce îi pregătesc un ceai în bucătărie, îmi dau seama că n-a folosit numele Bellei, ca și cum ea n-ar fi reală pentru el. Îmi duc

bagajele înapoi sus și le despachetez, în timp ce Glen stă pe canapea și se uită la televizor la un meci de fotbal. Ca și cum totul ar fi în regulă. Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Nu mai vorbim despre Bella. Glen e foarte atent cu mine, îmi spune tot timpul că mă iubește și mă sună să verifice dacă sunt bine. Să mă verifice.

— Ce mai faci, Jeanie?

Și viața noastră merge înainte.

Dar Bella e tot timpul cu noi. Nu vorbim despre ea, nu-i menționăm numele. Mergem înainte, în timp ce secretul crește în mine, îmi strivește inima și stomacul, mă face să vomit în fiecare dimineață la trezire, când mi-l amintesc.

A fost atras de Bella din cauza mea. A vrut să-mi găsească un copil. Și mă întreb ce-aș fi făcut dacă mi-ar fi adus-o acasă.

Aș fi iubit-o. Asta aș fi făcut. Aș fi iubit-o. Ar fi fost a mea, și eu aș fi iubit-o.

Aproape că a fost a mea.

•

Am continuat să împart patul cu Glen. Mamei nu-i venea să creadă.

— Cum îl poți suporta lângă tine după tot ce a făcut cu femeile și cu bărbatul acela?

Eu și mama n-am vorbit niciodată despre sex în mod firesc. Cea mai bună prietenă a mea de la școală a fost persoana care mi-a explicat cum se fac copiii și ce este menstruația. Mamei nu i-a venit niciodată ușor să vorbească despre asta. Ca și cum ar fi fost ceva murdar. Dar acum, că viața sexuală a lui Glen era subiect de scandal, a putut să abordeze mai lesne subiectul. Până la urmă, toată țara știa detaliile. Era ca și cum ar fi vorbit despre o persoană necunoscută.

— N-a fost nimic real, mami. Totul e o plăsmuire, i-am spus eu fără s-o privesc în ochi. Psihologul zice că toți bărbații își imaginează lucruri din astea.

— Tatăl tău nu-și imaginează.

— În fine, am decis să lăsăm totul în urmă și să privim spre viitor.

M-a privit de parcă ar fi vrut să spună ceva important, dar apoi și-a luat seama.

— E viața ta, Jean. Faci ce crezi că e mai bine pentru tine.

— Viața *noastră,* mamă. A mea și a lui Glen.

•

Glen mi-a spus că ar trebui să încep să-mi caut ceva de lucru, măcar cu jumătate de normă. Undeva în altă parte, nu în orășelul nostru.

I-am spus că mi-e frică să am de-a face cu necunoscuți, dar am convenit că îmi trebuia o ocupație. Ceva în afara casei.

Glen a zis că revenise la ideea de a-și deschide propria afacere. Dar nu o firmă de transport. Ceva pe internet. Un fel de servicii.

— Toată lumea se ocupă cu așa ceva, Jeanie. Se fac bani ușor, și am ajuns să mă pricep.

Mi-a venit să spun atâtea lucruri, dar cel mai bine părea să tac din gură.

Încercarea noastră de a privi spre viitor n-a durat decât o lună. Eu am început să lucrez la un salon mare de coafură din oraș, vinerea și sâmbăta. Suficient de mare ca să rămân anonimă, cu multe cliente și puține întrebări indiscrete. Era mai de fițe decât Hair Today, cu produse de păr foarte scumpe, îți puteai da seama cât costă după faptul că miroseau a migdale. În zilele când mă duceam la serviciu luam metroul, apoi mergeam pe jos pe Bond Street. Mă simțeam bine, mai bine decât mă așteptasem.

Glen stătea acasă în fața monitorului, își „construia imperiul”, cum îi spunea el. Cumpăra și vindea chestii pe ebay. Piese auto. Primeam tot timpul colete care umpleau holul, dar măcar avea o ocupație. Îl ajutam și eu câte puțin, făcând pachete și ducându-mă la poștă pentru el. Am intrat pe un făgaș zilnic.

Dar niciunul din noi n-a reușit să lase procesul în urmă. Nu puteam să nu mă gândesc la Bella. Fusese aproape fetița mea. Mă trezesc spunându-mi că ar trebui să fie cu noi. Să fie copilul nostru. Uneori îmi doresc ca el s-o fi răpit în ziua aceea.

Dar Glen nu se gândește la Bella. Nu poate să uite de înscenarea lui Fry. Îl apasă. Îl văd cum se chinuie, cum se frământă, și, de fiecare dată când la televizor se vorbește despre poliție, se înfurie și spune că polițiștii i-au distrus viața. Am încercat să-l conving să renunțe la obsesia asta, să privească spre viitor, dar nu pare să mă audă.

Cred că a dat un telefon, pentru că Tom Payne a venit să ne vadă într-o joi dimineață să ne explice cum putem să dăm în judecată poliția din Hampshire. Ne-a spus că am primi o compensație pentru tot ce a avut de îndurat Glen.

— Așa le trebuie! Am stat închis luni de zile din cauza șmecheriilor lor, a spus Glen, iar eu m-am dus să pregătesc ceaiul.

Când m-am întors, făceau calcule pe biroul lui Glen. Glen s-a priceput tot timpul la numere. E atât de inteligent! La finalul socotelilor, Tom a spus:

— Cred că ai putea obține cam un sfert de milion de lire, iar Glen a sărit de parcă ar fi câștigat la loterie.

Am vrut să-i spun că n-aveam nevoie de bani – că nu voiam banii lor murdari. Dar n-am făcut decât să zâmbesc și l-am luat de mână.

•

E un proces lung, dar îi dă lui Glen ceva nou de făcut. Coletele ebay încetează să mai sosească, și acum el stă la masa din bucătărie cu hârtiile lui, citește rapoarte și taie paragrafe, subliniază pasaje importante cu carioci colorate noi, perforează documente și le aranjează în dosare. Uneori îmi citește și mie, să vadă ce părere am.

— Efectele pe care le-a avut procesul și stigmatul cu care e nevoit să trăiască domnul

Taylor îi cauzează deseori atacuri de panică atunci când își părăsește domiciliul.

— Așa ți se întâmplă? îl întreb eu.

N-am observat. Sau, oricum, nu seamănă cu atacurile de panică pe care le are mama.

— Da, simt că mă roade stomacul, îmi spune. Crezi că vor cere expertiza unui medic?

Oricum nu prea ieșim din casă. Mergem doar la magazine și am fost o dată la cinema. Plecăm foarte devreme la cumpărături și numai în supermarketuri mari, unde nu trebuie să vorbim cu nimeni, dar aproape tot timpul îl recunoaște cineva. Nu-i de mirare, de fapt. Fotografia lui a apărut zilnic în ziare pe durata procesului, și toate casierițele știu cine e. I-am spus că pot merge singură la cumpărături, dar nici n-a vrut să audă. Nu vrea să înfrunt lumea de una singură. Mă ține de mână și face pe curajosul, iar eu am învățat să le arunc o privire tuturor celor care se uită la noi încât să-i fac să tacă din gură.

E mai dificil când întâlnesc oameni pe care îi cunosc. Când mă văd, unii traversează strada, prefăcându-se că nu m-au observat. Alții vor să știe tot. Mă trezesc repetând la nesfârșit același lucru: „Suntem bine. Am știut tot timpul că adevărul va ieși la iveală – că Glen e nevinovat. Poliția are de dat socoteală”.

De cele mai multe ori, oamenii par să se bucure pentru noi, dar nu toți. Una dintre vechile mele cliente de la salon mi-a spus:

— Dar nimeni nu e complet nevinovat, nu?

I-am răspuns că mă bucuram s-o revăd, dar că trebuie să mă grăbesc acasă să-l ajut pe Glen.

— Asta înseamnă să mergem iar la tribunal, mi-am făcut curaj să-i spun într-o zi lui Glen. O să scoată iar la iveală totul și o să răscolească prin viața noastră. Nu știu dacă…

Glen se ridică în picioare și mă ia în brațe.

— Știu că ți-e greu, iubito, dar asta va fi răzbunarea mea. Numai așa vor afla și oamenii

prin ce am trecut. Cât am pătimit împreună.

Înțeleg ce vrea să spună și încerc să-i fiu de ajutor, să-mi amintesc date exacte și întâlniri neplăcute cu oamenii pe stradă ca să le adăugăm la dovezi.

— Îl ții minte pe tipul de la cinematograf? A spus că nu stă în sală alături de un pedofil. A strigat tare și a arătat cu degetul spre tine.

Bineînțeles că Glen ține minte. A trebuit să fim escortați afară din sală de doi agenți de securitate „pentru siguranța dumneavoastră", ne-a spus directorul. Tipul continua să urle și să întrebe ce s-a întâmplat cu Bella, iar femeia care era cu el încerca să-l facă să se așeze.

Am vrut atunci să spun ceva – că soțul meu e nevinovat –, dar Glen m-a luat de braț și mi-a spus să tac, pentru că n-aș face decât mai rău – individul e nebun, se vede.

Nu-i place să-și reamintească scena, dar o notează în declarație.

— Mulțumesc, draga mea.

Poliția respinge cererea de compensație până în ultima clipă. Tom spune că e normal, pentru că ar trebui să plătească din banii contribuabililor. Tocmai mă îmbrac să mergem la tribunal, iar Glen își pune costumul cel bun și pantofii, când primește un telefon de la Tom.

— S-a sfârșit, Jeanie! urlă el din capul scărilor. Au plătit. Un sfert de milion.

Ziarele și Dawn Elliott spun că e vorba despre bani însângerați făcuți pe seama bietei fetițe. Reporterii scriu din nou lucruri odioase despre Glen și vin din nou la ușa noastră. Aș vrea să-i spun lui Glen că am avut dreptate, dar la ce bun?

Glen amuțește din nou, iar eu renunț la slujbă înainte să fiu concediată.

Am ajuns de unde am plecat.

29.

Luni, 21 iulie 2008

Polițistul

După eșecul de la proces, Bob Sparkes fu cuprins de un alt fel de tristețe. Și de furie. În primul rând față de el însuși. Se lăsase antrenat într-o strategie dezastruoasă.

Ce Dumnezeu fusese în capul lui? Îl auzise pe unul dintre ofițeri numindu-l „ahtiat după glorie" în timp ce trecea pe lângă o ușă de la ultimul etaj și se crispase. Credea că se gândise la binele Bellei, dar poate că nu se gândise decât la el însuși.

„Oricum, nu de glorie m-am umplut", își spuse.

Raportul care fu redactat la cinci luni după încheierea procesului era scris în limbajul aseptic al acestor documente și concluziona că decizia de a folosi un agent sub acoperire pentru a obține dovezi împotriva suspectului fusese luată „pe baza opiniilor formulate de un specialist și a consultărilor extensive cu ofițerii superiori, dar, în cele din urmă, strategia nu funcționase din cauza faptului că agentul lipsit de experiență care fusese însărcinat cu misiunea obținerii de dovezi nu fusese ghidat în mod corespunzător".

— „Am dat chix", asta reieșea, de fapt, îi zise Sparkes lui Eileen la telefon după o întâlnire tensionată cu inspectorul principal.

A doua zi, Sparkes fu numit și făcut de rușine alături de șefii lui în ziare ca unul dintre „maeștrii polițiști" care „distruseseră" cazul Bellei Elliott. O serie de politicieni și de voci din public cerură „să cadă capete"; Sparkes rămase cu capul plecat cât timp acuzele tipice curseră și încercă să se

pregătească pentru viața de după ce avea să fie concediat.

Eileen păru aproape mulțumită la gândul că soțul ei ar putea să nu mai lucreze la poliție; îi sugeră să se facă agent de securitate undeva într-o corporație. „O meserie curată”, se gândi el. Copiii lui erau minunați, îl sunau zilnic și încercau să-i aducă un zâmbet cu noutăți din viața lor, dar Sparkes nu putea vedea mai departe de ziua prezentă.

Începu să alerge iar, amintindu-și cât de mult îl ajutase acest lucru pe vremea când fusese proaspăt tătic, când lăsa ritmul sacadat al joggingului să-i umple mintea cel puțin o oră. Dar se întoarse acasă palid la față și transpirat tot, pentru că, la cincizeci de ani, îl omorau genunchii. Eileen îi spuse să înceteze, se îmbolnăvea. Alergatul și toate celelalte îl îmbolnăveau.

Până la urmă, ședința disciplinară se dovedi decentă, întrebările îi fură puse politicos, dar cu fermitate. Răspunsurile erau deja știute, dar procedurile trebuiau urmate. Fu trimis în concediu până la primirea deciziei, pe care Sparkes o află la telefon, în pijama, convins deja că urma să fie concediat. Dar sindicalistul care îl sună îi spuse că, potrivit deciziei finale, vina fusese pusă pe seama superiorilor, iar el urma să primească o mustrare disciplinară, dar nu să fie eliberat din funcție. Sparkes nu știu dacă să râdă sau să plângă.

Eileen plânse și îl strânse tare în brațe.

— Ah, Bob, gata, s-a terminat! spuse ea. Slavă Cerului că le-a venit mintea la cap!

A doua zi Sparkes se întoarse la lucru și primi noi misiuni.

•

— Un nou început pentru noi toți, îi spuse Chloe Wellington, noul inspector principal care îl înlocuise pe Brakespeare, la un soi de întâlnire de re-educare. Știu că tentația e mare, dar trebuie să-l lași pe Glen Taylor în seama altcuiva. Nu poți

reveni asupra acestui caz, nu după atâta publicitate. Ar părea că te victimizezi, și ziarele ar scrie numai despre asta.

Sparkes încuviință din cap și vorbi cu convingere despre noile cazuri care îi fuseseră atribuite, despre bugete, ordine de serviciu și bârfe de serviciu. Dar, îndată ce intră în biroul său, îl trecu pe Glen Taylor pe primul loc în lista priorităților; de fapt, era singurul nume pe listă.

Matthews îl așteptă, și închiseră ușa ca să discute strategiile.

— Vor fi cu ochii pe noi ca să fie siguri că nu ne apropiem de Taylor. Au adus un ofițer cu experiență din Basingstoke care să revadă cazul și să traseze pașii de urmat – e femeie, dar e o tipă pe cinste. Jude Downing. O cunoașteți? întrebă Matthews.

Jude Downing bătu la ușa lui în aceeași după-amiază și îl invită la o cafea. Slabă și roșcată, se așeză în fața lui în cafeneaua de pe stradă.

— La cantină e ca și cum am fi în gura lupului, spuse ea. Hai să comandăm un latté!

Stătură amândoi fără să spună nimic. Jude aștepta.

— E încă liber, Jude, spuse Sparkes.

— Și Bella?

— Nu știu. Mă bântuie.

— Asta înseamnă că e moartă? întrebă Jude, iar Sparkes nu știu ce să-i răspundă.

Dacă gândea ca un polițist, știa că e moartă. Dar nu putea să accepte așa ceva.

Lui Dawn încă i se luau interviuri, iar chipul ei de copil privea acuzator din ziare. Sparkes continuase s-o sune săptămânal.

— N-am noutăți, Dawn. Voiam doar să văd ce mai faci. Cum te mai simți?

Iar ea îi spunea. Întâlnise un bărbat care-i plăcea în timpul campaniei „Găsiți-o pe Bella!” și reușea să meargă înainte.

— Suntem trei în această căsnicie, îi spuse la un moment dat Eileen lui Bob și începu să râdă, dar cu râsul fals și uscat cu care îl pedepsea de obicei.

Bob n-avu nicio reacție, dar încetă s-o mai menționeze pe Bella acasă și promise că va termina de zugrăvit dormitorul.

Jude Downing îi spuse că analiza fiecare probă ca să vadă dacă nu cumva omiseseră ceva.

— Toți am trecut prin asta, Bob. Un caz ca ăsta îți intră în suflet, încât nu mai vezi clar. Nu te critic, pur și simplu așa stau lucrurile.

Sparkes se uită la spuma din latté. Barmanița desenase în ea o inimioară de ciocolată.

— Ai dreptate, Jude. E nevoie de o abordare nouă, dar te pot ajuta.

— E mai bine dacă stai deoparte, Bob, deocamdată. Nu te supăra, dar trebuie s-o luăm de la capăt și să ne urmărim propriile piste.

— În regulă, mulțumesc pentru cafea. Cred că e timpul să ne întoarcem.

Mai târziu în seara aceea, Eileen îl ascultă răbdătoare în timp ce-i turna o bere. Sparkes era furios.

— Dragul meu, lasă-i să se descurce singuri! Ai să te trezești cu un ulcer. Fă exercițiile de respirație pe care ți le-a recomandat doctorul!

Sparkes își sorbi berea și încercă să nu se mai gândească, dar se simțea ca și cum lăsa lucrurile să-i scape printre degete.

Se străduí să se implice în noile cazuri, dar era doar o preocupare superficială. O lună mai târziu, Ian Matthews își anunță transferul din poliție.

— Am nevoie de o schimbare, Bob. Toți avem.

Petrecerea lui de rămas-bun fu în stil tradițional. Discursuri din partea colegilor, apoi o orgie de alcool și vorbărie fără sfârșit, plus amintiri siropoase din cazuri mai vechi.

— S-a sfârșit o epocă, Ian, îi zise Sparkes după ce îi dădu o îmbrățișare. Ai fost minunat.

Se gândi că, în afară de Glen Taylor, doar el rămăsese din vechea gardă.

Sosi apoi noul lui subordonat, o fată periculos de isteață, la vreo treizeci și cinci de ani.

— O femeie, Bob, nu o fată, îl corectă Eileen. Fetele își prind părul în codițe.

Noul subinspector n-avea codițe. Își ținea părul șaten strălucitor prins într-un coc foarte strâns, încât pielea de sub zulufii de la tâmple i se încrețea. Era o femeie robustă, cu studii superioare și cu o carieră probabil înscrisă în codul ei genetic.

Subinspectorul Zara Salmond – „Probabil că maică-sa avea o pasiune pentru monarhie", se gândi Sparkes – fusese transferată de la departamentul antidroguri și mărturisi că se afla acolo ca să-i ușureze viața lui Bob.

Cazurile intrau și ieșeau pe ușa lui – un tânăr mort în urma unei supradoze, jafuri cu fugă de la fața locului, o înjunghiere într-un club de noapte –, Sparkes trecea prin ele, dar niciunul nu-i distrăgea atenția de la bărbatul care împărțea biroul cu el.

Imaginea lui Glen Taylor rânjind ca o maimuță pe treptele din fața tribunalului se insinua în gândurile lui la sfârșitul fiecărei zile.

„Trebuie să fie pe aici pe undeva" deveni motto-ul lui Sparkes, care verifica din nou fiecare raport al poliției din ziua în care Bella dispăruse, ștergând treptat literele de pe tastatura calculatorului.

Auzi la cantină că Lee Chambers fusese chemat iar la poliție pentru a fi interogat. Își executase cele trei luni de închisoare pentru expunere indecentă, își pierduse slujba și trebuise să se mute, dar, aparent, nu-și abandonase și îndeletnicirile.

Se pare că Chambers protestase și insistase asupra nevinovăției sale, dar dăduse noi detalii despre negoțul cu pornografie în schimbul promisiunii că avea să fie lăsat în pace pe viitor în cadrul anchetei.

„Trebuie să fim cu ochii pe el" concluzionase noua echipă, dar nimeni nu credea că el era

vinovatul. Fusese eliberat, dar informațiile obținute dădură un nou impuls percheziților din benzinării, iar camerele de luat vederi din oraș scoaseră în fine la iveală câțiva dintre clienții lui Chambers. Sparkes așteptă să vadă dacă Glen Taylor se număra printre ei.

— Niciun semn, domnule, îi spuse Salmond. Dar căutările continuă.

Și chiar continuară.

Era fascinant, ca și cum ar fi urmărit dramatizarea anchetei sale, cu actori care-i interpretau pe polițiști.

— Mă simt de parcă aș sta în public la teatru, îi spuse lui Kate când ea îl sună.

— Și pe tine cine te interpretează? Robert de Niro? Ah, nu, scuze, am uitat! Hellen Mirren.

Și râse.

Dar rolul de spectator îi oferi lui Sparkes o nouă viziune asupra lucrurilor, pe care nu o avusese înainte, când se aflase în miezul lucrurilor. Putea observa vânătoarea de la mare înălțime, precum un zeu atotștiutor, și acesta fu momentul în care începu să vadă scăpările și falsele starturi.

— Ne-am concentrat atenția prea repede numai asupra lui Glen Taylor, îi spuse subinspectorului Salmond.

Îl costase mult să recunoască asta față de sine însuși, dar trebui s-o facă.

— Hai să analizăm din nou ziua în care a dispărut Bella! Fără gălăgie.

În secret, începură să reconstruiască ziua de 2 octombrie 2006 din momentul în care fetița se trezise, folosind interiorul unui vechi dulap de metal din biroul lui Sparkes pe post de cameră de anchetă.

— Pare un proiect de artă, glumi Salmond. Nu ne mai lipsește doar puțină plastilină ca să primim un premiu pentru cea mai bună creație tridimensională.

Voise să schițeze o cronologie a evenimentelor pe calculator, dar Sparkes se temu să nu fie descoperit în rețeaua internă.

— Pe asta, la nevoie, putem s-o aruncăm fără să lăsăm nicio urmă.

Nu știuse prea bine ce să creadă când Salmond se oferise să-l ajute. Nu-l tachina ca Matthews – îi lipseau intimitatea și relaxarea pe care i le oferea o glumă împărtășită –, dar cu o femeie i s-ar fi părut nepotrivit. Ar fi părut mai degrabă că flirtează decât că sunt colegi. Oricum, nu-i lipseau sandvișurile dezgustătoare cu cârnați ale lui Matthews, mânjite de ketchup, și nici burta care i se ivea din timp în timp când i se desfăcea cămașa.

Salmond era deșteaptă, dar Sparkes nu o cunoștea cu adevărat și nu știa dacă să aibă încredere în ea. Va trebui să aibă. Avea nevoie de gândirea ei lucidă și neimplicată emoțional, care-l ajuta să nu se abată de la fapte.

Bella se trezise la 7.15, conform spuselor lui Dawn. Un pic mai târziu decât de obicei, dar se culcase târziu în noaptea dinainte.

— De ce s-a culcat târziu? întrebă Salmond, și căutară răspunsul printre declarațiile lui Dawn.

— S-au dus la McDonald's și au trebuit să aștepte autobuzul înapoi, spuse Sparkes.

— De ce? Era vreo ocazie specială? întrebă Salmond.

— Nu era ziua ei de naștere – e în aprilie, dacă nu mă înșel. Credeam că Dawn n-o ducea prea bine cu banii. Avea datorii de sute de lire pe cardul de credit și nu prea ieșea în oraș, după spusele unui vecin.

— Din documente nu reiese că ar fi întrebat-o cineva cu ce ocazie a dus-o la McDonald's, spuse Sparkes.

Salmond trecu și asta pe listă.

„O fată căreia îi plac listele", se gândi Sparkes. „Pardon, o femeie".

— Și apoi au cumpărat dulciuri de la chioșcul de ziare. Iar bunătăți. Mă întreb ce se petrecea în viața lor.

Salmond notă SMARTIES pe o hârtiuță și o lipi pe dulapul de metal.

Salmond stătea pe scaunul directorial, iar Sparkes pe latura opusă a biroului. Între ei trona dosarul complet al cazului, un cadou de despărțire din partea lui Matthews. Sparkes începu să se simtă ca la interogatoriu, dar noul lui adjunct puncta întrebările care nu fuseseră puse în ancheta inițială, și Sparkes încercă să se concentreze.

— Avea vreun iubit? Ce știm despre acest Matt care a lăsat-o însărcinată? L-a chestionat cineva?

Lipsurile din investigație începură să apară, acuzatoare.

— Hai să facem asta acum! spuse repede Salmond, observând mohoreala de pe chipul șefului său.

În certificatul de naștere al Bellei nu era menționat numele tatălui – nefiind căsătorită, Dawn nu avusese dreptul să-l înscrie dacă acesta nu era prezent în momentul înregistrării copilului –, dar mama declarase la poliție că acesta se numește Matt White, că locuiește în regiunea Birmingham și că lucrează la o companie farmaceutică.

— Poate să facă rost de Viagra ori de câte ori are nevoie, comentă Salmond.

Primele căutări nu dăduseră de niciun Matt White în Birmingham, iar, odată ce numele lui Glen Taylor apăruse în investigație, toate celelalte piste fuseseră abandonate.

— E posibil ca Matt să fie o prescurtare. Și mă întreb dacă nu cumva el nu i-a dat un nume fals. Bărbații căsătoriți fac deseori asta – își împiedică astfel amantele să le facă probleme ulterior, mai ales după terminarea aventurii, spuse Salmond.

Se ocupa de noile întrebări, pe lângă munca ei obișnuită, cu un calm și o eficiență care îl făceau

pe Sparkes să se simtă liniștit, dar puțin pe dinafară. Avea un talent de a intra și de a ieși din biroul lui cu documentele potrivite, cu răspunsurile gata și cu inițiativele deja aprobate aproape fără să-l deranjeze.

Sparkes începu să creadă că vor descoperi o nouă pistă. Dar această speranță îi distrase atenția, îl făcu neglijent și neprevăzător. Descoperirea anchetei lor secrete fu probabil inevitabilă.

Se apucase să dea un telefon lăsând ușa dulapului deschisă, moment în care Jude Downing băgă capul în biroul lui fără să mai bată. Invitația la un sandviș împreună nu se mai materializă. Jude dădu cu ochii de versiunea alternativă a cazului Bella Elliot lipită în dulapul lui Sparkes ca în dulapul unui criminal în serie.

— Jude, sunt rămășițe de la cazul inițial, spuse el, observând privirea devenită dintr-odată dură a colegei sale.

Era o scuză jalnică până și pentru el, și Sparkes știu că nu mai avea ce face pentru a evita dezastrul.

Reacția fu mai degrabă de compătimire decât de mânie, și asta îi făcu într-un fel mai rău.

•

— Ai nevoie de timp să-ți revii, Bob, îi spuse Parker ferm la întâlnirea oficială de a doua zi. Și de cineva care să te ajute, îți recomand consiliere psihologică. Avem niște specialiști excepționali.

Sparkes se abținu să nu râdă. Luă lista cu numele de psihologi și cererea de concediu aprobată pentru două săptămâni, apoi o sună pe Salmond s-o anunțe.

— Abandonează complet cazul Bellei Elliott! îi spuse el. Șefii știu că nu ești nebună și nu vor mai fi la fel de blânzi data viitoare. Trebuie să lăsăm totul în seama noii echipe.

— Am înțeles, răspunse ea scurt.

„Sigur e cu vreun superior”, își spuse Sparkes.

— Sună-mă când poți vorbi! o rugă.

30.

Marți, 16 septembrie 2008

Mama

Dawn se străduise. Își cumpărase un sacou scump și o pereche de pantofi cu toc, o fustă și colanți. Redactorul făcu mare tam-tam cu ocazia sosirii ei, o întâmpină la lift și o conduse prin sala de știri printre toți reporterii. Aceștia îi zâmbiră și dădură din cap din spatele monitoarelor, iar bărbatul care stătuse la tribunal zi de zi lăsă telefonul jos și veni să-i strângă mâna.

Secretara redactorului, o femeie foarte elegantă, machiată și coafată ca în reviste, îi urmă în birou și o întrebă dacă vrea ceai sau cafea.

— Ceai, vă rog. Fără zahăr.

Sosi tava, și mica discuție banală încetă. Redactorul era un om ocupat.

— Doamnă Elliott, haideți să vorbim despre campania noastră de a-l aduce pe Glen Taylor în fața justiției! Avem nevoie de un interviu major cu dumneavoastră ca s-o demarăm. Și de o nouă perspectivă asupra lucrurilor.

Dawn Elliot își dădu seama ce voia redactorul. Doi ani de expunere în mass-media o întăriseră. O nouă perspectivă asupra lucrurilor însemna mai mult spațiu pe prima pagină, articole apoi în toate ziarele, interviuri la matinalele de la televiziune, la Radio 5 Live, la emisiunile pentru femei, apariții în reviste. Era un carusel epuizant, dar trebuia să continue pentru că, în majoritatea timpului simțea, știa în adâncul ei că Bella este încă în viață. Iar în restul timpului nu înceta să spere.

Dar, așezată pe un cub din spumă albastră – tentativa designerului de a umaniza spațiul într-un

birou liniștitor, cu aer condiționat, Dawn știa de asemenea că ziarul voia ca ea să admită pentru prima dată că Bella fusese ucisă. Ar fi fost „elementul-șoc” de care redactorul avea nevoie pentru a lansa campania împotriva lui Glen Taylor.

— Mark, n-am să spun că Bella e moartă, zise Dawn. Pentru că nu este.

Mark Perry încuviință din cap, cu o falsă empatie care-i rigidiza obrazul, și continuă să insiste.

— Înțeleg perfect, dar, Dawn, e dificil să acuzi pe cineva de crimă dacă toată lumea spune că victima e încă în viață. Știu cât de greu trebuie să fie pentru tine, dar și poliția crede că Bella e moartă, nu?

— Bob Sparkes nu crede.

— Ba da, Dawn. Toată lumea crede.

În tăcerea care urmă, Dawn se simți sfâșiată între cele două opțiuni: să le facă pe plac ziarelor sau să continue de una singură. Discutase ceva mai devreme cu responsabilul de PR al campaniei, care o ajuta voluntar, și acesta o avertizase că va fi nevoită să ia o decizie grea, precum „alegerea Sofiei”[9]:

— Îndată ce vei spune că Bella e moartă, nu mai ai cale de întoarcere, și există pericolul ca poliția să înceteze căutările.

Așa ceva nu trebuia să se întâmple.

— Cred că trebuie să lăsăm chestiunea deschisă, spuse Dawn. De ce nu rămânem la acuzația de răpire? Spun asta pentru că, atunci când o vom găsi pe Dawn, nu cred c-ai să vrei să se spună că ziarul tău a fost cel care a scris despre moartea ei, nu-i așa? Toată lumea va spune că voi sunteți de vină că i-ați convins pe oameni să n-o mai caute.

Perry se duse la biroul lui și reveni cu una dintre colile de hârtie A3 de deasupra. Puse tava cu ceai pe un alt cub și așeză coala pe masă. Era o schiță de prima pagină – una dintre cele câteva propuse pentru numărul special din *Herald.* Nu conținea

niciun articol, doar o propoziție scrisă acuzator cu majuscule: ACESTA ESTE BĂRBATUL CARE A RĂPIT-O PE BELLA și o fotografie cu Glen Taylor.

Perry ar fi preferat titlul „IATĂ ASASINUL!”, dar acesta urma să rămână pentru ziua în care Taylor avea să fie învinuit cu probe.

— Ce părere ai? întrebă el, și Dawn ridică foaia și o examină cu un ochi profesionist.

La început, abia dacă reușea să se uite la chipul lui Glen Taylor, care apărea alături de al fetiței ei în toate ziarele, dar își impusese s-o facă. Îl privea în ochi, căutând vina; se uita la gura lui, vrând să descopere acolo slăbiciunile și dorința. Dar nu vedea nimic. Părea un bărbat banal, de tipul celor lângă care stai în autobuz sau la coadă la supermarket, și se întreba dacă nu cumva asta se întâmplase cândva. Oare de aceea îi răpise copilul?

Era întrebarea care o măcina în fiecare clipă. Bella era prezentă în toate visele ei: îi vedea silueta dispărând în ultima clipă; era incapabilă să se miște sau să apropie de copilul ei oricât ar fi alergat, iar atunci când se trezea era ca și cum și-ar fi dat seama abia atunci că dispăruse.

La început, îi fusese imposibil să ducă vreun fel de viață, atât se simțea de copleșită și de lipsită de putere. Dar, când efectul sedativelor dispăruse, mama ei o convinsese să-și ocupe ziua cu îndeletniciri practice.

— Trebuie să ieși din casă, să te îmbraci și să faci câte ceva în fiecare zi. Fie și mărunțișuri.

Era același sfat pe care i-l dăduse la nașterea Bellei, atunci când Dawn se lupta cu lipsa de somn și cu urletele fetiței chinuite de colici.

Așadar, se dăduse jos din pat și se îmbrăcase. Pășise pe cărarea spre poarta casei. Stătuse în curte așa cum făcuse Bella și privise lumea de afară.

Campania „Găsiți-o-pe Bella!” începuse pe pagina ei de Facebook cu postări aproape zilnice despre Bella sau despre trăirile ei. Primise un

noian de comentarii, care întâi o copleșiseră, dar apoi o scoseseră la suprafață. Adunase mii, apoi sute de mii de prieteni și like-uri, mame și tătici din lumea întreagă care doreau să-i vorbească. Avea acum o preocupare, și în clipa când diferite persoane îi oferiră ajutor financiar ca s-o găsească pe Bella, nu le refuză.

Bob Sparkes recunoscuse că avea ceva dubii în legătură cu evoluția campaniei, dar spusese că era în regulă câtă vreme nu-i împiedica pe agenții lui să-și vadă de treabă.

— Nu se știe niciodată, spusese el. E posibil ca scandalul ăsta să facă pe cineva să mărturisească.

„Kate o s-o ia razna când o să vadă că am dat interviu la *Herald* – «Dușmanul»”, își spusese Dawn când fusese abordată prima oară. „Dar oferta ei a fost mult sub ceea ce am primit. Va înțelege cu siguranță”.

De fapt, Dawn și-ar fi dorit să continue cu Kate și Terry, dar ziarul *Daily Post* ratase șansa.

Era greu, pentru că în ultimele luni se apropiase de Kate. Vorbeau aproape săptămânal și luau prânzul împreună la o mică bârfă. Uneori, ziarul trimitea o mașină care s-o aducă pe Dawn la Londra. Iar în schimbul acestei plimbări, Dawn îi spunea mai întâi lui Kate toate noutățile.

Dar, în ultima vreme, *Daily Post* se retrăsese pe nesimțite.

— V-ați plictisit de mine? o întrebase Dawn pe Kate la ultima întâlnire, când făcuseră un interviu care nu mai fu publicat.

— Nu vorbi prostii, Dawn! Pur și simplu se întâmplă o mulțime de lucruri în acest moment.

Dar Kate n-o putuse privi în ochi.

Dawn nu mai era femeia tânără și disperată de pe canapea. Și ea înțelegea.

Așa că, atunci când ziarul *Herald* o sunase să-i propună o campanie împotriva lui Glen Taylor și să-i ofere o sumă generoasă de bani pentru fondul Bellei, Dawn acceptase îndată.

O sunase pe Kate ca să-i comunice decizia ei – îi datora asta. Reporterița se panică.

— Dumnezeule, Dawn, vorbești serios? Ai semnat ceva?

— Nu, urmează, în după-amiaza asta.

— În regulă, lasă-mă un sfert de oră!

— Păi…

— Te rog!

Când ziarista o sună din nou, Dawn își dădu seama imediat că nu avea o contraofertă.

— Îmi pare rău, Dawn. Nu vor. Li se pare foarte riscant să-l acuze pe Taylor. Și au dreptate. E o știre periculoasă și se poate întoarce împotriva ta. Nu face asta!

Dawn oftă.

— Îmi pare rău, Kate. Știi că nu e nimic personal – ai fost minunată –, dar nu mă pot opri acum doar pentru că un ziar și-a pierdut interesul față de mine. Mai vorbim.

Așa că acum se afla în redacția *Herald,* citea contractul cu atenție și verifica toate clauzele, ca să se asigure că totul e în regulă. Avocatul ei îl citise deja, dar o sfătuise să mai arunce o privire peste el în caz că ziarul modificase vreo clauză în ultima clipă.

Mark Perry o privea și încuviința din cap de fiecare dată când ea spunea ceva, și zâmbi larg când Dawn semnă și dată documentul.

— În regulă, să începem! spuse el, ridicându-se și conducând-o spre redactorul care urma să scrie marele interviu.

Ziarul avea deja mii de cuvinte scrise, pregătite pentru momentul în care urma să fie dat verdictul de vinovăție. Înainte de procesul lui Glen Taylor, jurnaliștii de la *Herald* îi intervievaseră pe foștii lui colegi de bancă și de la firma de livrări, strânseseră poveștile sordide ale femeilor din camerele de chat și puseseră mâna pe fotografiile pornografice prin intermediul unui detectiv din echipa de investigații. Cumpăraseră de asemenea

de la o vecină o fotografie în care Taylor stătea alături de copiii acesteia – între care o fetiță blondă.

Vecina le povestise cum Taylor obișnuia să-i privească pe copii de la fereastră și cum ea bătuse în cuie poarta dintre cele două case.

Toate aceste informații aveau să fie folosite acum.

— Nu acceptă titlul cu „ucigașul”, dar am avut o primă zi foarte reușită, îi spuse Mark Perry adjunctului său, în timp ce își așeza jacheta pe spătarul scaunului și își sufleca mânecile. Hai să ne apucăm de editorial! Și trimite avocații încoace! Să nu fim încă așa de siguri că-l trimitem pe Taylor la zdup!

Ziarul *Herald* umplu primele nouă pagini cu povestea Bellei, pledând pentru ca Glen Taylor să fie deferit justiției și ca secretarul de stat să ceară redeschiderea procesului.

Era jurnalism de cea mai mare forță, care își transmitea mesajul în mod brutal, stârnind reacții, și cititorii răspunseră. Comentariile de pe pagina online a ziarului fură pline de venin, de opinii injurioase și de apeluri la reinstituirea pedepsei capitale.

— Nebunii obișnuiți, spuse redactorul de știri la ședința de dimineață. Dar sunt mulți.

— Haideți să dăm dovadă de puțin respect pentru cititorii noștri! zise și redactorul-șef.

Toată lumea râse.

— Bun, ce noutăți avem pe ziua de azi?

31.

Marți, 17 septembrie 2008

Reporterița

Kate Waters spumega de furie în timp ce-și lua micul dejun la birou.

— Am fi putut fi noi cei care să scriem asta, spunea ea tuturor în timp ce frunzărea paginile ziarului *Herald.*

Terry Deacon o auzi, dar continuă să-și redacteze lista de știri. Kate nu termină micul dejun și se duse la el.

— Am fi putut fi noi, îi repetă ea.

— Bineînțeles, Kate, dar voia prea mulți bani, și deja am făcut trei interviuri mari cu ea.

Terry își dădu scaunul la o parte și păru îndurerat.

— Sincer, ce e nou în toată povestea asta? Nu ne-ar fi stricat să avem fotografiile fetiței din vecini, dar veninul de pe internet și pozele porno cu minori au fost peste tot.

— Nu e vorba despre asta, Terry. Acum *Herald* e în mod oficial ziarul cazului Bella Elliot. Dacă Taylor va fi declarat vinovat, vor putea să spună că ei l-au adus pe răpitorul Bellei în fața justiției. Iar noi? Noi ce-o să spunem? O să stăm pe scări să ne uităm la ei de jos în sus.

— Atunci găsește o poveste mai bună, Kate! spuse redactorul care se strecură în spatele lor. Nu-ți mai pierde timpul cu vechiturile astea! Mă duc la o întâlnire comercială, dar discutăm mai târziu.

— În regulă, Simon, spuse ea.

— La naiba, ai fost convocată la director! râse Terry îndată ce șeful lui părăsi biroul.

Kate se întoarse la locul ei și începu să caute acea nedefinită poveste mai bună.

În condiții normale, n-ar fi făcut decât să-i sune pe Dawn Elliott sau pe Bob Sparkes, dar opțiunile acestea erau pe cale de dispariție. Dawn o trădase, iar Bob dispăruse subit din peisaj – nu mai avea noutăți de la el de ceva săptămâni. Tipul care se ocupa de criminalitate îi spusese că Bob avea ceva probleme din cauza amestecului în anchetă, iar telefonul îi era tot timpul închis.

Încercă încă o dată și tresări de bucurie când îl auzi că sună.

— Salut, Bob! zise ea. Ce mai faci? Te-ai întors la muncă? Bănuiesc că ai văzut ultimul număr din *Herald.*

— Salut, Kate, da. Destul de riscant, ținând cont de verdict. Sper că au avocați buni. Oricum, mă bucur să am vești de la tine. Sunt în regulă. Mi-am luat o mică vacanță, dar am revenit la muncă. Sunt în oraș, lucrez cu poliția metropolitană, încerc să rezolv câteva povestioare neterminate. De fapt, sunt aproape de tine.

— Ce faci la prânz, atunci?

•

Sparkes o aștepta în restaurantul franțuzesc, mic și scump, iar ea sosi îmbrăcată în costum negru și într-o dispoziție sumbră cât se poate de vizibilă pe fundalul fețelor de masă albe.

— Arăți bine, Bob, minți ea. Scuze de întârziere. Traficul e de vină.

El se ridică și-i strânse mâna peste masă.

— Și eu abia am ajuns.

Discuția banală încetă și reîncepu în timp ce chelnerul aduse meniurile, le făcu sugestii și le propuse apă, luă comanda și le turnă vin în pahare. Până la urmă, după ce amândoi fuseseră serviți cu *magret de canard,* Kate trecu la subiect.

— Aș vrea să vă dau o mână de ajutor, Bob, spuse ea, luând furculița de pe masă. Trebuie să existe o pistă pe care am omis-o.

El nu-i răspunse, ci se lupta cu friptura din farfurie. Kate aşteptă.

— Kate, uite ce-i, am făcut o greşeală, şi n-o putem desface. Să aşteptăm să vedem unde duce campania din *Herald.* Crezi că îi va da în judecată?

— E destul de periculos să-i dai în judecată pentru calomnie, spuse ea. Am trecut prin asta. Dacă o va face, va trebui să intre în boxa martorilor şi să prezinte probe. Crezi c-o să vrea să facă asta?

— E un tip inteligent, Kate. Viclean. Bob netezea între degete mărgeluşe de cocă. Nu mai ştiu ce să cred.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Bob! Eşti un poliţist excepţional – de ce renunţi?

El ridică privirea şi se uită la ea.

— Scuze, n-am vrut să fiu indiscretă. Dar nu-mi place să te văd aşa, spuse ea.

Se instală liniştea, şi, în timp ce amândoi sorbeau din pahare, Kate îşi blestemă repezeala. „Lasă omul în pace!" îşi zise.

Dar nu putea. Nu-i stătea în fire.

— Deci ce-ai făcut azi la poliţia metropolitană?

— Nişte povestioare nerezolvate, după cum ţi-am spus, răspunse el. Am revizuit nişte chestii referitoare la câteva investigaţii în curs – furturi de maşini, chestii de genul ăsta. De fapt, au fost şi câteva mărunţişuri rămase de la cazul Bellei Elliott. Lucruri de la început, de când abia dădusem peste Taylor.

— Ceva interesant?

— Nu, nu chiar. Cei de la poliţia londoneză s-au dus să se asigure că celălalt şofer al firmei de livrări Qwik Delivery a fost acasă în momentul în care noi veneam din Southampton.

— Care celălalt şofer?

— Erau doi şoferi în Hampshire în ziua aceea – ştii asta.

Kate nu ştia – sau nu-şi amintea.

— Pe celălalt șofer îl cheamă Mike Doonan. La el ne-am dus mai întâi. Poate că numele lui nu ți-a trecut pe la ureche. Oricum, e aproape paralizat, are coloana vertebrală făcută praf – abia se mișcă –, și n-am găsit de fapt nicio pistă legată de el.

— L-ai interogat?

— Da. El e cel care ne-a spus că și Taylor făcea o livrare în zonă în ziua aceea. Nu știu dacă am fi aflat fără ajutorul lui. Taylor i-a făcut de fapt o favoare lui Doonan, deci nu există o înregistrare oficială a ieșirii lui. Și echipa care revede cazul i-a făcut o vizită. Aparent, n-a găsit nimic în plus.

Kate se scuză și se duse la toaletă, unde își notă repede numele celuilalt șofer și își sună un coleg ca să afle adresa lui Doonan. Pentru mai târziu.

Întoarsă la masă, observă că Sparkes băga cardul de credit în portofel.

— Bob, eu te-am invitat, spuse ea.

El făcu un semn din mâna și zâmbi.

— A fost plăcerea mea. Mi-a părut bine să te revăd. Mulțumesc pentru conversație.

„Am meritat”, se gândi ea în timp ce ieșeau din restaurant. Pe trotuar, își strânseră mâna și se îndreptară fiecare spre biroul său.

Telefonul lui Kate începu să vibreze chiar când ea oprea un taxi, așa că îi făcu semn șoferului că poate să se îndepărteze.

— Există un Michael Doonan în Peckham, conform listei de alegători – îți trimit un mesaj cu adresa și numele vecinilor, îi spuse colegul responsabil de criminalitate.

— Ești genial, mulțumesc, spuse ea, făcând semn unui alt taxi.

Telefonul îi sună din nou aproape imediat.

— Kate, unde naiba ești? Am primit răspuns de la fosta soție a fotbalistului. Stă lângă Leeds, așa că ia primul tren și-ți trimit informațiile pe e-mail. Sună-mă când ești la gară!

32.

Miercuri, 17 septembrie 2008

Văduva

Cineva ne-a strecurat astăzi ziarul *Herald* pe sub ușă – îl acuză pe Glen din nou dar el l-a aruncat direct la gunoi. L-am scos și l-am ascuns în spatele sticlei cu înălbitor de sub chiuvetă ca să-l citesc mai târziu. Știam amândoi ce vine, pentru că cei de la *Herald* ne-au bătut la ușă ieri, țipând tot felul de întrebări și îndesând mesaje și plicuri în cutia de scrisori. Spun că încep o campanie pentru redeschiderea procesului, pentru ca Bellei să i se facă dreptate.

— Dar dreptatea pentru mine? m-a întrebat Glen.

E o aiureală, dar Tom ne-a sunat ca să ne spună că ziarul va avea de plătit la greu și, ce e mai important, n-are nicio dovadă. Ne-a spus că „trebuie să le închidem gura”, orice ar însemna asta.

— *Herald* ne bombardează cu artileria grea, dar e doar goana după senzațional și bârfă, i-a spus lui Glen, care mi-a repetat discuția propoziție cu propoziție.

— Vorbește de parcă am fi la război, îi spun eu, apoi tac din gură.

Tom preconizează că așteptarea va fi mai rea decât realitatea, și sper că are dreptate.

— Trebuie să păstrăm tăcerea, îmi explică Glen. Tom va începe procedurile legale împotriva ziarului și ne sugerează să plecăm într-o mică vacanță, ca să dispărem din peisaj până când se termină totul. O să intru pe internet să rezerv ceva.

Nu m-a întrebat unde vreau să merg, și, ca să fiu sinceră, nu-mi pasă. Pastilele pe care le iau nu mă mai ajută, iar eu mă simt atât de obosită, încât îmi vine să plâng.

Până la urmă, Glen alege o destinație din Franța. În cealaltă viață aș fi fost încântată, dar acum, când îmi spune că a găsit o micuță cabană la țară, foarte retrasă, nu mai știu ce simt.

— Jeanie, zborul e mâine-dimineață la ora 7, prin urmare trebuie să plecăm de acasă la 4. Hai să facem bagajele, și o să mergem cu mașina. Nu vreau să luăm taxiul, pentru că riscăm să anunțe presa.

Glen știe atât de multe! Slavă Domnului că mi-e alături și are grijă de mine! La aeroport, ținem capul plecat, purtăm ochelari de soare și rămânem aproape ultimii la check-in. Femeia care ne controlează biletele abia dacă ne aruncă o privire și pune valiza pe banda rulantă înainte să ne întrebe dacă ne-am făcut singuri bagajele, darămite să mai aștepte răspunsul.

Am uitat cât de mult se stă la coadă în aeroporturi și suntem atât de stresați până când ajungem la poarta de îmbarcare, încât mie aproape că-mi vine să mă întorc acasă.

— Haide, draga mea! îmi spune Glen, ținându-mă de mână în timp ce ne îndreptăm spre avion. Aproape am ajuns.

La Bergerac, se duce să închirieze o mașină, în timp ce eu aștept să iau geanta de pe carusel, uimită de bagajele care trec pe lângă mine. Ratez valiza noastră – a trecut multă vreme de când am folosit-o ultima dată, încât am uitat ce culoare are și trebuie să aștept până când toată lumea își recuperează bagajele. Până la urmă ies din aeroport în soarele strălucitor de afară și-l văd pe Glen într-o mașinuță roșie.

— Nu cred că ne trebuie una mai mare, îmi spune. N-o să conducem prea mult, nu-i așa?

E ciudat, dar a fi singuri în Franța e altfel decât a fi singuri la noi acasă. Fără rutina zilnică, nu prea știm ce să ne spunem. Prin urmare, nu ne spunem nimic. Tăcerea ar trebui să fie odihnitoare după atâta zgomot și bătăi în ușă, dar nu-i așa. E chiar mai rău, într-un fel. Eu aleg să fac plimbări lungi prin pădurea din jurul cabanei, în timp ce Glen stă la soare și citește romane polițiste. Mi-a venit să urlu la el când am văzut ce cărți și-a adus. De parcă n-am fi avut suficient de-a face cu poliția.

Decid să-l las cu crimele lui perfecte și să stau în cealaltă parte a terasei cu niște reviste în brațe. Mă trezesc că mă uit la el, îl privesc și mă gândesc la el. Dacă ridică privirea și mă vede, mă prefac că mă uit la ceva de dincolo de el. Chiar așa și e, cred.

Nu știu exact după ce mă uit. Caut un semn, ceva – inocența lui, urmele lăsate de calvarul prin care a trecut, adevăratul bărbat din el, poate. Habar n-am.

Părăsim cabana numai ca să mergem la supermarket după mâncare și hârtie igienică. N-am niciun chef să cumpăr ceva de gătit. Nu mă simt în stare să mă apuc să fac mâncare locală, așa că la prânz mâncăm pâine cu șuncă și cașcaval, iar seara un pui la rotisor cu salată de varză sau tot șuncă. Oricum nu prea ne e foame. E doar ceva cu care să ne umplem farfuriile.

Suntem de patru zile aici când mi se pare că zăresc pe cineva pe aleea de la capătul curții. Prima persoană pe care am văzut-o prin zonă. Și o mașină e o apariție rară.

Nu-i acord prea mare importanță, dar a doua zi văd un bărbat care se apropie de cabană.

— Glen! strig eu. Vine cineva încoace.

— Intră în casă, Jean! șuieră el, și eu mă refugiez înăuntru, în timp ce el închide ușa și trage perdelele.

Așteptăm să bată la ușă.

Cei de la ziarul *Herald* ne-au găsit. Ne-au găsit și ne-au fotografiat: „Răpitorul și soția lui se bronzează într-un loc de vacanță exclusivist din Dordogne în timp ce Dawn Elliott își caută cu disperare copilul”. A doua zi, Tom ne citește titlurile la telefon.

— Suntem aici pentru că suntem vânați. Iar Glen a fost deja achitat de tribunal.

— Știu, Jean, dar ziarele au improvizat propriul lor tribunal. N-o să treacă mult și se vor interesa de un alt subiect – sunt precum copiii, ușor de distras.

Ne spune că ziariștii de la *Herald* au verificat probabil tranzacțiile de pe cardul lui Glen și așa ne-au descoperit.

— Au voie să facă asta? întreb eu.

— Nu. Dar asta nu-i oprește.

Închid telefonul și încep să fac bagajele. Suntem din nou eroii negativi.

•

Când ajungem acasă, presa ne așteaptă deja, iar Glen îl sună pe Tom ca să discute despre modul cum pot să-i oprească să mai scrie așa ceva despre noi.

— Asta e calomnie, Jeanie. Tom spune să-i dăm în judecată – sau să-i amenințăm că îi dăm în judecată. Altfel o să continue să scotocească prin viața noastră și să ne pună pe prima pagină.

Vreau ca totul să înceteze, așa că sunt de acord. Glen știe cel mai bine ce e de făcut.

Durează ceva până când avocații redactează scrisoarea de respingere a acuzațiilor. Trebuie să explice de ce toate poveștile din ziare sunt false, iar asta necesită timp. Eu și Glen mergem din nou la Holborn și luăm același tren pe care îl luam eu în timpul procesului. „Ziua cârtiței”[10], îmi spune el. Încearcă să mă bine dispună, și mi-e drag de el pentru asta.

De data asta, avocatul apărării nu e Charles Sanderson, e un personaj foarte stilat. Sunt convinsă că peruca lui nu se destramă. Pare bogat,

de parcă ar conduce o mașină de fițe și ar avea o casă la țară, iar clădirea în care lucrează e din metal și sticlă. Calomnia e în mod evident metoda cea mai bună de a face rost de bani. Mă întreb dacă domnul Sanderson știe asta.

Tipul ăsta e foarte eficient. E la fel de rău ca procurorul, pune aceleași întrebări fără oprire. Îl strâng pe Glen de mână ca să-i arăt că sunt de partea lui, iar el îmi răspunde cu același gest.

Avocatul insistă asupra fiecărui detaliu.

— Trebuie să înțeleg cazul, domnule Taylor, pentru că e vorba, de fapt, despre o reluare a acuzației de răpire. Data trecută a fost rezolvată favorabil din cauza procedurilor poliției, dar ziarul *Herald* susține că ați răpit-o pe fetiță. Noi afirmăm că este o minciună și o defăimare. Dar cei de la *Herald* vor utiliza tot arsenalul de care dispun – cazul ca atare, dar și dovezile care n-au fost admise la tribunal. Înțelegeți?

Probabil amândoi am părut cam pe dinafară, pentru că Tom a început să ne explice într-un limbaj simplu, în timp ce avocatul cel stilat se uita afară pe fereastră.

— O să scoată la iveală multe mizerii, Glen. Și o să te împroaște cu ele ca să câștige completul de judecată de partea lor. Trebuie să le arătăm că ești nevinovat ca să-i putem convinge pe jurați să voteze împotriva celor de la *Herald.*

— *Sunt* nevinovat, spune Glen cu înflăcărare.

— Știm. Dar trebuie să dovedim asta și să fim siguri că nu se vor produce surprize. Trebuie să începi lupta asta cu ochii deschiși, pentru că e vorba despre mii de lire în joc.

Glen mă privește, și încerc să par curajoasă, dar în sinea mea îmi vine să fug. Bănuiesc că putem folosi banii murdari pe care i-am primit.

— Nu vor fi surprize, domnule Taylor, nu-i așa? întreabă avocatul cel stilat.

— Niciuna, spune Glen.

Îmi las ochii în pământ.

Scrisoarea apare a doua zi, iar *Herald* țipă pe toate paginile sale, la radio și la televiziune.

„TAYLOR ÎNCEARCĂ SĂ NE PUNĂ CĂLUȘ” sună titlul. Urăsc expresia „să ne pună căluș”.

33.

Vineri, 26 septembrie 2008

Mama

Fotografiile cu familia Taylor în Franța o enervară pe Dawn.

„E furioasă”, își alese ea statutul pe Facebook și postă un link la fotografia lui Glen în bermude și la bustul gol, întins pe un șezlong și citind un thriller numit *Cartea morților*.

Văzând atitudinea aceasta revoltătoare, simțea că-i vine să se ducă să-l scuture până când ar fi mărturisit tot adevărul. Ideea o chinui toată dimineața; își imagina la nesfârșit scena în care îl făcea pe Glen Taylor să se așeze în genunchi în fața ei și să-i implore iertarea. Era atât de sigură că va reuși, încât îl sună pe Mark Perry de la ziarul *Herald* și îi ceru o confruntare cu răpitorul.

— Aș putea să mă duc la el acasă. Aș vrea să-l privesc în ochi, și poate că ar mărturisi, spuse ea, exaltată de ideea întâlnirii cu răpitorul Bellei.

Perry ezită. Nu pentru că avea vreun scrupul să-l acuze pe Taylor – scria deja titlul articolului în minte în timp ce asculta –, dar voia să aibă acces exclusiv la această dramă, iar confruntarea pe treptele casei ar fi fost un eveniment public.

— S-ar putea să nici nu-ți deschidă ușa, Dawn, spuse el. Și atunci o să rămânem ca fraierii cu coada între picioare. Trebuie s-o facem într-un loc unde să nu se poată ascunde. De exemplu, pe stradă, într-un moment când nu se așteaptă. O să aflăm când are următoarea întâlnire cu avocații și-l surprindem când intră. Doar noi, Dawn.

Ea înțelese și-și ținu gura. Știa că mama ei ar fi încercat s-o convingă să renunțe.

— E un gunoi, Dawn. N-o să mărturisească în plină stradă. Nu-ți va face decât mai mult rău, ai să cazi iar în depresie. Lasă tribunalul să scoată adevărul la iveală.

Dar Dawn nu voia să asculte de bunul-simț, n-avea nevoie de sfaturi. Voia să acționeze. Să facă ceva pentru Bella.

Nu trebui să aștepte prea mult.

— N-o să-ți vină să crezi, Dawn! Are o întâlnire matinală joia viitoare – chiar în ziua când se împlinesc doi ani de la dispariția Bellei, îi spuse Perry la telefon. Va fi perfect.

Pe moment, Dawn rămase fără cuvinte. Nu era nimic perfect în aniversarea aceasta. O așteptase cu teamă, și coșmarurile i se înmulțiseră. Se trezea retrăind zilele care precedaseră data de 2 octombrie: cumpărăturile, mersul la creșă, vizionarea filmelor de pe DVD cu Bella. Doi ani fără fetița ei păreau o eternitate.

Perry era încă la telefon când Dawn reveni cu picioarele pe pământ și încercă să-și regăsească furia.

— Lui Taylor îi place, se pare, să iasă când nu e nimeni în jur, deci nu ne va deranja nimeni.

— Hai cu mine, Dawn, trebuie să plănuim *modus operandi.*

— Ce e *modus operandi?*

— E în latină, înseamnă cum o să-l prindem pe Taylor.

Toate situațiile posibile fură luate în calcul în timpul ședinței din biroul redactorului: sosirea cu taxiul, sosirea cu transportul public, intrările din spate, sincronizarea, locul în care urma să se ascundă Dawn.

Ea stătu să asculte și primi indicațiile. Urma să aștepte într-un taxi negru pe strada pe care se afla biroul avocatului și să iasă din mașină la un semnal al reporterului: două bipuri.

— Dawn, n-o să ai timp decât pentru două întrebări cel mult, îi spuse Tim, reporterul-șef. Fii

scurtă și la obiect!

— Nu vreau să-l întreb decât unde este fiica mea. Atât.

Redactorul și jurnaliștii schimbară o privire. Avea să fie un moment de excepție.

*

În ziua respectivă, Dawn nu se îmbrăcă prea elegant, așa cum i se sugerase.

— Nu trebuie să arăți ca o ziaristă în poze, îi spuse Tim. Trebuie să arăți ca o mamă îndurerată. Trebuie să arăți ca tine, Dawn, adăugă el repede.

Șoferul de la redacție o luă cu mașina și o duse la punctul de întâlnire, o cafenea din cartierul High Holborn. Tim, alți doi reporteri, doi fotografi și un video-jurnalist o așteptau deja, cu un teanc de farfurii murdare în mijlocul mesei.

— Ești pregătită? o întrebă Tim, încercând să nu-și arate prea tare entuziasmul.

— Da, Tim. Sunt gata.

Puțin mai târziu, în mașină, Dawn simți că-i piere curajul, dar Tim continuă să-i vorbească despre campanie, întreținându-i furia. Telefonul mobil sună de două ori.

— Haide, Dawn! spuse el luând un exemplar din ziarul *Herald* pe care femeia urma să i-l arunce în față lui Taylor și întredeschizând ușa mașinii.

Dawn îi văzu venind pe Glen Taylor și soția lui cu zâmbetul ei tâmp și se depărtă de taxi, cu picioarele tremurându-i.

Strada era goală; la ora aceea, cei care urmau să ocupe birourile din clădirile dimprejur erau încă înghesuiți în aglomerația din metrou. Dawn stătu în mijlocul trotuarului așteptându-i să se apropie, cu inima strânsă, dar cuplul n-o zări decât atunci când fu la vreo sută de metri de ea. Jean Taylor tocmai se muncea cu servieta soțului, încercând să îndese niște documente, când ridică privirea și înlemni.

— Glen! spuse ea cu voce tare. E mama Bellei.

Glen Taylor își fixă privirea asupra femeii din stradă.

— Dumnezeule, Jean! E o ambuscadă. Nu spui nimic, indiferent ce zice ea, îi șopti el și o luă de mână ca s-o grăbească spre intrare.

Dar era prea târziu să scape.

— Unde mi-e copilul? Unde e Bella? îi urlă Dawn în față, împroșcându-l cu stropi de salivă.

Taylor o privi țintă o fracțiune de secundă, apoi ochii îi deveniră sticloși, că ai unui pește mort.

— Unde e fetița mea, Glen? repetă Dawn, încercând să-l prindă de braț și să-l scuture.

Cameramanii apăruseră și filmau fiecare secundă, mișcându-se de jur-împrejurul lor pentru a găsi cele mai bune poziții, iar reporterii puneau întrebări, separând-o pe Jean Taylor de soțul ei și lăsând-o deoparte ca pe o oaie rătăcită din turmă.

Dawn își îndreptă brusc atenția spre ea.

— Ce-a făcut cu fetița mea, doamnă Taylor? Ce-a făcut soțul dumneavoastră cu ea?

— Nimic. Este nevinovat. Așa a stabilit tribunalul! strigă Jean, șocată de violența atacului împotriva ei.

— Unde mi-e copilul? strigă Dawn din nou, incapabilă să se mai gândească la altceva.

— Nu știm, răspunse Jean. De ce-ai lăsat-o singură, expusă pericolului? Asta ar trebui să se întrebe lumea.

— Gata, Jean, ajunge! spuse Taylor și-i împinse pe cameramani, trăgându-și soția după el, în timp ce Tim încerca s-o liniștească pe Dawn.

— A spus că e vina mea, gâfâi mama, palidă ca ceara.

— E o nemernică, Dawn. Numai ea și nebunii ca ea cred că tu ești vinovată. Hai să ne întoarcem la ziar pentru interviu!

„O să arate genial”, se gândi Tim în timp ce se îndreptau spre vestul Londrei.

•

Dawn stătea rezemată de un stâlp și se uita la fotografii care etalau pozele în redacție pentru ca toată lumea să le poată vedea.

— Geniale imaginile cu Glen Taylor! Privirea pe care i-a aruncat-o lui Dawn îți dă fiori, spuse editorul foto, lăudându-și marfa.

— O punem pe prima pagină, spuse Perry. Iar pe pagina trei, Dawn în lacrimi și Jean Taylor strigând la ea ca o descreierată. Nu e tocmai smiorcăita nevinovată pe care o știe lumea. Uite câtă furie are în priviri! Bun acum, ce cuvinte folosim?

RĂPITORUL ȘI MAMA urla prima pagină a doua zi de dimineață în metrouri, autobuze și la mesele de mic dejun din toată Anglia.

Tim, reporterul-șef, o sună pe Dawn ca s-o felicite.

— Bravo! Mi-ar plăcea să fiu o muscă pe perete acasă la Glen Taylor în dimineața asta. În redacție toată lumea e încântată.

Ceea ce nu-i spusese era că vânzările *Herald* crescuseră vertiginos – și la fel și bonusul anual al redactorului.

34.

Joi, 2 octombrie 2008

Văduva

Tremuram când am ajuns în biroul avocatului. Nu știu sigur dacă de furie sau de nervi – amândouă, probabil și până și domnul Plin-de-Stil îmi puse un braț pe după umeri.

— Traficanți de tragedii, îi spuse el lui Tom Payne. Ar trebui să-i raportăm la Consiliul Presei.

Revedeam întruna scena în capul meu, din momentul în care îmi dădusem seama că era ea. Trebuia s-o fi recunoscut încă de la început, am văzut-o deseori la televizor și la tribunal. Dar e altceva când vezi pe cineva pe stradă când nu te aștepți. Nu prea te uiți la chipurile oamenilor, cred, te uiți doar la contururi. Desigur, îndată ce m-am uitat la ea cu atenție am știut cine era. Dawn Elliott. Mama. Stătea acolo cu idioții de la *Herald,* care îi cântau în strună și-l acuzau pe Glen al meu chiar dacă a fost declarat nevinovat. Nu e corect. Nu e drept.

Cred că șocul m-a făcut să urlu așa la ea.

Glen s-a supărat că-i spusesem ce gândeam.

— Jean, nu faci decât să pui gaz pe foc. O să simtă că trebuie să se apere și va continua să dea interviuri. Ți-am zis să nu spui nimic.

I-am spus că îmi pare rău, deși nu regret nimic. Tot ce am spus e adevărat. O să sun diseară la radio și o să spun același lucru. M-am simțit bine când am vorbit cu voce tare, în public. Oamenii ar trebui să știe că e numai vina ei. Ea era responsabilă de fetița noastră și n-a avut grijă de ea, a lăsat-o să fie răpită.

M-au condus într-o sală și mi-au oferit un ceai fierbinte, iar ei s-au adunat să discute. Oricum n-aveam dispoziția necesară să ascult conversații pe teme juridice, așa că am stat liniștită într-un colț, reluând în minte scena din stradă și ascultând cu o ureche trăncăneala secretarelor. Invizibilă, din nou.

Ședința a durat foarte mult și apoi a trebuit să discutăm cum să ieșim din clădire fără să fim văzuți de presă. Până la urmă am ieșit prin spate, pe o alee pe care se pun tomberoanele de gunoi și bicicletele.

— Probabil nu mai dau târcoale, dar n-are rost să riscăm, a spus Tom. *Herald* o fi publicat deja totul pe site, iar mâine va apărea și în ziar. Nu-i nimic, nu fac decât să ne ajute să cerem daune morale mai mari. Gândiți-vă în termeni de bani!

Glen i-a strâns mâna, eu am făcut doar un gest vag. Nu vreau banii. Vreau ca totul să se termine.

Glen a fost foarte drăguț cu mine când am intrat, mi-a luat haina, m-a ajutat să mă așez cu picioarele în sus și a pus el ceainicul pe foc.

Azi se împlinesc doi ani. Am marcat ziua în agenda meu cu un mic punct. Un mic punct care poate părea doar o pată făcută cu pixul, din neatenție, încât nimeni nu și-ar da seama. Doi ani de la răpirea Bellei. N-o s-o mai găsească acum – cei care au răpit-o probabil au convins deja pe toată lumea că e fiica lor, iar ea cu siguranță crede că ei îi sunt părinți. E mică, așa că nu cred că și-o amintește prea bine pe mama ei adevărată. Sper că e fericită și că ei o iubesc cât aș fi iubit-o eu dacă ar fi fost cu mine.

Preț de o clipă, o văd stând pe scările noastre, sărind în fundulеț și râzând. O aud chemându-mă și cerându-mi să mă uit la ea. Ar fi putut să fie aici dacă Glen mi-ar fi adus-o mie.

Glen n-a spus mare lucru de când ne-am întors acasă. Stă cu calculatorul pe genunchi și îl închide repede când mă apropii de el.

— La ce te uiți, dragule? îl întreb.

— Citesc știrile din sport, îmi spune și apoi pleacă să pună benzină.

Iau calculatorul și încerc să-l deschid. E blocat cu parolă, iar eu stau și mă holbez la ecran, la fotografia cu mine, pe care Glen a setat-o. Sunt și eu blocată precum calculatorul.

Când revine acasă, încerc să-i vorbesc despre viitor.

— Ce-ar fi să ne mutăm? Am putea s-o luăm de la capăt, așa cum ne-am tot propus. N-o să scăpăm niciodată de povestea asta dacă nu ne mutăm.

— Nu ne mutăm, Jean! se stropșește el la mine. E casa noastră, și nu voi lăsa pe nimeni să ne alunge din ea. O să trecem peste toate. Împreună. Jurnaliștii o să ne lase în pace până la urmă și o să-și îndrepte atenția spre vreun alt amărât.

„Ba nu”, îmi vine să-i răspund. La fiecare comemorare a dispariției Bellei, de fiecare dată când va dispărea un copil, când nu vor mai avea alte subiecte, se vor întoarce. Iar nouă nu ne va rămâne decât să stăm și să-i așteptăm.

— Sunt atâtea locuri frumoase unde am putea trăi, Glen. Știi că vorbeam despre cum ar fi să avem o casă la mare într-o zi. Am putea s-o cumpărăm acum. Am putea chiar să ne mutăm în străinătate.

— În străinătate? Despre ce naiba vorbești? Nu vreau să trăiesc într-un loc unde nu cunosc limba. Eu rămân aici.

Așa că rămânem. Am fi putut la fel de bine să ne mutăm pe o insulă pustie, până la urmă, pentru că aici suntem complet izolați. Doar rechinii ne mai dau târcoale din când în când. Ne ținem unul altuia companie, dezlegăm rebusuri în bucătărie – Glen citește definițiile și completează deja căsuțele libere în timp ce eu încă mă gândesc, ne uităm la filme împreună în camera de zi, eu învăț să tricotez, iar el își roade unghiile. Ca o pereche de boșorogi. Și n-am nici măcar patruzeci de ani.

— Cred că pudelul familiei Manning a murit. Au trecut câteva săptămâni bune de când n-a mai lăsat rahat pe scări, îmi spune Glen la un moment dat. Era foarte bătrân.

Graffiti-urile însă persistă. Vopseaua se curăță greu, și niciunul din noi nu vrea să iasă să frece zidurile în văzul tuturor, așa că inscripțiile rămân acolo. „SCÂRNĂVIE” și „PEDOFIL” scris cu litere roșii pe gardul grădinii.

— Copii, îmi spune Glen. Probabil de la școala locală, dacă e să ne luăm după scris.

Primim săptămânal scrisori de la tot felul de nebuni, dar am început să le aruncăm direct la gunoi. Le mirosim deja de la o poștă. N-am văzut niciodată la magazine plicurile alea mici sau pixurile verzi cu care sunt scrise – probabil că oamenii ăștia au propriii furnizori, ca și pentru foile dictando grosolane pe care le folosesc. Probabil sunt ieftine.

Înainte obișnuiam să mă uit la caligrafie și să ghicesc ce fel de om a trimis scrisoarea respectivă. Unele sunt pline de înfloriturі – ca niște invitații de nuntă – și cred că autorii lor sunt oameni în vârstă. Nimeni nu mai scrie așa în ziua de azi.

Nu toate sunt anonime. Unii își scriu adresa sus, cu litere gotice – nume drăguțe, gen *Rose Cottage* sau *The Willows*[III] –, și apoi își varsă fierea dedesubt. Sunt foarte tentată să le scriu și eu și să le spun ce cred despre ei – să le răspund cu aceeași monedă. Repet în minte atunci când mă prefac că mă uit la televizor, dar nu pun nimic în aplicare. Ne-ar face numai rău.

— Sunt bolnavi, Jeanie, îmi spune Glen de fiecare dată când cineva ne vâră o scrisoare pe sub ușă. Ar trebui să ne fie milă de ei, serios.

Uneori mă întreb cine sunt și apoi mă gândesc că probabil sunt oameni ca mine și Glen. Oameni singuri. Oameni aflați la limită. Prizonieri în propriile case.

Cumpăr un puzzle de la un magazin local de reduceri. Imaginea unei plaje cu stânci și pescărușI. O să am cu ce să-mi ocup după-amiezile. Va fi o iarnă lungă.

35.

Vineri, 18 decembrie 2009

Reporteriţa

Fusese o săptămână liniştită – Crăciunul, care se apropia în viteză, umpluse ziarul cu prostioare festive şi poveşti încurajatoare despre obstacole depăşite. Kate îşi frunzări agenda, mai degrabă din obişnuinţă decât cu speranţă, dar nu găsi nimic de care să se ocupe. Ziarul era deja plin cu lecturi de weekend – articole interminabile, coloane isterice, pagini întregi cu reţete de Crăciun şi dietele de după. Terry părea fericit, oricum.

Spre deosebire de jurnalistul specializat în criminalitate, care trecu pe lângă biroul lui Kate în drum spre toaletă şi se opri o clipă să-şi manifeste furia:

— Articolul meu de Crăciun a fost eliminat, spuse el.

— Bietul de tine! Care din ele? întrebă Kate.

Tipul era renumit pentru capacitatea de a recicla ştirile – „Tomberonul ecologic al ştirilor", o numea el vesel.

— Bella. Pentru Dawn e al treilea Crăciun fără fiica ei. Ce-ai zice să bem un păhărel la prânz?

— Bella, Dumnezeule! Am uitat de tine, spuse Kate, privind fotografia cu Bella de pe biroul ei. Îmi pare nespus de rău!

Campania iniţiată de ziarul *Herald* se domolise îndată ce acuzaţia de calomnie devenise realitate, şi ambele părţi se retrăseseră în spatele liniilor de apărare.

Kate auzise o bârfă potrivit căreia directorul ziarului se certase rău cu redactorul din cauza primului articol şi, curioasă, îl convinsese pe Tim,

echivalentul ei de la *Herald* și un vechi prieten, să-i povestească totul la câteva pahare de vin. Inițial, el fusese foarte atent să nu scape prea multe detalii, dar știrea era prea bună ca să n-o povestească așa cum trebuia. Se mutaseră într-un pub vizavi de tribunal, și îi spusese lui Kate cum avocatul ziarului îl acuzase pe Mark Perry că îi ignorase sfaturile și folosise în articol „expresii scandaloase" și afirmații greu de susținut.

— Îmi imaginez că „ochii ucigași ai lui Taylor" e una dintre, răsese Kate. Mi s-a părut că sunteți pe teren mlăștinos.

— Da, a fost una dintre formulările dragi lui Perry. Oricum, avocatul spunea că Mark nu face decât să sporească suma daunelor morale cu fiecare scamatorie de genul ăsta.

— Iar Taylor are suficienți bani să deschidă proces. A primit de la poliție, spusese Kate.

— Redactorul a fost de acord să renunțe la acuzații directe și hărțuire. A lăsat-o mai moale cât timp procesul de calomnie e în desfășurare.

— Dar n-o să renunțe la campanie, nu? întrebase Kate. Clar va trebui să plătească daune în cazul ăsta. Ar fi ca și cum ar admite că s-a înșelat.

Tim făcuse o grimasă și-și privise paharul cu Merlot.

— Nu e prea fericit. A dat cu pumnul în monitor, apoi a dat buzna în redacție și a urlat la toată lumea că suntem niște amatori. Îi place să-și împartă suferințele. Cică e o strategie de echipă.

Kate îl bătuse prietenește pe umăr, apoi plecase acasă.

•

Așa cum prezisese Tim, ziariștii de la *Herald* se liniștiseră, iar procesul de calomnie păru să se împotmolească de ambele părți.

Dar Kate era pregătită să încerce din nou. Trebuia să-și găsească agenda de anul trecut, în care mâzgălise adresa din Peckham a unui tip pe nume Mike Doonan.

— Ies puțin să verific o informație, îi spuse lui Terry. Mă găsești la telefon dacă ai nevoie de mine.

Dură o eternitate să traverseze podul Westminster și să se târască pe Old Kent Road, dar șoferul de taxi opri în cele din urmă în umbra unei clădiri jalnice, cu arhitectură tipică pentru anii ’60. O cutie gri de beton, împestrițată de geamuri murdare și de farfuriile antenelor de cablu.

Kate ajunse la ușă și sună. Știa ce vrea să spună – avusese timp suficient în taxi să planifice totul –, dar nu-i răspunse nimeni. Soneria răsună în apartament, dar acesta fu singurul sunet.

— E plecat, se auzi o voce din apartamentul de lângă.

O voce de femeie.

— La naiba, speram să-l prind acasă! înțelesesem că nu se poate mișca, răspunse ea.

Un cap se ivi de după ușă. O femeie bătrână, cu părul făcut permanent și un șorț de bucătărie la brâu.

— S-a dus până jos, la agentul de pariuri. Nu iese prea mult în ultima vreme, din cauza durerilor de spate, săracul Mike! Dar încearcă să plece zilnic de acasă. Aveați întâlnire cu el?

Kate îi zâmbi vecinei.

— Nu chiar. Am zis să încerc, poate îl găsesc. Lucrez la un articol despre un bărbat cu care domnul Doonan a lucrat la un moment dat. Glen Taylor. Cazul Bella.

Vecina deschise ușa mai larg.

— Cazul Bella? A lucrat cu tipul ăla? Nu mi-a spus niciodată. Vreți să intrați și să-l așteptați?

În cinci minute, doamna Meaden îi povestise deja lui Kate despre problemele medicale ale lui Doonan – osteoartrita degenerativă, care se agrava pe zi ce trecea –, despre patima lui pentru pariuri, fostele neveste și regimul lui alimentar.

— Mănâncă fasole toată ziua, nu-i bine. Eu mă duc la cumpărături pentru el săptămânal, iar copiii

din vecini îi mai fac comisioane.

— Sunteți foarte amabilă. Are noroc să aibă vecini ca dumneavoastră.

Doamna Meaden păru mulțumită.

— Așa procedează orice bun creștin. Vreți un ceai?

Kate puse ceșcuța cu flori și farfurioara pe brațul fotoliului și gustă o bucățică de plăcintă cumpărată din comerț.

— E ciudat că n-a menționat nimic despre faptul că îl cunoaște pe acest Glen Taylor, nu-i așa? spuse doamna Meaden, scuturându-și firimiturile de pe șorț.

— Lucrau împreună. La Qwik Delivery, spuse Kate.

— Mike a fost șofer ani de zile. Zice că asta i-a distrus spatele. Nu prea are prieteni. Nu ceea ce numesc eu prieteni, adică oameni care să vină să-l vadă. Obișnuia să meargă la un internet-café din apropiere – spunea că e un fel de club. Se ducea în mod regulat înainte de pensionare. Mi s-a părut întotdeauna ciudat pentru un bărbat de vârsta lui. E totuși singur, mă gândesc că se plictisește teribil.

— Nu știam că există un internet-café pe-aici. Aveți idee cum se numește?

— Mi se pare că e pe Princess Street. E un local ponosit, cu geamuri fumurii. A, uitați-l pe Mike!

Auziră sunetul picioarelor târșâite și ciocănitul bastonului cu care lovea cimentul.

— Bună, Mike! spuse doamna Meaden după ce deschise ușa. E o doamnă de la ziar care vrea să stea de vorbă cu tine.

Doonan făcu o grimasă când o văzu pe Kate.

— Scuze, drăguțo! Mă doare spatele. Poți veni altă dată?

Kate se apropie de el și-l luă de mână.

— Lăsați-mă măcar să vă ajut!

Și intră. Mirosul din apartamentul lui Doonan nu era izul de varză și dezinfectant din

apartamentul vecin. La Doonan mirosea a bărbat. A transpirație, a bere, a țigări vechi și a picioare.

— Ce vrei să vorbești cu mine? Am spus totul poliției, zise Doonan în timp ce Kate se așeză pe un scaun de lemn în fața lui.

— Glen Taylor, spuse ea.

— A, despre el e vorba.

— Ați lucrat împreună, nu?

Doonan încuviință din cap.

— Scriu un articol despre el. Încerc să aflu cine e cu adevărat.

— Atunci n-ai nimerit persoana potrivită. Nu mi-a fost prieten. Am spus deja la poliție. Un nemernic, dacă vrei să știi.

„Vreau să știu", se gândi ea.

— Se credea tot timpul mai bun decât noi. Se angajase prost, zicea, până când găsea o slujbă mai bună.

Kate îi găsi punctul slab și insistă.

— Da, am auzit că era cam arogant.

— Arogant? E puțin spus. Ne împuia capul la cantină cu povești din perioada în care conducea o bancă. Apoi s-a luat de mine cu durerea mea de spate. I-a spus șefului că îi păcăleam și că nu era atât de grav. Că mă prefăceam.

— Cred că asta v-a creat probleme.

Doonan zâmbi amar.

— Ironia e că eu l-am ajutat să primească slujba la Qwik Delivery.

Kate ridică brusc ochii.

— Serios? Deci îl știați de dinainte. Unde îl întâlniserăți?

— Pe internet. Pe un forum sau ceva.

Doonan părea mai nesigur pe el.

— Și la internet-café-ul de pe Princess Street?

Doonan îi aruncă lui Kate o privire fugară.

— Ce internet-café? spuse el. Gata, trebuie să-mi iau pastilele. Nu mai pot să vă fiu de folos.

Kate îi lăsă cartea ei de vizită și-i strânse mâna.

— Vă mulțumesc că ați stat de vorbă cu mine. Nu e nevoie să mă conduceți.

•

Se îndreptă direct spre Princess Street. Sigla „Internet Inc". Era micuță și parcă improvizată, fereastra era vopsită în negru pe interior și o cameră video se afla deasupra ușii. Kate își spuse că părea mai degrabă un sex-shop.

Ușa era închisă, iar orarul nu fusese afișat. Ea se întoarse la magazinul alimentar din capătul străzii și așteptă până când un vânzător costumat în Moș Crăciun veni s-o servească.

— Bună, am nevoie de o conexiune la internet, dar internet-café-ul de mai jos e închis. Ai idee la cât deschide?

Tânărul râse.

— Nu cred că ar fi bine să mergeți acolo. E numai pentru bărbați.

— Cum adică?

— E un local dedicat pornografiei. Publicul larg n-are acces. E un fel de club pentru boșorogi perverși.

— A, în regulă. Cine e proprietarul?

— Habar n-am. Administratorul e un tip pe nume Lenny, dar în general e deschis noaptea, deci nu-l vedem prea des.

— Mulțumesc. Dați-mi și mie patru mere!

Avea să se întoarcă.

•

Pe întuneric, Internet Inc. Arăta și mai oribil. Kate petrecu două ore și jumătate într-un pub mizerabil, bând câteva sucuri calde de fructe și ascultându-l pe Perry Como cu *Frosty the Snowman.* N-avea chef să fie trimisă la plimbare.

La întoarcere, constată că ușa era tot închisă, dar bătu în geam și auzi o voce din interior.

— Bună ziua! Cine e?

— Aș vrea să vorbesc cu Lenny, spuse Kate și se uită în camera de luat vederi cu un zâmbet larg.

Tăcere.

Ușa se deschise, și în prag apăru un bărbat înalt și musculos în bluză de trening și blugi.

— Ne cunoaștem? o întrebă el.

— Bună, tu ești probabil Lenny. Numele meu e Kate. Am putea discuta puțin?

— Despre ce?

— Despre o știre la care lucrez acum.

— Ești jurnalistă? Lenny se dădu înapoi. Funcționăm legal, cu autorizație. Nu e nicio știre aici.

— Nu, nu despre voi era vorba. Ci despre Bella Elliott.

Numele era ca un talisman magic. Îi fascina pe oameni.

Îi făcea să reacționeze.

— Bella Elliott? Micuța Bella? spuse el. Hai la mine în birou!

Intrară într-o sală îngustă și întunecată, luminată doar de ecranele monitoarelor LED. Fiecare se afla într-o cabină cu un scaun. Nu exista altă mobilă, dar, potrivit sezonului, o mică beteală atârna de becul central.

— Clienții n-au sosit încă. De obicei vin mai târziu, explică Lenny în timp ce o conducea spre biroul lui minuscul, pe lângă pereții căruia zăceau grămezi de DVD-uri și reviste. Nu le băga în seamă! îi spuse el văzând-o că se uită la titluri.

— Bine, spuse ea, și se așeză.

— Ai venit aici să afli câte ceva despre Glen Taylor, nu?

Pe moment, Kate rămase fără replică. El trecuse la subiect înainte ca ea să apuce să-i pună prima întrebare.

— Da.

— M-am tot întrebat când o să vină, până la urmă, cineva să-mi bată la ușă. Credeam că o să fie poliția. Dar iată că ești tu.

— Venea aici? Era membru al clubului?

Lenny analiză întrebările.

— Uite cum stă treaba, eu nu divulg niciodată informații despre membrii clubului – altfel nu mi-ar mai veni nimeni. Dar am copii…

Kate încuviință din cap.

— Înțeleg, dar nu mă interesează nimeni altcineva în afară de el. Mă poți ajuta? Te rog!

Administratorul oscilă timp de câteva secunde în tăcere între legea tăcerii pe care i-o impunea sex-shop-ul său și dorința de a face bine. Își rodea o unghie, și Kate îl lăsă să se frământe.

Până la urmă, Lenny ridică privirea și spuse:

— Da, venea aici din când în când. Prima dată a fost în urmă cu doi sau trei ani. M-am uitat după cardul lui de membru după ce i-am văzut fața la televizor. Aici nu folosim nume reale – membrii preferă așa. Dar i-am recunoscut chipul. A început să vină în 2006. L-a adus cineva, un alt membru.

— Mike Doonan?

— Ai zis că nu mă mai întrebi despre nimeni altcineva. Oricum, așa cum am spus, fără nume reale, dar cred că lucrau împreună.

Kate îi zâmbi.

— E o informație foarte utilă, mulțumesc. Îți amintești când a venit ultima dată? Există vreun registru?

— Stai puțin! spuse Lenny și deschise un dulăpior vechi. S-a înregistrat cu pseudonimul 007. Un tip foarte civilizat. Nu mai am trecute vizite de pe 6 septembrie 2006 până în luna august a acestui an.

— Anul acesta? A venit din nou?

— Da, doar de câteva ori.

— Și ce face atunci când vine? Știi cumva?

— Gata cu întrebările! E o treabă confidențială. Dar nu trebuie să fii un geniu ca să-ți dai seama. Nu monitorizăm site-urile pe care le vizitează membrii noștri – am decis că e mai bine așa. Dar, de obicei, umblă pe site-uri pentru adulți.

— Scuză-mi francheța, te referi la site-uri porno?

Lenny încuviință din cap.

— N-ai fost curios să verifici după ce ai aflat cine e?

— Mi-am dat seama că era el abia la câteva luni după ce fusese ultima oară, și nu se conecta de fiecare dată la același calculator. Ar fi fost mult de muncă, și suntem foarte ocupați.

— De ce n-ai sunat la poliție după ce ai aflat de Glen Taylor?

Lenny își feri privirea pentru o clipă.

— M-am gândit la asta, dar tu ai chema poliția aici? Oamenii vin tocmai pentru că nu sunt deranjați. Aș fi închis șandramaua dacă venea poliția aici. Oricum, l-au arestat, deci n-a mai fost nevoie.

Conversația fu întreruptă de niște bătăi în ușă.

— Trebuie să pleci. Am un client.

— În regulă, mulțumesc pentru informații. Uite cartea mea de vizită în caz că vrei să-mi mai spui ceva. Pot să merg la toaletă înainte să plec?

Lenny îi arătă o ușă în colțul biroului.

— Nu e prea curat, dar te rog!

O lăsă singură, și, îndată ce Lenny ieși, Kate își scoase telefonul și făcu o fotografie a cardului de membru de pe birou, apoi deschise ușa la toaletă, își ținu respirația și trase apa.

Lenny o aștepta. Deschise ușa și îl acoperi pe client ca să-l ferească de privirile indiscrete ale lui Kate.

Ajunsă afară, ea îl sună pe Bob Sparkes.

— Bob? Kate la telefon. Cred că Glen s-a apucat din nou de prostii.

36.

Vineri, 18 decembrie 2009

Polițistul

Sparkes o ascultă pe Kate în tăcere, notându-și din când în când adresele și numele, dar neputând să facă vreun comentariu sau să pună vreo întrebare. Lângă el, noul șef își continua treaba, sortând victimele jafurilor de pe străzi după gen, vârstă și rasă.

— În regulă, spuse el când Kate își trase răsuflarea. Sunt puțin ocupat acum. Poți să-mi trimiți documentul despre care mi-ai vorbit? Poate ne vedem mâine, ce zici?

Kate înțelese codul.

— Mâine la 10 la intrarea în pubul din capătul străzii. Îți trimit pe e-mail fotografia pe care am făcut-o.

Sparkes se întoarse la monitorul lui, simulând pentru colegul lui regretul de a fi fost deranjat, și așteptă până își terminară treaba ca să se uite în telefon.

I se făcu rău văzând cardul de membru. Ultima vizită a lui Taylor avusese loc cu trei săptămâni în urmă.

Îi telefonă Zarei Salmond în timp ce se îndrepta spre stația de metrou.

— Bună ziua, domnule! Ce mai faceți?

— Sunt bine, Salmond. Trebuie să reluăm cazul.

Nu fu nevoie să spună la ce se referea.

— Trebuie să luăm din nou fiecare detaliu și să găsim o metodă de a-l prinde.

— În regulă. Îmi puteți spune de ce?

Sparkes își închipuia grimasa de pe fața subordonatei sale.

— E complicat, Salmond, dar am primit informații potrivit cărora Taylor s-a întors la pornografie. N-am mai multe detalii, dar te sun de îndată ce aflu ceva nou.

Salmond oftă. Sparkes o auzea parcă spunându-și: „Nu din nou!”, și n-ar fi putut s-o învinuiască.

— Am concediu de Crăciun, domnule. Mă întorc pe 2 ianuarie. Nu poate aștepta până atunci?

— Ba da, îmi cer scuze că te-am deranjat. Crăciun fericit!

Își puse telefonul în buzunarul de la jachetă și coborî scările cu pași greoi și cu un nod în stomac.

Poliția redusese cercetările în cazul Bellei Elliott, după ce Jude Downing prezentase un raport lung în care preciza că nu există piste noi, dube noi și nici alți suspecți. Downing își făcuse ordine pe birou și se întorsese la adevărata ei slujbă, iar poliția din Hampshire dăduse o declarație de presă că ancheta avea să continue. În realitate, asta însemna că de caz se ocupa, doar cât să nu moară, o echipă formată din doi agenți, care verificau apelurile – devenite cu totul întâmplătoare acum – celor care pretindeau că o văzuseră pe Bella și le pasau mai departe. Nimeni n-o spunea în public, dar ancheta se împotmolise.

Chiar și interesul pentru campania emoțională a lui Dawn Elliott începuse să scadă. Nu puteai să spui la nesfârșit că îți vrei fiica înapoi, presupunea Sparkes. Iar ziarul *Herald* tăcuse de tot după uraganul împotriva lui Taylor de la început.

Iar plecarea lui Sparkes le stinsese colegilor lui motivația vânătoarei tenace, de zi cu zi. În plus, Wellington avusese grijă ca Salmond să fie mai mereu ocupată ca să nu mai aibă inițiative personale. Subinspectorul aflase că Sparkes se întorsese din concediu, dar încă nu pusese piciorul în biroul ei. Telefonul acesta înainte de Crăciun îi zgândărise tot soiul de sentimente.

Lui Salmond îi lipseau umorul sec și hotărârea de care dădea dovadă Sparkes mai mult decât îi

plăcea să recunoască în fața colegilor.

— N-am voie să fiu prea sentimentală dacă vreau să avansez în poliție, îi spusese ea lui Sparkes.

În ziua în care se întoarse la muncă, luă propriul ei dosar al cazului, cu toate detaliile care nu fuseseră lămurite, și făcu o listă în timp ce aștepta apelul lui Sparkes.

Frunzărind dosarul, găsi însemnarea despre Matt White. O treabă care nu fusese dusă la bun sfârșit. O trecuse inițial la „priorități", dar fusese distrasă de ultima idee a lui Sparkes. De data asta însă n-avea să se mai întâmple. Trebuia să afle cine e Matt White. Verifică pe internet lista de la alegeri, căutând după nume. Erau zeci de Matthew White, dar niciunul nu corespundea informațiilor oferite de Dawn cu privire la vârstă, statut social sau zona în care locuia.

Avea nevoie să descopere adevărata identitate a domnului White și reveni la informațiile sumare oferite de Dawn despre relația cu el. Se consumase în clubul de noapte Tropicana și, o dată, într-o cameră de hotel.

— Unde și-ar fi putut folosi numele adevărat? se întrebă Zara cu voce tare. Acolo unde a utilizat cardul de credit. Pun pariu că a plătit cu cardul pentru camera de hotel în care a dus-o pe Dawn.

Hotelul făcea parte dintr-un lanț hotelier, și Salmond își ținu pumnii când îi sună ca să-i întrebe dacă mai deține registrele de la data întâlnirii lui Dawn cu Matthew White.

Cinci zile mai târziu, avea o altă listă. Administratorul hotelului era o femeie la fel de eficientă ca subinspectorul Salmond și îi trimisese pe e-mail toate informațiile relevante.

— Matt White e aici, domnule, îi spuse ea cu încredere lui Sparkes într-o scurtă convorbire la telefon și nu mai vorbi cu nimeni tot restul zilei.

Sparkes lăsă telefonul din mână și rămase câteva clipe să cerceteze posibilitățile. Noul lui șef

era o persoană nerăbdătoare, și el avea de terminat o lucrare despre influența etniei și sexului asupra eficienței politicilor comunitare – orice ar fi însemnat asta.

Ultimele cinci luni fuseseră ireale.

Îndemnat de superiorul ierarhic și la sfatul reprezentantului sindical, Sparkes luase legătura cu un psihiatru și petrecuse o oră chinuitoare cu o femeie supraponderală, dar subcalificată, care nu-i vorbise decât despre lupta împotriva demonilor interiori.

— Îți suflă în ceafă, nu-i așa, Bob? Îi simți? îl întrebase cu toată seriozitatea individa, care părea mai degrabă o spiritistă decât un psihiatru profesionist.

Sparkes o ascultase politicos, dar ajunsese la concluzia că ea avea mai mulți demoni decât el și nu mai revenise. Eileen îi era suficientă.

Concediul îi fu prelungit de mai multe ori și, tot așteptând să fie rechemat la muncă, cochetă cu ideea de a se înscrie la un curs de psihologie la Open University[12]; își tipări lista de lecturi și începu să studieze liniștit în sufrageria de acasă.

Când fu în sfârșit rechemat la muncă, i se dădură mai multe sarcini în diferite departamente, unde trebuia să umple niște goluri și să redacteze niște rapoarte până când șefii din Hampshire hotărau ce era de făcut cu el. Îl socoteau compromis încă pentru secția de criminalistică, dar nu era gata să se pensioneze așa cum speraseră toți. Încă nu putea să renunțe. Mai avea lucruri de făcut.

Lui Salmond îi luă o săptămână să verifice toate numele și datele, să facă și să refacă liste consultând registrul electoral, înregistrările poliției și site-urile de socializare. Îi plăcea mult genul ăsta de muncă – goana după date cu convingerea că, dacă informația exista, ea avea s-o găsească și să aibă micul ei moment de triumf când numele ieșea la iveală.

Îl descoperi într-o după-amiază de joi. Domnul Matthew Evans locuia împreună cu soția sa Shan în Walsall și fusese în Southampton la datele menționate de Dawn. Vârsta și slujba se potriveau.

Salmond se duse imediat la hotel și-i ceru administratorului care-o mai ajutase să verifice din nou numele în baza de date, ca să afle dacă individul fusese în oraș în ziua răpirii Bellei.

— Nu, n-avem nicio rezervare pe numele Matthew Evans după iulie 2003. A stat atunci într-o noapte într-o cameră dublă de lux și a solicitat *room-service,* adăugă administratorul.

— Minunat, mulțumesc, spuse Kate și îi trimise imediat un mesaj lui Bob, comunicându-i noutățile.

Răsuflă ușurată și urcă scările până la biroul inspectorului principal ca s-o anunțe despre noua pistă. Wellington nu-i acordase până acum prea multă atenție Zarei Salmond decât în contextul problemei cu Bob Sparkes, dar lucrurile aveau să se schimbe. Zara Salmond urma să ocupe locul pe care îl merita.

Dar, dacă aștepta să iasă cu surle și trâmbițe, se înșela. Wellington o ascultă cu atenție.

— Bravo, Salmond! mormăi ea. Redactează raportul și adu-mi-l imediat! Și hai să trimitem o echipă din West Midlands să-l verifice pe acest Evans!

Salmond se întoarse la birou coborând dezamăgită treptele.

37.

Sâmbătă, 16 ianuarie 2010

Polițistul

Matthew Evans nu era prea fericit. Poliția venise să-i bată la ușă pe neașteptate, și soția lui, cu un copilaș pe șold și cu altul, de vreo câțiva ani, agățat de piciorul ei, deschisese fără să bănuiască nimic.

Bob Sparkes zâmbea politicos, cu Salmond, neliniștită, alături. Tânăra polițistă acceptase să-și însoțească fostul șef, deși era conștientă de riscul pe care și-l asuma. Ar fi pățit-o grav dacă superiorii ei ar fi aflat, dar Sparkes o convinsese că făceau ce trebuia.

— Știu că nu mă mai ocup de caz.

— V-a fost luat, domnule.

— Da, mulțumesc că mi-ai amintit. Dar trebuie să fiu aici. Știu cazul pe de rost și sunt capabil să miros minciunile, spusese el.

Ea știa că el are dreptate și sună la poliția din West Midlands ca să le spună că avea să fie pe teritoriul lor, dar, de îndată ce puse receptorul jos, simți o apăsare și o senzație de rău.

•

Salmond venise cu mașina, dar Sparkes luase trenul spre nord ca să nu fie văzut de foștii colegi. O zărise pe Salmond așteptându-l la ieșirea din gară, abătută și stresată.

— Haide, Salmond! O să fie bine, spusese el încet. Nimeni n-are să afle că sunt aici. Sunt omul invizibil, promit.

Ea îi zâmbise curajos, apoi o porniseră cu pași mari spre întâlnirea cu Matt Evans.

•

— Matt, sunt doi polițiști la ușă care vor să-ți vorbească, strigase la el soția lui. Despre ce e vorba? îi întrebase ea pe cei doi polițiști, dar Sparkes și Salmond așteptaseră fără să spună nimic până ce soțul își făcuse apariția. „Mai bine așa”, se gândi Sparkes.

Evans avea idee de ce îl caută polițiștii. De când le văzuse prima dată pe Dawn și pe Bella la televizor și făcuse calculele, știuse că poliția îi va bate într-o zi la ușă. Dar, pe măsură ce săptămânile, lunile și apoi anii trecuseră, începuse să spere.

„Poate n-o fi fiica mea”, își spusese la început. „Pun pariu că Dawn se culca și cu alți bărbați”. Dar undeva în măruntaie – o parte a corpului mult mai de încredere decât inima – știa că Bella era fetița lui. Semăna atât de mult cu fiica lui „adevărată”, încât nu-și explica cum de lumea nu observase încă și nu sunase la emisiunea *Crimewatch.*

Dar nu – și el își continuase viața, crescând numărul membrilor familiei și agățând și alte Dawn de-a lungul timpului. Dar, de atunci, nu mai făcuse sex fără prezervativ.

Sparkes îi propuse o conversație retrasă, și Matt îi conduse recunoscător în sufrageria pe care oricum n-o foloseau.

— Domnule Evans, cunoașteți o anumită Dawn Elliot? întrebă Salmond.

Evans se gândise să mintă – se pricepea foarte bine la asta –, dar își dăduse seama că Dawn l-ar fi identificat dacă era nevoie.

— Da, o cunosc. Am avut o aventură acum ceva ani, când mergeam în delegații pe Coasta de Sud. Știți și dumneavoastră cum e când lucrezi ore suplimentare, ai nevoie de puțină distracție, de relaxare…

Salmond îl privi cu răceală, înregistrând bretonul căzut, ochii mari, căprui, și zâmbetul seducător, și trecu mai departe.

— Știați că în urma aventurii Dawn a rămas însărcinată? V-a contactat?

Evans înghiți în sec.

— Nu, n-am știut nimic despre copil. Mi-am schimbat numărul de telefon pentru că devenise insistentă și…

— …și n-ați vrut să afle soția, termină Sparkes fraza în locul lui.

Matt luă o mutră recunoscătoare și adoptă atitudinea ca de la bărbat la bărbat.

— Uitați cum stă treaba: Shan, soția mea, nu trebuie să afle nimic din toate astea, de acord?

Ultima oară când fusese contactată de una dintre amantele soțului, Shan Evans îi spusese acestuia că n-avea să-i mai dea alte șanse și îi ceruse să mai facă un copil, al treilea. „Un copil ne va apropia, Matt”.

Dar nu se întâmplase așa. Nopțile fără somn și depresia postpartum a soției îl împinseseră din nou spre distracție și relaxare. Pe moment avea o secretară din Londra. Nu se putea abține.

— Asta depinde doar de dumneavoastră, îi răspunse Sparkes. Ați mai avut vreun contact cu Dawn de când v-ați schimbat numărul de telefon?

— Nu, am dispărut de tot. E periculos să le cauți după. Li se pare că te-ai întors ca să te însori cu ele.

„Nemernic fără inimă”, își spuse Zara Salmond, mâzgălind „nfi” pe marginea blocnotesului. Adăugă apoi și un deget indecent în sus. Avusese și ea în adolescență întâlniri cu bărbați căsătoriți care vânau pe de lături.

Evans se foia pe scaunul de lemn.

— De fapt, e ciudat, am găsit-o la un moment dat într-o cameră de chat pe internet. Pur și simplu navigam, ca toată lumea, și era și ea acolo. Am impresia că folosea numele Little Miss Sunshine – ca în cartea aia pentru copii, o are și fiul meu cel mare –, dar își încărcase poza ei. Dawn nu e cea mai isteață femeie.

— I-ați spus lui Little Miss Sunshine cine erați?

— Nu, bineînțeles că nu. Toată ideea camerelor de chat e să fii anonim. E mai amuzant așa.

Salmond își notă totul, cerându-i lui Matt să-i spună pe litere numele camerelor de chat pe care le frecventa și numele de utilizator folosite. După douăzeci și cinci de minute, Evans dădu să se ridice să-i conducă, dar Sparkes nu terminase.

— Avem nevoie de probe ADN de la dumneavoastră.

— Pentru ce? Sunt convins că Bella e fiica mea – seamănă cu ceilalți copii ai mei.

— OK, e bine de știut. Dar trebuie să fim siguri și să vă eliminăm de pe lista de suspecți a cazului.

Evans păru uimit.

— Lista de suspecți? N-am nimic de-a face cu dispariția fetiței.

— Fetița *dumneavoastră.*

— Ei bine, da, dar de ce aș răpi un copil? Am trei deja. Sunt zile când aș plăti pe cineva să mi-i răpească.

— Sunt convins, spuse Sparkes. Dar trebuie să facem totul ca la carte. Luați-vă haina și spuneți-i soției că trebuie să plecați puțin!

•

Polițiștii așteptară afară.

Salmond arăta gata să explodeze de fericire, atât era de mulțumită de ea însăși.

— A văzut-o pe Dawn într-o cameră de chat dedicată adulților. Era o jucătoare – amatoare, e drept, dar tot o jucătoare.

Sparkes încercă să rămână calm, dar se simțea și el plin de adrenalină.

— Asta ar putea fi legătura, Salmond. Legătura între ea și Glen Taylor, râse el fără să vrea.

Niciunul dintre ei nu auzise schimbul de replici din cuplul Evans, dar Salmond simți că Matt are ceva probleme când intră cu ei în mașină.

— Hai să terminăm toată tevatura asta! spuse el, apoi tăcu.

La secția de poliție locală, lui Evans i se recoltară probele ADN. Încercă să flirteze cu polițistele mai tinere, dar niciuna nu se arătă fermecată. „Mai dificile decât fetele plictisite din discoteci”, se gândi Sparkes când Salmond apăsă degetul lui Evans puțin mai tare decât era strict necesar în cerneala pentru amprente.

— Îmi cer scuze, trebuie să apăs tare ca să se vadă bine.

Zara Salmond îi spuse lui Sparkes că se duce la birou s-o pună la curent cu situația pe noua ei șefă, față în față. Avea nevoie de timp să coafeze povestea în așa fel încât să nu-l amestece pe Sparkes – și nici pe ea însăși.

— Am să spun că poliția din West Midlands nu avea oameni disponibili, așa că m-am dus eu să fac cercetările necesare și l-am descoperit pe tatăl Bellei. Fustangiu notoriu din Brum, exact așa cum ni-l imaginam – un anume Matthew Evans. Lucrează într-o corporație, e căsătorit și are trei copii. Ce părere aveți?

Sparkes îi zâmbi încurajator și adăugă:

— În plus, ne poate da informații care să-l lege pe Glen de Bella.

„Să curgă șampania!” se gândi Sparkes, mai mult sperând decât așteptând.

•

Până la urmă, îi spuse Salmond ceva mai târziu, importanța descoperirii dăduse la o parte orice întrebare despre motivul pentru care se apucase să-l caute pe Evans singură.

— O să vorbim mai încolo despre asta, Salmond, îi spusese Wellington ridicând receptorul să-l sune pe comisarul-șef Parker ca să-și însușească partea ei de glorie.

Patru zile mai târziu, Sparkes fu rechemat în echipa Hampshire. Parker îi vorbi scurt și la obiect:

— Bob, avem o nouă pistă în cazul Bellei. Cu siguranță ai auzit. Vrem să preiei tu cazul. Am

vorbit cu poliția metropolitană și e în regulă. În cât timp poți reveni?

— Sunt pe drum, domnule.

•

Întoarcerea lui fu discretă, în stilu-i obișnuit.

— Bună, Salmond! Hai să vedem cum stăm cu Matthew Evans! spuse el în timp ce-și scotea haina.

Apoi intră în birou, de parcă ieșise doar pentru câteva momente.

Salmond și legiștii nu aveau știri îmbucurătoare. Încercaseră să dea de Little Miss Sunshine printre datele recuperate de pe calculatorul lui Glen Taylor, dar nu găsiseră nimic.

— Niciun chat, niciun e-mail. Am făcut toate verificările posibile, dar nici urmă de ea.

Sparkes, Salmond și Dan Fry, care fusese adus înapoi în echipă, stăteau în semicerc în spatele informaticianului și se holbau la lista de nume care curgea pe monitor, în speranța că numele lui Dawn va apărea până la urmă. Era a patra oară, și atmosfera din încăpere nu era tocmai veselă.

Sparkes se întoarse în biroul lui și puse mâna pe telefon:

— Bună, Dawn, sunt Bob Sparkes. Nu, nu am propriu-zis noutăți, dar am câteva întrebări. Trebuie să vorbesc cu tine. Pot veni acum?

Merita să se poarte cu atenție cu ea, ținând cont de toate prin câte trecuse, dar trebuiau să lămurească acest aspect în mod direct.

38.

Joi, 13 iulie 2006

Mama

Lui Dawn Elliott îi plăcea să iasă în oraș. Îi plăceau băile fierbinți parfumate, îi plăcea să-și înmoaie părul cu balsam și apoi să-l usuce cu foehnul în fața oglinzii. Să-și dea cu rimel în timp ce asculta muzică de dans cu volumul la maximum, îi plăcea să arunce o ultimă privire în oglinda de pe ușa dulapului, apoi să țăcăne spre taxi pe tocuri, cu un val de adrenalină crescându-i în piept. Atunci când ieșea în oraș simțea că are din nou șaptesprezece ani.

Pentru o vreme, apariția Bellei o împiedicase pe Dawn să mai ducă genul ăsta de viață. Fusese o prostie să rămână însărcinată, dar era numai vina ei. Fusese prea dornică să placă. El era atât de sexy – dansase aproape de ea prima dată când puseseră ochii unul pe altul. O luase de mână și o învârtise pe loc până când ea ameți și începuse să râdă. Își luaseră paharele afară, lângă fumători, ca să ia o gură de aer. El se numea Matt și nu era liber, dar ei nu-i păsase. Venea în delegații în Southampton doar o dată pe lună, dar la început o sunase și îi trimisese mesaje zilnic, atunci când soția lui credea că se duce să ia ceva din mașină sau să plimbe câinele.

Relația durase șase luni, până când Matt îi spusese lui Dawn că firma îl mutase de pe Coasta de Sud pe cea de nord-est. Ultima lor întâlnire fusese atât de intensă, încât Dawn se simțise apoi ca beată. El o implorase să facă sex fără prezervativ.

— Dawn, va fi o experiență aparte.

Și chiar așa fusese, dar el nu mai zăbovise să afle urmările. Mama lui Dawn, furioasă pe naivitatea fiicei ei, îi spusese acesteia că bărbații căsătoriți nu prea stau lângă amantele lor.

— Au neveste și copii, Dawn. Vor doar să facă sex cu fete proaste ca tine. Ce-ai să faci cu copilul?

La început Dawn nu știuse și amânase orice decizie pentru că se gândea că poate Matt se va întoarce după ea ca un cavaler pe un cal alb, propunându-i să înceapă o nouă viață. Cum asta nu se întâmplase, începuse să citească reviste dedicate mămicilor și intrase ca o somnambulă în universul maternității.

Nu regretase decizia de a păstra copilul – nu prea des, în orice caz: doar atunci când Bella se trezea în fiecare oră începând cu 3 dimineața, sau când plângea pentru că îi dădeau dinții, sau când umplea pampersul. Anii care urmaseră nu semănau deloc cu ceea ce citise Dawn în reviste, dar supraviețuiseră împreună, și lucrurile se amelioraseră atunci când Bella crescuse și începuse să-i țină companie lui Dawn.

Ea îi mărturisea fetiței toate gândurile și secretele, simțindu-se în siguranță pentru că Bella n-o judeca. Copila râdea când Dawn era fericită și i se ghemuia în brațe când aceasta plângea.

Dar orele petrecute la televizor, urmărind emisiuni pentru copii, și jocurile pe telefon nu-i umpleau viața. Dawn era singură. N-avea decât douăzeci și șase de ani. Ar fi trebuit să aibă un partener, dar pe cine interesa o mamă singură?

O atrăgeau bărbații însurați – citise undeva că bărbații mai în vârstă reprezintă o figură paternă și fascinația fructului interzis. Nu pricepuse aluzia biblică, dar înțelegea foarte bine amestecul de pericol și siguranță al unei relații cu un bărbat mai copt. Voia să găsească un alt Matt, dar nu-și permitea să angajeze o bonă, iar mama ei nu era de acord ca Dawn să iasă în oraș până noaptea târziu.

— Ce înseamnă asta? Cluburi de noapte? Pentru numele lui Dumnezeu, Dawn, uite unde te-au adus experiențele de genul ăsta! Ești mamă acum. De ce nu ieși să iei prânzul cu vreuna din prietene?

Așa că Dawn ieșise. Împărțise o pizza Hawaiană cu Carole, o prietenă cu care se cunoștea din școală. Întâlnirea fusese plăcută, dar Dawn nu se întorsese acasă mirosind a votcă și cu urechile țiuind de muzică.

•

Găsise camera de chat într-o revistă din sala de așteptare de la doctor. La un moment dat, Bella avusese temperatură și îi apăruse o iritație, iar Dawn știa că doctorul John avea să-i vorbească și să-i acorde atenție – „mă place nițeluș", își spuse ea, hotărând să se machieze pe ultima sută de metri. Avea nevoie să fie privită cu admirație. Toate femeile au.

Frunzărind paginile unei reviste pentru adolescenți, plină de urme de degete, citise despre noua scenă matrimonială – camerele de chat online. Fusese atât de absorbită, încât nu-și auzise numărul de ordine strigat. Trebuise ca recepționera să-i strige numele, și atunci se ridicase brusc, o trăsese pe Bella din spațiul de joacă special amenajat și își îndesase revista în geantă ca s-o citească mai târziu.

Laptopul ei era vechi și uzat, plus că îl ținuse pe dulap, departe de degețelele lipicioase ale Bellei. Un coleg de la serviciu i-l oferise când își cumpărase unul nou. La început îl folosise, dar, după ce i se stricase încărcătorul și ea nu avusese bani să cumpere altul, Dawn își pierduse interesul.

Acum, în drum spre casă de la doctor, își folosise cardul de credit de urgență ca să cumpere un nou încărcător.

Camera de chat era minunată. Îi plăcea enorm ca ceilalți să-i acorde atenție: bărbații care voiau să știe totul despre ea, care îi puneau întrebări despre viața și visurile ei și care-i cereau poze cu ea, fără

a fi deranjați de faptul că avea un copil. Unii chiar își doreau să afle detalii despre fetița ei.

Dawn nu spusese nimănui. Nimănui din afara laptopului. Era secretul ei.

39.

Joi, 21 ianuarie 2010

Polițistul

Casa de pe Manor Road părea mai curată și mai puțin dezordonată. Jucăriile Bellei erau depozitate într-o cutie lângă televizor, iar camera din față fusese transformată în sediul campaniei „Găsiți-o pe Bella!” Voluntarii stăteau la masă și citeau corespondența – „primim sute de scrisori zilnic”, spuse Dawn cu mândrie – și le sortau în trei categorii: cele în care se povestea că Bella ar fi fost văzută, cele cu urări de bine și cele trimise de nebuni. Grămada cu scrisori de la nebuni părea mult mai mare decât celelalte, dar Sparkes nu comentă.

— O groază de oameni ne trimit bani ca să ne ajute s-o căutăm pe Bella, spuse Dawn.

Fundația dădea anunțuri în ziare din toată lumea și plătea uneori detectivi privați care să verifice piste noi.

— Hai să mergem undeva să vorbim în liniște! îi spuse Sparkes lui Dawn și o conduse de cot spre bucătărie, închizând ușa în spatele lor.

Când Sparkes pronunță numele lui Matt, Dawn izbucni în lacrimi.

— Cum l-ați găsit? Ce spune despre mine? Dar despre Bella?

— Ne-a spus că bănuiește că e tatăl ei. Așteptăm rezultatele ADN.

— Are alți copii?

— Da, Dawn.

— Și seamănă cu Bella?

— Da.

Ea începu să plângă și mai tare.

— Dawn, trebuie să vorbim despre ceva ce ne-a spus Matt. Despre faptul că te-a văzut într-o cameră de chat.

Lacrimile se opriră.

— M-a văzut într-o cameră de chat? Eu nu l-am văzut pe el.

— Dar te-ai conectat la asemenea camere?

— Da. Dar nu din cele despre care ai vorbit la proces. Nu erau despre lucruri urâte sau despre sex.

Sparkes tăcu câteva clipe.

— De ce nu ne-ai spus că obișnuiai să frecventezi asemenea camere?

Dawn se înroși.

— Mi-era rușine. N-am spus nimănui pentru că m-am gândit că lumea o să creadă că le foloseam ca să-mi găsesc parteneri de sex. Dar nu de asta mă conectam. Pur și simplu mă simțeam singură. Doar discutam, nimic mai mult. Despre ce se mai întâmpla în seriale și emisiuni de tipul *EastEnders* sau *I'm a celebrity*... Nu mi-am dat întâlnire cu nimeni în viața reală. Nici nu m-am gândit că merita menționat.

Sparkes se aplecă spre ea și o strânse de mână.

— Ai vorbit despre Bella pe chat?

Dawn îl privi și se strădui să-și găsească cuvintele.

— Nu. Mă rog, da, puțin. Celorlalte femei. Dar lucruri banale de genul chestiilor amuzante pe care le făcea sau cum nu mă lăsa să dorm. Stăteam de vorbă, pur și simplu.

— Dar pot vedea și alții discuțiile, nu?

Dawn arăta de parcă urma să leșine, și Sparkes veni lângă ea, pe cealaltă parte a mesei, lăsându-i scaunul pe spate și împingându-i ușor capul în poală pentru o clipă. Era încă palidă când se ridică, după câteva secunde.

— Vă referiți la el, nu? A citit discuțiile despre Bella? Așa a găsit-o?

Nu fu nevoie de nume, amândoi știau cine este „el”.

— Nu știm cu certitudine, dar trebuie să te întorci în trecut și să încerci să-ți amintești cu cine ai discutat Online. Ne vom uita și pe laptopul tău, bineînțeles.

Un voluntar veni s-o întrebe ceva pe Dawn, dar, văzându-i fața plină de lacrimi, dădu să facă stânga împrejur.

— Nu, rămâi aici, te rog! spuse Sparkes. Poți sta cu Dawn câteva minute? A avut un șoc, și o ceașcă de ceai ar putea s-o ajute să se liniștească.

Sparkes ieși din bucătărie și o sună pe Zara Salmond.

•

Puse într-o geantă laptopul ponosit al lui Dawn și-l duse la sediu în timp ce Salmond îi luă o declarație mamei devastate. Sparkes voia să participe la verificarea laptopului și a site-urilor. Voia să fie acolo în momentul în care BigBear, sau orice alt pseudonim pervers ar fi folosit Glen Taylor, avea să apară pe ecran.

Mirosul din laborator era neplăcut, amestec de vestiar și resturi de pizza, iar tehnicienii păreau epuizați în momentul în care luară la puricat calculatorul lui Dawn. Erau mulțumiți că istoricul online nu era foarte complex, dar tot aveau nevoie de timp pentru a crea o listă de camere de chat și de nume.

Lista, când fu alcătuită, era obișnuitul talmeș-balmeș de fantezii și perversități, iar Sparkes le parcurse repede pentru a elimina avatarurile cunoscute ale lui Glen Taylor.

— Probabil a folosit alt nume, îi spuse lui Fry.

— Avem toate numele de utilizator din calculatorul lui.

— Știm sigur că n-a folosit decât un singur laptop?

— N-au fost găsite altele, dar frecventa cel puțin un internet café. Poate și altele în timpul

călătoriilor.

Tehnicianul oftă.

— Va trebui să le eliminăm pe cele pe care putem și să reducem puțin aria de căutare.

Sparkes luă lista și se întoarse în bucătăria lui Dawn Elliott.

Dawn încă plângea. Salmond o ținea de mână și-i vorbea încet.

— Hai să continuăm, Dawn! Te descurci de minune. Domnule Sparkes, Dawn se descurcă de minune.

Mama îl privi cum stătea în pragul ușii ca în ziua în care dispăruse Bella. Senzația de déjà vu era neplăcută.

— Am lista celor pe care i-ai întâlnit în camerele de chat. Hai să ne uităm la ea și să vedem dacă-ți amintești ceva.

În restul casei era liniște. Voluntarii plecaseră de ceva vreme, alungați de senzația de pericol iminent și de starea în care se afla Dawn.

Dawn urmări lista cu degetul, pagină cu pagină.

— Nu mi-am imaginat că am vorbit cu atâta lume, spuse ea.

— Probabil nici n-ai făcut-o. Oamenii se conectează la o astfel de cameră, salută, apoi ascultă.

Dawn se opri de câteva ori, făcând pulsul lui Sparkes să sară, mărturisindu-i Zarei Salmond câte un detaliu – „Seagull[13]… locuia la Brighton și voia să știe prețurile caselor pe aici. BillieJean era fan Michael Jackson – ne vorbea tot timpul despre el… Redhead100 căuta dragoste. Mă întreb dacă a găsit-o” –, dar majoritatea discuțiilor fuseseră atât de banale, încât Dawn nu-și amintea prea multe.

Când ajunse la TallDarkStranger[14] se opri.

— Pe acesta mi-l amintesc. Știu că m-a amuzat numele lui. Un clișeu. Cred că ne-am trimis unul sau două e-mailuri în afara camerei. Nimic romantic. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu el într-

un moment în care mă simțeam cam deprimată, dar n-am păstrat legătura.

Sparkes ieși și îl sună pe Fry.

— Caută-l pe TallDarkStranger, e posibil să fie el. Și-au trimis e-mailuri în afara camerei de chat. Trimite-mi un mesaj dacă afli ceva!

Dură ceva vreme, dar, în cele din urmă, telefonul îi sună. „L-am găsit”, scria pe ecran.

•

Un membru al echipei de legiști îl așteptă pe Sparkes la sosire.

— Am găsit e-mailurile dintre Dawn Elliott și TallDarkStranger – doar trei mesaje, dar o menționează pe Bella.

Sparkes nu era genul care să-și manifeste bucuria, dar în momentul acela simți că aproape nu se poate stăpâni.

— Următorul pas e să facem legătura între adresa de e-mail și Glen Taylor.

Verificară și contul de Facebook al lui Dawn. Erau sute de fotografii cu Bella, dar Dan Fry se ocupa de găsirea fotografiilor de dinainte de răpire și verifica lista de prieteni a lui Dawn ca să încerce să dea de TallDarkStranger.

„O nouă versiune a mersului de melc”, se gândi Sparkes văzând echipa la lucru.

Un tehnician obosit veni să-l vadă ceva mai târziu.

— Avem o problemă. Dawn Elliott n-a făcut modificări la parametrii de securitate ai contului Facebook decât după dispariția Bellei, așa că oricine i-ar fi putut accesa contul și consulta fotografiile fără să fie în lista de prieteni.

— La naiba! Ați verificat, totuși?

— Desigur. Nici Glen Taylor și niciunul dintre numele lui de utilizator n-au apărut. Ciudat e că pe lista de prieteni a lui Dawn se află Jean Taylor. E prietena paginii de campanie „Găsiți-o pe Bella!”

— Jean? Ești sigur?

— Da, parametrii de securitate erau deja activi la vremea când a devenit prietenă. Nu numai că a dat „like” paginii, dar a și postat niște mesaje.

— Mesaje?

— Da. I-a spus lui Dawn că se roagă pentru ca Bella să se întoarcă acasă teafără și mai târziu i-a trimis Bellei un mesaj, când ar fi trebuit să împlinească patru ani.

Sparkes era uluit.

— De ce s-ar împrieteni Jean Taylor cu Dawn Elliott? Ești sigur că e ea, și nu cineva care se dă drept ea?

— Adresa de e-mail e cea pe care o folosește doamna Taylor, iar IP-ul corespunde zonei din Londra în care locuiește. Nu putem fi siguri sută la sută, dar în mod cert șansele sunt să fie așa.

Sparkes analiză variantele. Putea fi soțul ei care se dădea drept Jean, dar asta se întâmpla după răpire. Poate că voia doar să fie sigur că e la curent cu toate noutățile anchetei.

— Bravo! Să continuăm săpăturile! îi spuse el tehnicianului și închise ușa biroului ca să rămână singur.

Trebuia să vorbească cu Glen și Jean. Separat.

40.

Vineri, 22 ianuarie 2010

Văduva

Când Bob Sparkes mi-a bătut la ușă, spălam ceva de mână la chiuvetă. Mi-am pus mâinile sub robinet ca să mă clătesc de săpun și apoi le-am scuturat în timp ce mă îndreptam spre ușă. Nu așteptam nicio vizită, dar Glen instalase o cameră de luat vederi la exterior ca să vadă pe un ecran cine ne bate la ușă.

— Așa nu mai pierdem timp deschizând jurnaliștilor, îmi spusese, fixând ultimul șurub.

Mie nu-mi plăcea. Pe ecranul acela toți arătau ca niște criminali, cu chipul distorsionat ca și cum s-ar fi oglindit într-o lingură, până și mama lui. Dar el a insistat. M-am uitat și l-am văzut pe Bob Sparkes. Nasul îi umplea ecranul. Am apăsat butonul interfonului și am întrebat cine e. N-aveam de gând să-i ușurez vizita. Mi-a zâmbit. Știa că e un joc și mi-a spus:

— Sunt Bob Sparkes, doamnă Taylor. Putem vorbi puțin?

Am deschis ușa și l-am văzut. Chipul lui revenise la proporții normale – chiar drăguț, ca să fiu sinceră.

— Nu mă așteptam să vă revăd după proces și toate celelalte, i-am spus eu.

— Ei bine, am venit totuși. A trecut ceva vreme. Dumneavoastră ce-ați mai făcut? întrebă el cu îndrăzneală.

— Suntem bine, nu vă mulțumesc, însă mă tem că Glen nu e aici. Poate ar fi util ca data viitoare să sunați înainte de a veni.

— Nu, e în regulă. Vreau doar să vă pun câteva întrebări.

— Mie? Ce-ați putea să mă întrebați pe mine? Cazul împotriva lui Glen e închis.

— Știu, Jean, dar e ceva ce trebuie să vă întreb.

Intimitatea pe care a creat-o adresarea aceasta pe numele meu mic m-a luat prin surprindere, și i-am spus să-și șteargă picioarele de covoraș.

După ce a intrat, s-a dus direct în camera de zi – de parcă ar fi făcut parte din familie. S-a așezat pe locul pe care se așeza de obicei, dar eu am rămas în pragul ușii. N-aveam de gând să-l fac să se simtă prea confortabil. N-ar fi trebuit să vină. Nu era în regulă.

Nu părea să-i pară rău că ne vizita și ne hărțuia, în ciuda deciziei tribunalului. Cu el în casă, aveam senzația că totul începe din nou. Interogatoriile. Iar mie mi-era frică. Mă temeam că găsise ceva cu care să ne acuze din nou.

— Jean, vreau să te întreb de ce ai devenit prietena lui Dawn Elliott pe Facebook.

Nu mă așteptam la o asemenea întrebare. N-am știut ce să spun. Începusem să folosesc internetul după ce Glen fusese acuzat și băgat la închisoare. Voiam să înțeleg cum funcționează – să mă pun în pielea lui Glen, poate –, așa că-mi cumpărasem un laptop micuț, iar vânzătorul mă ajutase cu setările și să-mi creez un cont pe Facebook. Îmi luase o vreme să mă obișnuiesc, dar cumpărasem un ghid de utilizare pentru începători și avusesem timp destul să mă obișnuiesc. Îmi umplea serile, și era o schimbare, în locul uitatului la televizor. Nu-i spusesem lui Glen când era la închisoarea Belmarsh. Mă temusem că va crede că încerc să-l prind asupra faptului. Că-l trădez.

Oricum, nu-l folosisem prea des, iar când ieșise de la închisoare, el fusese surprins, dar nu nervos. Cred că avea prea multe pe cap, așa că nimic din ceea ce aș fi făcut eu nu prea mai conta.

Dar sigur nu știa că sunt prietenă pe Facebook cu Dawn, iar acum Bob Sparkes venise să-mi facă probleme. Fusese o prostie din partea mea – o „nechibzuință”, mi-ar fi spus Glen dacă ar fi aflat. Mă împrietenisem într-o seară, după ce o văzusem pe Dawn Elliott la știri. Voiam doar să fac parte din campanie, să contribui cu ceva, pentru că eu credeam că e în viață.

Nu crezusem că poliția mă va repera printre toate acele sute de nume, dar bineînțeles că ei descoperă tot. Dacă Glen ar fi aici, mi-ar spune că niciodată nu gândesc înainte să fac ceva. Nu trebuia să mă împrietenesc cu Dawn, pentru că poliția o să-și îndrepte iar privirile spre noi. O să-i fac probleme lui Glen. Sparkes se uită la mine, dar cred că n-ar trebui să spun nimic, să fac pe proasta și să-l las să continue cu întrebările. Și bineînțeles că așa face.

— Te-ai înscris în campanie, Jean, sau altcineva a folosit contul tău?

Se referă la Glen, cred.

— Cum aș putea să știu, domnule inspector?

Trebuie să păstrez distanța. Nu vreau să-i spun pe numele mic. Unde e Glen? A spus că iese doar pentru zece minute. În cele din urmă, aud cheia în ușă.

— Suntem aici, Glen. Domnul inspector Sparkes e aici.

Glen se uită la noi, are haina încă pe el, și încuviințează din cap. Bob Sparkes se ridică și se duce pe hol să vorbească doar cu Glen. Rămân pe canapea, împietrită, temându-mă că Glen se va înfuria pentru povestea cu Facebookul, dar nu aud voci nervoase, ci ușa care se închide.

— A plecat, spune Glen din hol. Nu trebuia să vină. I-am spus că e hărțuire și a plecat. Ce te-a întrebat?

— Nimic. Voia să știe când te întorci.

Chiar a vrut.

Mă duc sus în cameră și-mi pun ciorapii la uscat pe uscătorul din baie, apoi îmi scot laptopul ca să văd dacă mă pot șterge de pe pagina de Facebook a Bellei. Oarecum inutil, dacă mă gândesc că poliția a aflat deja. Dar Glen nu știe. Nu cred că inspectorul i-a spus ceva. Frumos din partea lui.

Dar sunt aproape sigură c-o să se întoarcă.

•

Când cobor, Glen cotrobăie prin frigider ca să-și facă un sandviș. Îl împing la o parte în glumă ca să i-l pregătesc eu.

— Cum îl vrei? Cu ton sau cașcaval?

— Cu ton. Ai și ceva chipsuri pe lângă?

I-l pun pe o farfurie asezonată cu salată și roșii. Trebuie să consume mai multe legume proaspete. E cam palid și s-a și îngrășat.

— Unde ai fost? îl întreb și îi dau farfuria. Adineauri?

Glen face fața aia a lui din momentele când îl enervez.

— Am fost până jos să cumpăr un ziar. Nu mă mai tot verifica!

— Sunt curioasă, atâta tot. Cum e sandvișul? Pot să citesc ziarul?

— Am uitat să-l cumpăr. Acum lasă-mă să mănânc în liniște!

Mă duc în cealaltă cameră și încerc să nu mă îngrijorez, dar am impresia că o ia de la capăt. Cu aiurelile lui. A început iar să dispară. Nu în casă, pentru că aș ști. Dar uneori iese câte o oră sau două și se întoarce incapabil să-mi spună unde a fost, și se enervează dacă îi pun prea multe întrebări.

Nu vreau cu adevărat să știu ce face, dar am nevoie să știu. Sinceră să fiu, am crezut că din cauza asta a venit azi Bob Sparkes pe la noi. M-am gândit că l-au prins iar făcând ceva pe calculator.

Încerc atât de mult să nu mă îndoiesc de el, dar în unele zile – ca azi – mi-e foarte greu. Încep să-mi imaginez ce s-ar putea întâmpla. N-are sens să te gândești la ce e mai rău, așa îi spune tata mamei

mele, dar e greu să te controlezi. E greu când ce e mai rău se află la doi pași. Dincolo de ușă.

Trebuie să fac ceva ca să-l opresc. Dacă nu, suntem amândoi pierduți.

41.

Vineri, 11 iunie 2010

Văduva

Tom Payne mă sună la hotel. Contractul e OK, îmi spune, dar se teme de ceea ce va scrie ziarul. Mi-e greu să vorbesc la telefon cu Kate lângă mine, așa că mă duc la baie ca să fiu singură.

— Ziariștii nu-ți sunt prieteni, Jean, îmi spune el. Vor scrie povestea pe care vor s-o scrie. Nu e stipulat nicăieri în contract că ai control asupra textului final, deci, dacă ei răstălmăcesc faptele, n-o să ai ce face. Sunt îngrijorat că ai intrat în povestea asta singură. Vrei să vin acolo?

Nu vreau. Tom o să încerce să mă convingă să mă răzgândesc, dar eu știu ce am de făcut. Sunt pregătită.

— Sunt în regulă, Tom, mulțumesc. Te sun după să-ți spun cum a fost.

Kate s-a întors în camera mea și îmi arată din nou contractul.

— Haide, Jean! Să terminăm odată cu semnarea contractului și să începem interviul!

E foarte hotărâtă, iar eu nu vreau decât să ajung acasă, așa că iau contractul și semnez pe linia punctată. Kate îmi zâmbește, se relaxează și se așază pe un scaun.

— Gata cu formalitățile, Jean! îmi spune ea și scoate un reportofon din geantă. Nu te deranjează dacă înregistrez interviul, nu? mă întreabă și-mi pune aparatul în față. În caz că fac scurtă la mână de la notițe, adaugă ea, zâmbind.

Încuviințez din cap și încerc să-mi dau seama cum să încep, dar nu e nevoie să mă chinui prea tare. Kate deține controlul.

— Jean, când ai auzit prima data despre dispariția Bellei?

E o întrebare normală. Îmi amintesc de ziua din octombrie 2006 când știrea a fost transmisă la radio, iar eu eram în bucătărie.

— În dimineața aceea fusesem la muncă. Dar după-amiaza am avut-o liberă, pentru că lucrasem în duminica de dinainte. Mă învârteam prin casă, făceam ordine. Am curățat cartofii pentru supă. Glen a venit acasă să bea o ceașcă de ceai, iar eu m-am pregătit să merg la sala de sport. Imediat ce m-am întors acasă și am pornit aragazul, am auzit știrea la radio. Spuneau că e în curs o operațiune de amploare pentru găsirea unei fetițe din Southampton care dispăruse din curtea casei. Am început să tremur și mi s-a făcut frig – era o fetiță așa de mică, aproape un bebeluș. Nici nu îndrăzneam să mă gândesc.

Acum iar mi-e frig. A fost un șoc când am văzut fața aceea mică, pansamentul și buclele. Kate pare neliniștită, așa că îmi continui povestirea.

— A doua zi, toate ziarele au scris despre asta. O groază de fotografii și câteva cuvinte ale bunicii, care spunea ce fetiță minunată este. Ți se rupea inima. Toată lumea a vorbit despre asta la salon. Eram supărate și interesate în același timp – știi cum sunt oamenii.

— Și Glen? mă întreabă Kate. Care a fost reacția lui?

— A fost șocat. Avusese o livrare în ziua aia în Hampshire – desigur, știi deja asta – și parcă nu putea să-și vină în fire. Amândurora ne plăceau copiii. Eram foarte necăjiți.

Adevărul e că nu discutaserăm prea mult despre răpire. Fusese vorba doar de faptul că, printr-o coincidență, și el fusese în Hampshire în ziua aia. Băusem ceaiul, ne uitaserăm la televizor, apoi el urcase în cameră la calculator. Îmi amintesc că spusesem că sper ca fetița să fie găsită. Nu țin minte ca Glen să fi spus mare brânză. Nu mi se

păruse ciudat în momentul acela – așa era felul lui de-a fi, nimic mai mult.

— Apoi a venit poliția, spune Kate, aplecându-se spre carnețelul ei și privindu-mă cu atenție. Cred că a fost groaznic.

Îi povestesc cum am fost prea șocată ca să mai pot vorbi și cum am rămas nemișcată pe hol timp de o oră după plecarea polițiștilor, ca o statuie.

— L-ai suspectat vreodată că ar fi fost implicat în răpire? mă întreabă Kate.

Mai iau o gură de cafea și scutur din cap. Am așteptat această întrebare – polițiștii mi-au pus-o de nenumărate ori – și am deja răspunsul pregătit.

— Cum aș fi putut crede că fusese implicat în ceva atât de oribil? îi plăceau copiii. Amândurora ne plăceau.

Dar nu în același fel, s-a dovedit.

Kate mă privește, probabil pentru că am tăcut iar.

— Jean, la ce te gândești?

Vreau să-i răspund că mă gândesc la momentul în care Glen mi-a spus că a văzut-o pe Bella, dar nu-i pot spune așa ceva. E un secret prea mare.

— La diverse lucruri, îi răspund. Mă gândesc la Glen și la faptul că nu știu dacă l-am cunoscut cu adevărat, adaug.

— Ce vrei să spui? mă întreabă ea, și eu îi povestesc despre mutra pe care a făcut-o Glen în ziua arestării.

— Fața i s-a albit complet. Nici nu l-am recunoscut preț de câteva secunde. Am fost îngrozită.

Își notează în caiet, încuviințează din cap și mă privește în ochi. Mă lasă să vorbesc, pentru că am ajuns la capitolul pornografie. Kate stă pe scaun și scrie cu repeziciune, dar nu-și ia ochii de la mine. Încuviințează din cap, mă încurajează din priviri, e toată numai simpatie și înțelegere. Ani de zile am acceptat vina pentru ce a făcut Glen, spunându-mi că obsesia mea pentru copii l-a împins la lucrurile

acelea oribile, dar azi el nu mai e aici ca să-mi arunce privirea lui acuzatoare. Pot să mă simt furioasă și rănită de ceea ce făcea în camera de oaspeți. În timp ce eu stăteam în pat în odaia vecină, el lăsa asemenea mizerii să ne intre în casă.

— Ce fel de bărbat se uită la asemenea fotografii, Kate? întreb.

Ea ridică descurajată din umeri. Soțul ei nu se uită la minori abuzați sexual. E o norocoasă.

— Îmi spunea că nu sunt lucruri reale, că erau femei adulte îmbrăcate în copii. Dar nu era așa. Mă rog, nu toate erau așa. Polițiștii au spus că erau reale. Glen zicea că e dependent, că nu se poate abține. Că începuse cu filme porno „normale". Nu știu ce e „normal" în materie de filme porno. Tu știi?

Kate dă iar din cap.

— Nu, Jean, nu știu. Femei dezbrăcate, cred.

Încuviințez din cap, căci la asta m-am gândit și eu. Genul acela de poze pe care le vezi în revistele sau filmele pentru adulți.

— Dar ce făcea el nu era normal. Îmi spunea că găsea tot timpul lucruri noi la care să se uite, că nu se putea abține. Îmi spunea că dădea peste fotografiile alea din greșeală, dar așa ceva nu se poate, nu?

Kate dă din umeri, apoi clatină din cap.

— Trebuie să plătești, îi spun eu. Să dai numărul cardului, numele și adresa. Toate detaliile de contact. Nu poți pur și simplu să dai din întâmplare peste un asemenea site. E un act deliberat ce necesită timp și concentrare – asta a spus martorul poliției la proces. Și că Glen al meu intra pe site-uri noapte de noapte, căutând chestii din ce în ce mai oribile. Poze și filme noi, cu sutele, a spus polițistul. Cu sutele! Nici n-ai crede că sunt atâtea pe internet. Glen îmi spunea că ura să se uite la ele, dar că era ceva în el care îl forța să continue. Că e ca o boală și că nu se putea abține. Și dădea vina pe mine.

Kate mă privește, îndemnându-mă parcă să continui, iar acum e prea târziu să mă mai opresc.

— Îmi spunea că eu îl adusesem în starea asta. Dar m-a trădat. Se prefăcea că e un bărbat normal, mergea la muncă, ieșea la bere cu prietenii și mă ajuta să spăl vasele, dar în fiecare noapte, în camera de oaspeți, se transforma într-un monstru. Nu mai era Glen. El era bolnav, nu eu. Dacă făcea asta, cred că era capabil de orice.

Mă opresc brusc, șocată de sunetul vocii mele. Iar ea se uită la mine. Încetează să mai noteze, se apleacă spre mine și își pune mâna peste a mea. A ei e caldă și uscată, și îmi întorc palma în sus, ca s-o țin.

— Jean, știu cât de greu trebuie să fie, îmi spune ea și pare că vorbește serios.

Vreau să mă opresc din povestit, dar mă strânge din nou de mână.

— E așa o ușurare să pot spune toate astea! îi spun eu, și lacrimile încep să-mi curgă.

Îmi dă un șervețel, și îmi suflu tare nasul. Deși plâng, continui să povestesc.

— Nu știam că face asta, chiar nu știam. L-aș fi părăsit dacă aș fi știut. N-aș fi putut sta lângă un asemenea monstru.

— Dar ai stat și după ce ai aflat.

— A trebuit să stau. Mi-a explicat lucrurile în așa fel încât nici nu mai știam ce e în regulă și ce nu. M-a făcut să mă simt vinovată pentru dependența lui. Totul era inventat de poliție, de banca la care a lucrat sau de firmele de internet. Apoi m-a învinuit pe mine. M-a făcut să cred că era vina mea. Era foarte convingător când îmi spunea toate astea. Ajungeam să-l cred.

Chiar așa a fost. Dar acum el nu mai e aici și nu mai poate să mă facă să cred ce vrea.

— Și Bella? mă întreabă Kate, așa cum știam c-o s-o facă. Ce crezi despre Bella? El a răpit-o?

Am ajuns prea departe ca să mă mai pot opri.

— Da. Cred că el a răpit-o.

În cameră se face liniște, și închid ochii.

— Ți-a spus el că a răpit-o? Ce crezi că a făcut cu ea? Unde a ascuns-o?

Întrebările ei mă agresează, vin una peste alta. Nu mai pot gândi. Nu mai am voie să spun nimic, altfel voi pierde totul.

— Nu știu, Kate, spun.

Efortul de a mă stăpâni să nu spun mai mult mă copleșește și-mi produce frisoane, așa că mă strâng în brațe. Kate se ridică de pe scaun, se așază pe brațul fotoliului meu și își pune o mână pe după umerii mei. Senzația e minunată, ca atunci când mama mă ținea la piept ca să mă înveselească, în copilărie.

— Nu plânge, mititico! îmi spunea și mă strângea în brațe, ca să mă simt în siguranță.

Nimic nu-mi mai putea face rău atunci. Sigur că acum e altceva. Kate Waters nu mă poate proteja de ceea ce urmează, dar îmi odihnesc capul pe ea preț de câteva momente.

Începe iar, încet:

— Glen ți-a spus ceva despre Bella? înainte să moară?

— Nu, șoptesc eu.

Apoi aud o bătaie în ușă. E semnalul secret. Trebuie să fie Mick. Kate murmură ceva și o simt că nu știe dacă să-i spună lui Mick să se ducă naibii sau să-l lase să intre. Își ia brațul de pe mine, ridică din sprâncene în semn de „fotografii naibii!”, apoi se duce la ușă. Conversația dintre ei e tensionată și-și vorbesc în șoaptă. Îmi trec pe la ureche cuvintele „nu acum”, dar Mick nu vrea să plece. Îi spune că trebuie să facă niște fotografii chiar în clipa asta pentru că redactorul foto „face urât”. Mă ridic și mă duc la baie să mă aranjez puțin înainte ca el să intre.

Mă uit în oglindă: fața mi-e roșie, ochii, obosiți și încercănați.

— Doamne, cum arăt? îmi spun cu voce tare.

Spun asta deseori – în ultima vreme, aproape de fiecare dată când mă uit în oglindă. Arăt oribil, și n-am ce să fac, așa că decid să fac o baie. Nu aud ce se întâmplă în cameră până când nu închid robinetul. Kate țipă, Mick urlă și el.

— Unde e? strigă el.

— La baie, unde naiba crezi? Cretinule, tocmai atinsesem un punct sensibil în interviu, și a trebuit să apari tu.

Mă relaxez în spuma din cada hotelului, mă stropesc cu apă și mă gândesc. Decid să nu spun mai mult decât am spus deja. Voi sta să fac poze pentru că le-am promis, dar imediat după plec direct acasă. Iată, o decizie luată numai de mine. Vezi, Glen? Du-te dracului! Și zâmbesc.

•

Un sfert de oră mai târziu ies din baie, rozalie toată de la apa caldă și cu părul încrețit de aburi. Kate și Mick sunt în cameră, nu se uită unul la celălalt și nici nu-și vorbesc.

— Jean, ești în regulă? mă întreabă Kate ridicându-se de pe scaun. Îmi făceam griji. N-ai auzit când te-am strigat?

Chiar îmi pare rău pentru ea. Cred c-o zăpăcesc de tot, dar trebuie să mă gândesc la mine.

Mick încearcă să-mi zâmbească.

— Jean, arăți minunat, mă minte el. Te deranjează dacă-ți fac niște poze cât încă e lumina bună?

Încuviințez din cap și mă uit după peria de păr. Kate vine să mă ajute și îmi spune:

— Îmi pare rău, dar trebuie să facem și asta. Promit că n-o să doară prea tare.

Apoi îmi strânge mâna.

Trebuie să mergem afară, pentru Mick crede că așa va arăta mai natural.

„Mai natural decât ce?” îmi vine să-l întreb, dar nu mă mai obosesc. Să terminăm cu asta, ca să pot pleca acasă.

Mă pune să mă plimb prin grădina hotelului, dintr-un capăt într-altul, să mă apropii și să mă depărtez de obiectiv.

— Privește în zare, Jean! Poți să te îmbraci în altceva? O să am nevoie de mai multe fotografii.

Mă conformez și mă întorc în cameră să-mi pun puloverul albastru cel nou, iau un colier împrumut de la Kate și mă întorc pe scări. Cred că recepționera își spune că sunt o vedetă sau așa ceva. De fapt, bănuiesc că sunt pe cale să devin. Vedetă.

După ce Mick se plictisește să mă tot sprijine de copaci, să mă așeze pe bancă, să mă cocoațe pe gard și să mă plimbe pe cărări – „Nu zâmbi, Jean!” –, intrăm cu toții în hotel.

Kate spune că trebuie să se apuce de articol, iar Mick, să descarce pozele pe calculator. Stăm pe coridorul din fața camerelor, și Kate îmi spune să mă relaxez vreo două ore și să comand orice vreau, în contul lor. După ce ea se întoarce în camera ei, iar eu într-a mea, încep să-mi împachetez lucrurile într-o valiză. Nu știu dac-am să țin hainele pe care mi le-a cumpărat ziarul, dar sunt deja îmbrăcată cu o mare parte din ele și n-am chef să mă schimb. Apoi mă așez din nou. Pentru o clipă, nu mai știu dacă pot să plec. Dar e ridicol. Am aproape 40 de ani. Pot face tot ce vreau. Îmi iau lucrurile și cobor pe scări. Recepționera e numai un zâmbet, probabil încă mă crede vreo celebritate. Îi cer să-mi cheme un taxi care să mă ducă la cea mai apropiată gară și aștept pe un fotoliu în fața unui bol cu mere. Iau un măr și mușc cu sete din el.

42.

Vineri, 11 iunie 2010

Reporteriţa

Kate se trânti pe scaun la biroul ei în stil Regency şi dădu la o parte tamponul de piele. Laptopul ei uzat şi multiubit era pe pat, acolo unde îl lăsase dimineaţă, după ce-şi notase informaţiile în timp ce bea prima ceaşcă de cafea a zilei. Cablul şerpuia peste întinderea albă a cearşafurilor până la o priză din spatele noptierei. Îl descurcă şi-l băgă din nou în priză, îşi dădu haina jos şi porni laptopul. Avea în cap numai vocea lui Jean Taylor, şi povestea i se contura deja în minte.

Când scria, Kate se arunca asupra hârtiei, fără niciun plan. Nu doar când scria, ci şi în viaţă, de fapt. Unii dintre colegii ei foloseau carneţele de notiţe, marcau citatele cu câte o steluţă şi subliniau ideile importante. Unii chiar numerotau paragrafele, ca şi cum se temeau că notiţele le-ar putea dispărea sau că ar rupe vreo vrajă în momentul în care s-ar apuca să scrie.

Alţii – cei cu adevărat talentaţi, după cum considera Kate – scriau în minte articolul, la o cafea sau la o bere, şi apoi îl copiau doar pe foaie, sub forma unui text curgător şi interesant. Kate folosea ambele metode, în funcţie de ce se petrecea în jur; scrise puţin în minte după terminarea interviului, apoi continuă povestea pe laptop, scriind fără încetare, editând şi corectând pe parcurs.

Era ciudat: deşi toţi scriau la calculator, jurnaliştii din generaţia lui Kate încă vorbeau de parcă ar fi mâzgălit pe bucăţele de hârtie şi şi-ar fi dictat articolele la telefon unor angajaţi lipsiţi de

inimă – „Mai ai mult?” în cabine telefonice murdare de urină. Kate își începuse cariera chiar la sfârșitul perioadei de glorie a renumitei străzi Fleet Street[15], dar îi plăcuse enorm latura mai primitivă a jurnalismului de pe vremea aceea. Redacția vuia de vocile ziariștilor. Acum, încăperea era open space, tăcută și mobilată elegant de către designeri. Părea mai degrabă un birou de asigurări decât sediul unui ziar național și, din cauza tăcerii, comportamentele urâte și personajele colorate de pe vremuri dispăruseră. Acum era o lume gri.

Ar fi trebuit să-i telefoneze redactorului, dar n-avea chef să audă iar întrebarea despre cum stătea cu interviul. În mod sigur el s-ar fi amestecat, i-ar fi spus cum să-l scrie, deși nu știa decât câteva citate. Apoi avea să intre cu pași mari în biroul redactorului-șef și să-i spună că obținuse prada cea mare. Era recompensa lui – pe care o primea rareori – pentru toate rahaturile pe care trebuia să le înghită. Kate înțelegea asta, dar voia să-și savureze victoria; obținuse o mărturisire de la Jean despre Glen și Bella. Nu era o dezvăluire completă, dar Jean îi spusese că, după părerea ei, Glen o răpise pe fetiță. Suficient. Primele cuvinte revelatorii ale văduvei. Kate începu să tasteze.

Din când în când, ridica privirea din monitor ca să reformuleze vreo expresie și descoperea chipul unei femei reflectat în uriașa oglindă de deasupra biroului. Arăta ca o străină – serioasă, preocupată de ceva distant și întrucâtva mai tânără. Nu arăta nici a mamă și nici a femeie. Arăta a jurnalistă.

Telefonul îi sună după ce termină secțiunea cu citatele criminalului, și ea răspunse imediat.

— Bună, Terry! Tocmai am ieșit din interviu. Am o propoziție genială de la văduvă.

Un sfert de oră mai târziu, Terry o sună din nou. Îi făcuseră loc în ziarul de a doua zi pe trei pagini și plănuiau și partea a doua pentru următorul număr. Kate nu trebuia decât să termine de redactat.

— Două mii cinci sute de cuvinte pentru interior, Kate. Să lăsăm povestea din fundal și detaliile despre căsătoria lor pentru numărul următor. Astăzi montăm explozibilul, bine?

Femeia serioasă din oglindă încuviința din cap.

Se întreba ce face Jean Taylor în camera de alături în timp ce ea redactează interviul. „Ciudată slujbă!" își spuse ea, începând să scoată din text citatele interesante despre căsnicia soților Taylor și să le mute în articolul pentru numărul următor.

În ciuda părerii cvasigenerale, bărbații și femeile obișnuite care se confruntau cu tot felul de drame și intrau în vizorul lui Kate îi erau recunoscători pentru atenția pe care le-o acorda și pentru poveștile pe care le scria despre ei. Celebritățile, criminalii și diverși alți critici considerau că toată lumea urăște presa pentru că ei o urau, dar multe dintre persoanele intervievate de Kate ținuseră legătura cu ea mulți ani după apariția interviurilor. Ea făcea parte din viața lor, dintr-un eveniment care le schimbase existența celor mai mulți dintre ei.

— E o atmosferă foarte intensă și intimă în momentele pe care le petrec cu ei, îi spusese ea lui Steve la începutul relației lor. Chiar și dacă e vorba de doar câteva ore. E ca atunci când întâlnești pe cineva în timpul unei călătorii lungi cu trenul și-i povestești totul. Pentru că poți, pentru că e un moment unic.

Steve râsese de seriozitatea ei.

Se cunoscuseră prin intermediul unor prieteni, la o petrecere dezastruoasă din nordul Londrei, și scânteia dintre ei se aprinsese în momentul în care amândoi râseseră în cel mai nepotrivit moment, ofensându-le definitiv pe gazde.

În taxi, în drum spre casă, Steve se așezase pe scaunul din fața ei ca s-o privească, și discutară, beți, despre ei înșiși.

Steve era la momentul acela student la medicină în anul terminal, lucra cu pacienți bolnavi de

cancer și avea o părere negativă despre jurnalism, considerându-l o profesie superficială, iar Kate îl înțelesese. Era o prejudecată comună, și Kate încercase să-i explice de ce jurnalismul era atât de important pentru ea. Apoi așteptase să vadă dacă povestea lor de dragoste prindea aripi, și, când așa se petrecuseră lucrurile, Steve își schimbase treptat viziunea.

Fusese martorul apelurilor matinale disperate și al nopților târzii pe care Kate le petrecea citind dosare de tribunal sau plecând cu mașina ca să urmeze o pistă pentru un nou articol. Era treabă serioasă, iar dovadă stătea numărul mare de felicitări pe care le primea de Crăciun și care se alăturau celor primite de pacienții recunoscători doctorului Steve. Cărțile ei poștale erau trimise de părinți ai căror fii fuseseră uciși, de victime ale violurilor, de supraviețuitori ai accidentelor aviatice, de foste victime ale unor răpiri și de cei care reușeau să câștige procese dificile. Toate își găseau loc printre decorațiunile de Crăciun atârnate pe ghirlande în casă încă de la începutul lunii decembrie. Amintiri ale unor zile fericite.

Două ore mai târziu, Kate dădea formă finală articolului: citea, recitea, căuta să nu fi repetat adjective, modifica anumite formulări pe ici, pe colo, și încerca să-l recitească dintr-o nouă perspectivă. Mai avea aproximativ cinci minute până când telefonul urma să sune, și, de la capătul celălalt al firului, Terry avea să urle după o copie, iar ea avea să apese butonul „trimite”. Dar deocamdată nu voia să renunțe la poveste, își dădu brusc seama că nu discutase cu Mick despre partea a doua a articolului și îl sună să verifice.

El îi răspunse cu o voce foarte relaxată – probabil că stătea întins în pat, uitându-se la un film porno pe un canal privat.

— Mick, îmi cer scuze, dar cei de la birou vor să publice povestea în două numere. Voiam doar să știu dacă ești mulțumit de materialul pe care-l ai.

Nu era.

— Hai să-i cerem lui Jean să facă un nou set de fotografii! sugeră el.

Kate o sună pe Jean în camera cealaltă, pregătită să-i solicite voios un nou set de fotografii care n-ar fi durat mult, dar nu-i răspunse nimeni. Auzea țârâitul telefonului prin perete.

— Haide, Jean, ridică receptorul! murmură ea.

Își puse repede pantofii, se duse alături cu pași târșâiți și bătu la ușă.

— Jean! o chemă ea, aproape atingând lemnul cu buzele.

Mick ieși din camera lui cu o cameră video în mâini.

— Nu răspunde. Ce naiba face? întrebă Kate și bătu din nou la ușă.

— Liniștește-te! Poate e la spa. I-a plăcut mult ședința de masaj, spuse Mick.

Kate fugi spre lift, dar se întoarse și o luă la goană pe coridor spre camera ei. Trebuia să trimită povestea înainte de toate.

— Asta îi va ține ocupați pe cei mari cât timp o căutăm, îi strigă ea lui Mick.

Esteticiana de la spa-ul în care mirosea a flori de ylang-ylang nu le fu de niciun ajutor. Clătină plină de regret din capul cu părul strâns în coc în timp ce parcurgea cu degetul lista de nume de pe ecranul din fața ei, rostind în șoaptă numele. Nicio rezervare.

Jurnaliștii se retraseră și se regrupară. Mick căută în jurul hotelului și Kate continuă s-o sune pe Jean. Panica o făcu să simtă un nod în stomac și gândul îi fugi la scenarii teribile: un alt ziar o găsise și i-o răpise de sub nas. Ce avea să spună la birou? Cum să le spună?

Douăzeci de minute mai târziu, cei doi ziariști erau în holul hotelului, privind în gol prin ușile de sticlă de la intrare și plănuindu-și cu disperare următoarea mișcare. În aceeași clipă, a doua

recepționeră se întoarse din pauza de cafea și le spuse:

— O căutați pe prietena dumneavoastră?

— Da, spuse Kate cu o voce răgușită. Ați văzut-o?

— A plecat în urmă cu vreo două ore, aproape trei. I-am chemat un taxi care s-o ducă la gară.

Telefonul lui Kate sună.

— Cei de la birou, îi spuse ea lui Mick.

Mick se strâmbă și decise să meargă afară să fumeze.

— Bună, Terry! spuse ea cu o voce aproape maniacală, încercând să se tempereze. Nu, nu, totul e în regulă… Mă rog… Avem o mică problemă. Jean a plecat. A ieșit din hotel în timp ce redactam articolul. Sunt sigură că s-a dus acasă, dar suntem deja pe drum… Știu, știu… îmi pare rău. Te sun îndată ce aflu mai multe… Cum ți se pare articolul?

43.

Vineri, 11 iunie 2010

Văduva

Când ajung acasă, locuința îmi pare mică și neprimitoare după experiența candelabrelor și covoarelor de lux din hotel. Mă plimb prin ea în tăcere, deschizând ușile și aprinzând luminile. Mă gândesc s-o vând cât mai repede. Glen e peste tot, ca un miros slab. Nu mă duc în camera oaspeților. E goală – am aruncat tot ce nu luase poliția. „Pentru un nou început", a spus Glen.

Când mă întorc în hol, aud un bâzâit ciudat și preț de un minut nu-mi dau seama de unde vine. E telefonul. L-am dat probabil pe „silențios" mai devreme și acum cotrobăi în geantă după el. La naiba! E la fundul genții, și trebuie să răstorn tot conținutul pe covor ca să ajung la el. Am zeci de apeluri ratate. Toate de la Kate. Aștept să înceteze bâzâitul, trag aer în piept și îi telefonez. Kate îmi răspunde parcă înainte să apuce să sune.

— Jean, unde ești? mă întreabă.

Are o voce groaznică, pițigăiată și ascuțită.

— Sunt acasă, Kate. Am luat trenul și am venit acasă. Am crezut că ai terminat cu mine și am vrut să mă întorc acasă, îmi pare rău. N-ar fi trebuit?

— Sunt în drum spre tine. Nu ieși din casă! Ajungem în aproximativ patruzeci de minute. Stai acolo până venim! îmi spune ea. Te rog! adaugă la final.

Pun ibricul pe foc pentru o ceașcă de ceai și aștept. Ce mai vrea de la mine? Am vorbit cu ea două zile și mi-a făcut sute de fotografii. Are articolul. Văduva a vorbit.

Povestea asta nu se mai termină și simt că mă satur în timp ce o aștept. Vreau să merg la magazin să fac ceva cumpărături. Nu mai avem aproape nimic în frigider. Nu mai am aproape nimic.

Când, în sfârșit, aud ciocănituri în ușă, mă duc repede să deschid. Nu e Kate. E tipul de la televiziunea locală.

— O, doamnă Taylor, sunt atât de bucuros să vă găsesc acasă! îmi spune el, vizibil emoționat.

Mă întreb cine i-a spus că sunt acasă. Mă uit vizavi la doamna Grange și văd mișcare la fereastră.

— Pot să vă vorbesc un moment? îmi spune tipul și încearcă să intre.

Apoi o văd pe Kate venind ca o furtună spre noi, toată roșie la față, și nu spun nimic, aștept să mă mustruluiască.

— Bună, Jean! îmi spune ea și îl împinge la o parte pe tipul de la televizor, luându-mă cu ea în casă.

Săracul de el, nici nu apucă să se dezmeticească.

— Doamnă Taylor! Jean! încearcă el în timp ce ușa i se închide în nas.

Eu și Kate stăm pe hol și ne uităm una la cealaltă. Încep să-i explic că am crezut că era ea la ușă, dar mă întrerupe și vorbește peste mine.

— Jean, ai semnat un contract cu noi. Ai convenit să colaborezi, dar, prin comportamentul tău, te expui unui mare risc. Ce Dumnezeu ai avut în cap când ai dispărut așa?

Nu-mi vine să cred că-mi vorbește în felul ăsta. Cum îndrăznește să mi se adreseze ca unui copil în propria mea casă? Ceva cedează în interiorul meu, și simt că mă înroșesc de furie – nu mă pot stăpâni. Glen îmi spunea că n-aș fi niciodată o bună jucătoare de poker.

— Dacă ai de gând să fii nepoliticoasă, poți să pleci chiar acum, îi spun eu, pe un ton cam ridicat.

Vocea mea trece de dincolo de pereți, și sunt convinsă că domnul de la televiziune mă aude.

— Vin și plec atunci când vreau eu, nu când îmi spun alții. Ți-am acordat afurisitul ăla de interviu, am făcut toate pozele cu Mick. Am făcut tot ce mi-ai cerut. Acum gata. Nu sunt proprietatea voastră doar pentru că am semnat o hârtie.

Kate mă privește de parcă aș fi plesnit-o. Micuța Jeanie își apără propriile interese. Clar e șocată.

— Jean, îmi pare rău dacă am fost agresivă cu tine, dar am fost îngrijorată când mi-am dat seama că ai dispărut pur și simplu. Vino la hotel încă o noapte, până când e publicat articolul. Toată lumea va fi la ușa ta după ce apare.

— Mi-ai spus că, dacă îți acord interviul, toate astea vor înceta. Rămân aici.

Mă întorc și mă îndrept spre bucătărie. Ea mă urmărește, dar acum e tăcută. Se gândește.

— În regulă atunci. Rămân aici cu tine.

E ultimul lucru de care am nevoie, dar o văd că e terminată și accept.

— Doar în noaptea asta, apoi pleci. Am nevoie să fiu singură, îi spun eu.

Mă închid în toaletă în timp ce ea îi sună pe Mick și pe șeful ei. Aud fiecare cuvânt.

— N-a ajuns nimeni la ea. N-a vorbit cu nimeni, dar nu se întoarce la hotel. Am *încercat.* Pentru numele lui Dumnezeu, bineînțeles că am încercat s-o conving, dar nu vrea. Nu mai vrea încă un masaj, Terry. Vrea să fie acasă. Mă simt de parcă am răpit-o. Nu, nu se poate. O să fie în regulă. O să am grijă să nu intre nimeni la ea.

O scurtă pauză, și mi-l imaginez pe Terry urlând la telefon. Kate spune că nu se teme de el – zice că e un fătălău, dar n-o cred. O văd cum pălește în timp ce tipul urlă la ea în telefon și cum se clatină ușor. Zâmbetul strâmb de pe fața ei face cât toate cuvintele.

— Cum ți se pare materialul? întreabă ea ca să schimbe subiectul.

Se referă la interviu. Încep să învăț limbajul. Mă duc sus pentru puțină liniște.

Ceva mai târziu, vine și-mi bate la ușă.

— Jean, pregătesc un ceai. Vrei și tu?

O luăm de la capăt. Ciudat cum lucrurile se învârt în cerc. Îi spun că nu avem lapte și-mi propune să-l trimită pe Mick la cumpărături.

— Facem o listă? mă întreabă de dincolo de ușă, apoi cobor cu ea în camera de zi și stăm împreună în timp ce ea își notează ce ne trebuie.

— Ce-ai chef să mănânci în seara asta? mă întreabă ea, și mie-mi vine să râd.

Cum putem să discutăm dacă mâncăm crochete de pește sau pui indian, de parcă asta ar fi o casă normală?

— N-am preferințe, alege tu, îi spun. Nu prea mi-e foame.

Îmi spune că e în regulă și pune pe listă pâine, unt, ceai și cafea, detergent de vase și o sticlă de vin.

— Îl trimit pe Mick și îi zic să intre prin spate, îmi spune ea și pune mâna pe telefon.

Îi citește lista, dar el pare să-și noteze încet, căci Kate trebuie să repete totul. Se enervează la final și răsuflă ușurată după ce închide.

— Bărbați! spune ea și schițează un zâmbet. De ce naiba sunt atât de neajutorați?

Îi spun că Glen nu făcea niciodată cumpărături de unul singur, nici măcar cu listă.

— Ura așa ceva și întotdeauna cumpăra aiurea. Nu se obosea să citească etichetele și venea acasă cu gem pentru diabetici sau cafea decafeinizată. Cumpăra doar o parte din ingredientele de pe listă, apoi se plictisea. Uita de sosul de roșii pentru spaghete sau de carnea pentru musaca. Poate că o făcea dinadins ca să nu-l mai trimit la cumpărături.

— Și al meu e la fel. Nu-i decât o corvoadă pentru el, adaugă Kate și-și aruncă pantofii, dezmorțindu-și degetele de parcă ar fi la ea acasă.

— Ce ironie faptul că Glen era la cumpărături când a avut loc accidentul!

Acum îi spune „Glen”. Până acum îi spunea „soțul tău”, dar acum crede că-l cunoaște. Că știe destule cât să vorbească despre el în felul acesta. Dar nu știe, de fapt.

— Nu-i stătea în obicei să mă însoțească la cumpărături, îi spun. De fapt, înainte de toată nebunia asta, nu venea niciodată cu mine – se antrena cu echipa locală de fotbal cât timp eu umblam prin magazine. După ce a fost eliberat din arest, a început să vină câteodată cu mine, ca să nu înfrunt lumea de una singură. O făcea ca să mă protejeze, îmi spunea. Dar, după o vreme, a renunțat, pentru că oamenii nu mai spuneau vrute și nevrute. Nu cred că încetaseră să-l mai considere un „criminal de copii”, dar probabil își pierduseră interesul de a ne acuza în public. Cel puțin așa cred. În ziua în care a murit chiar a insistat să vină cu mine. Foarte ciudat.

— De ce a insistat? mă întreabă Kate.

— Cred că voia să fie cu ochii pe mine.

— De ce? Plănuiai să dispari în Sainsbury's[16]?

Ridic din umeri.

— Atmosfera era puțin tensionată între noi în săptămâna aia.

„Tensionată” nu e cuvântul cel mai potrivit. Aerul era greu, încărcat și nu puteam să respir ca lumea. Mă așezam pe un taburet afară, lângă bucătărie, ca să mă liniștesc puțin, dar degeaba. Mă sufocam în propriile gânduri. Mă luptam să le resping. Închideam ochii ca să nu le văd. Dădeam drumul la radio la maximum ca să nu le mai aud, dar ele rămâneau acolo, după colț, așteptându-mă să las garda jos.

În lunea de dinainte să moară, mi-a adus o cană cu cafea la pat. Făcea asta uneori. S-a așezat pe cearșaf și s-a uitat la mine. Eu eram încă pe jumătate adormită, îmi aranjam pernele de sub cap și încercam să mă așez confortabil să-mi savurez ceaiul.

— Jean, mi-a spus el cu o voce plată. Moartă. Nu mă simt bine.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu. Iar ai durerile alea de cap? Am niște analgezice foarte puternice în dulapul din baie.

Glen dă din cap.

— Nu, nu, nu mă doare capul. Mă simt foarte obosit. Nu pot dormi.

Știu asta. Îl simt perpelindu-se lângă mine și întorcându-se de pe o parte pe alta în pat, iar uneori chiar se trezește în miezul nopții.

Pare obosit. Cu adevărat bătrân. Pielea îi e palidă și are cearcăne profunde. Bietul Glen!

— Poate ar trebui să consulți un doctor, îi sugerez eu, dar el dă iar din cap și se întoarce spre ușă.

— O văd de fiecare dată când închid ochii, îmi spune.

— Pe cine? îl întreb eu, deși știu cu certitudine la cine se referă. La Bella.

44.

Luni, 1 februarie 2010

Polițistul

În timp ce Fry și restul echipei verificau informațiile de pe calculator, Sparkes se întoarse la duba albastră. Taylor avusese curse regulate pe Coasta de Sud, și Sparkes începu să compare datele și orarele din registrul firmei cu declarațiile lui Taylor, registrele de trafic și camerele video de pe autostradă. Era a doua oară când făcea asta, și ar fi trebuit să fie o muncă plictisitoare, dar acum avea din nou energie.

Înaintase cereri oficiale către Poliția metropolitană, către forțele de ordine din Surrey, Sussex și Kent, care controlau traficul pe autostrăzile frecventate de suspect, și toți promisesem că vor căuta din nou numărul mașinii lui Taylor în perioada răpirii. Acum trebuia să aștepte.

Dar primul apel pe care îl primi nu fu despre Taylor. Era un apel de la o echipă de-a lor care controla traficul de pe autostradă.

— Domnul inspector Sparkes? îmi cer scuze că vă deranjez, dar am identificat la Fleet Services doi indivizi pe nume Michael Doonan și Lee Chambers. Ambii apar înregistrați ca persoane de interes în cazul Bellei Elliott. Îi cunoașteți?

Sparkes înghiți în sec.

— Pe amândoi. La naiba, ne așteptam la Lee Chambers să reapară pe undeva. Dar Mike Doonan? Sunteți siguri? Noi știm că are probleme grave cu spatele, nu poate părăsi apartamentul.

— A ajuns, se pare, până la sediul Fleet Services ca să cumpere niște fotografii revoltătoare. Am

arestat cinci bărbați pentru implicare în pornografie ilegală.

— Unde îi duceți?

— La dumneavoastră la secție. Ajungem acolo în jumătate de oră.

Sparkes se așează la birou, încercând să proceseze informațiile primite și posibilele implicații. Doonan, nu Taylor? Chinuit de gândul că-l urmărise poate pe bărbatul greșit timp de mai mult de trei ani, reascultă interviul luat în apartamentul lui Doonan și reevaluă fiecare cuvânt rostit de șofer. Omisese ceva?

Pe Bella?

Minutele treceau audibil pe ceasul de pe perete în timp ce Sparkes se lupta cu teama și în același timp cu dorința arzătoare de a ști, până când o voce din afara biroului îl trezi din starea de paralizie care îl cuprinsese. Sări de pe scaun și coborî în fugă în laboratorul legiștilor.

— Salmond, Fry, Mike Doonan a fost arestat sub acuzația de pornografie extremă. Cumpăra fotografii de la Lee Chambers la sediul Fleet Services.

Cei doi ofițeri rămaseră cu gura căscată.

— Ce? Șoferul handicapat cu probleme la spate? întrebă Salmond.

— Se pare că nu e atât de imobilizat pe cât spune, zise Sparkes, pus pe fapte mari. Hai să verificăm camerele CCTV de la Fleet Services din ziua în care a fost răpită Bella.

Toată lumea luase un aer grav în timp ce tehnicienii începură să facă cercetările online. Tensiunea care creștea îl alungă pe Sparkes pe coridor. Căuta numărul lui Ian Matthews, când Zara Salmond băgă capul pe ușă.

— Ar fi bine să veniți să vedeți, domnule.

Sparkes se uită la imaginea ștearsă de pe monitor.

— El e. Lângă mașina lui Chambers, răsfoiește revistele. Se apleacă. Se pare că nu-l mai doare așa

de tare spatele, zise Salmond.

— Salmond, ce dată e? Era acolo în ziua răpirii Bellei?

Zara Salmond făcu o pauză.

— Da, e în ziua în care a fost răpită.

Sparkes aproape că țâșni din scaunul pe care era așezat, dar subinspectorul îi făcu semn cu mâna.

— Dar asta îl elimină de pe lista suspecților.

— Ce vrei să spui? îl avem pe Doonan în zona răpirii, ne minte în privința drumurilor pe care le-a făcut și a problemelor cu spatele și e prins în flagrant delict cumpărând pornografie în drum spre casă.

— Da, dar a fost înregistrat negociind cu Chambers în timp ce Bella era răpită. La 15.02. Orele nu se potrivesc – n-avea cum s-o ia el.

Sparkes închise ochii, sperând că nu i se citește pe față ușurarea.

— Bună treabă! Să continuăm! spuse el fără să ridice pleoapele.

Singur în biroul lui, lovi cu pumnul în masă, apoi ieși să se plimbe ca să-și pună ordine în gânduri.

•

La întoarcere, reveni cu gândul la prima zi de anchetă și la ce-i spusese atunci instinctul lui de polițist cu privire la caz. Consideraseră – el considerase – tot timpul răpirea Bellei un eveniment întâmplător. Răpitorul o văzuse pe fetiță și o luase. Nimic altceva nu părea logic. Nu se descoperise nicio legătură între Dawn și Taylor și, odată ce povestea cu bărbatul cu părul lung inventată de Stan Spencer fusese eliminată din investigație, nu mai exista nicio altă declarație despre vreo eventuală persoană care s-ar fi comportat ciudat pe stradă în ziua când dispăruse Bella. Nu fuseseră reclamații despre niciun exhibiționist sau alte infracțiuni de natură sexuală.

Și nu exista nici vreun model de comportament pe care răpitorul să-l fi putut urmări în timp,

înainte. Copila mergea la grădiniță cu Dawn, dar nu zilnic, și rareori se juca singură afară. Dacă cineva ar fi plănuit s-o răpească, ar fi pătruns în casă noaptea, atunci când știa sigur că fetița e acolo. Nimeni n-ar fi stat pe o stradă rezidențială să aștepte un eventual moment când ea ieșea la joacă în curte. Ar fi fost observat.

Întreg cazul fusese construit pe un interval de douăzeci și cinci de minute în care apăruse șansa ca fetița să fie răpită.

La vremea aceea, cu dovezile de care dispuseseră, avuseseră dreptate să elimine posibilitatea unei răpiri premeditate.

Dar astăzi, la trei ani și jumătate după răpire, Sparkes se gândi că poate se grăbiseră să tragă această concluzie și hotărî să ia în calcul și această posibilitate.

— Mă duc la camera de comandă, îi spuse lui Salmond. Vreau să cer cuiva o favoare.

•

De serviciu era Russell Lynes, cel mai bun prieten al lui din poliție – intraseră împreună cu mulți ani în urmă.

— Bună, Russ. Ai chef de-o cafea?

Se așezară la o masă în cantină și-și turnară în cești lichidul maro, fără prea mare gând să-l bea.

— Cum o mai duci, Bob?

— Bine. Faptul că am revenit la treaba serioasă e foarte important. Și pista cea nouă îmi dă suficientă bătaie de cap.

— Hmmm, mai înainte te-a îmbolnăvit, Bob. Ai grijă!

— O să am. N-am fost bolnav, Russ, doar obosit. Fii atent, vreau să verific un lucru pe care cred că l-am omis prima oară.

— Tu ești șeful. Oricum, de ce îmi ceri mie favoruri? Roagă pe cineva din echipă să se ocupe!

— Au destule de făcut și s-ar putea să nu reușească decât peste câteva săptămâni. Dacă mă ajuți, o să rezolv totul în vreo două zile.

— În regulă, cum pot să te ajut? întrebă Russell Lynes, dând cafeaua la o parte.

— Mulțumesc, amice. Știam că pot conta pe tine.

Cei doi bărbați se așezară în biroul lui Sparkes, cu lista livrărilor lui Taylor în față, și-i trasară itinerariile în Southampton și în orașele învecinate.

— Ne-am uitat la fiecare centimetru de film înregistrat de camerele din jurul casei lui Dawn Elliott în ziua răpirii, spuse Sparkes. Dar singurul moment în care am văzut mașina lui Taylor a fost la adresa la care a efectuat livrarea din Winchester și la intersecția șoselelor M3 și M25. Mi-am scos ochii uitându-mă la înregistrări, dar n-am găsit nimic care să lege duba lui de momentul răpirii.

Își amintea limpede tulburarea pe care o resimțise de fiecare dată când privea o nouă bucată de peliculă, urmată de dezamăgirea de a nu fi zărit nici urmă de duba albastră.

— Vreau să verific și alte date, spuse el. Zilele în care Taylor a făcut alte livrări în zona Hampshire. Amintește-mi, unde sunt camere de luat vederi în zona lui Manor Road?

Lynes încercui locațiile pe hartă cu o cariocă verde – o benzinărie, la câteva străzi mai departe, avea o cameră pe terenul din față ca să-i surprindă pe cei care plecau fără să plătească; mai era una la intersecția dintre șosele, pentru șoferii care treceau pe roșu; și câteva magazine, inclusiv chioșcuri de ziare, instalaseră camere ieftine, miniaturale, ca să-i descurajeze pe hoți.

— Și grădinița Bellei are o cameră de luat vederi la exterior, dar în ziua aia Bella n-a fost la grădiniță. Ne-am uitat la înregistrările tuturor camerelor, dar n-am găsit nimic.

— Hai să ne uităm din nou! Probabil am omis ceva.

•

Patru zile mai târziu, telefonul lui Sparkes sună, și el știu de îndată ce auzi vocea lui Lynes că

acesta descoperise acela „ceva”.

— Sunt în drum spre tine, spuse Sparkes.

— Uite-o! zise Lynes, arătând spre vehiculul care traversa ecranul.

Sparkes se holbă la monitor, încercând să-și obișnuiască ochii cu imaginea neclară a înregistrării.

Ea era. Duba albastră. Cei doi bărbați se uitară unul la celălalt triumfători și apoi își îndreptară din nou privirile către monitor, savurând momentul.

— Avem certitudinea că e el? întrebă Sparkes.

— Se potrivește cu data și ora livrării în Fareham înregistrate în foaia de pontaj, iar experții legiști au obținut un număr de înmatriculare parțial cu trei dintre literele numărului lui Taylor.

Lynes apăsă tasta „pornește”.

— Acum fii atent!

Mașina se opri exact în centrul obiectivului, care era îndreptat spre strada de lângă grădiniță. Ca la un semn, Bella și Dawn apărură la poartă, în spatele unui grup de copii și părinți. Dawn îi închidea Bellei fermoarul jachetei, iar fetița ținea în mână o bucată mare de hârtie. Cele două trecură pe lângă mașină și dădură colțul. Era traseul lor obișnuit, în siguranță. Câteva secunde mai târziu, mașina porni în aceeași direcție.

Sparkes știu că asista la momentul în care Taylor luase decizia fatală, și ochii i se umplură de lacrimi. Bălmăji că merge să-și ia un blocnotes și se duse în biroul propriu ca să fie puțin timp singur.

„Suntem foarte aproape”, își spuse el. „Nu trebuie să-ți permiți nicio greșeală. Nu trebuie să te grăbești; totul trebuie făcut în ordine”.

Se uită la fotografia lui Taylor de pe perete, în care acesta râjea, și-i râjni și el.

— Sper că nu ți-ai rezervat o vacanță, Glen.

•

În laborator, Lynes scria pe tablă.

— Înregistrarea e de joi, 28 septembrie, cu patru zile înainte de răpirea Bellei, spuse el.

Sparkes închise ochii înainte de a-și face curaj să se exprime.

— Russ, a premeditat totul. N-a fost o răpire la nimereală. Le-a vânat. Mașina lui apare și pe alte camere în ziua aia?

— La benzinărie la Hook, a alimentat în drum spre casă. Orele se potrivesc.

— Hai să terminăm aici cu înregistrarea și să obținem cât mai multe detalii! apoi mă duc să-i bat lui Glen Taylor la ușă, spuse Sparkes.

Cei doi bărbați se așezară în fața monitorului în timp ce tehnicianul prelucra imaginile cu mașina, le mărea și le micșora rezoluția, concentrându-se asupra parbrizului.

— E foarte neclar, dar suntem siguri că e vorba de un bărbat alb, brunet, fără ochelari și barbă, le spuse el.

Chipul din spatele parbrizului le plutea în fața ochilor. O figură ovală cu două găuri negre în loc de ochi.

45.

Luni, 2 octombrie 2006

Soțul

Glen Taylor o văzuse prima oară pe Bella Elliott pe Facebook după ce o cunoscuse pe Dawn (Little Miss Sunshine) în vara aceea într-o cameră de chat. Le povestea unor străini despre fiica ei și despre o vizită la grădina zoologică.

Unul dintre prietenii virtuali ai lui Dawn o întrebase atunci dacă are o fotografie cu Bella din excursia aceea – poate una cu maimuțele, care îi plăcuseră foarte mult. Glen urmărise conversația cu un ochi și, când Dawn le arătase tuturor pagina ei de Facebook, se uitase și el. Pagina nu era securizată, și el răsfoise fotografiile lui Dawn.

Când dăduse cu ochii de Bella, privise chipul acela micuț și încrezător în sine și și-l întipărise în minte, ca să-l poată regăsi apoi oricând dorea, în timpul fanteziilor sale întunecate. Bella intră în galeria lui de fotografii, dar avu alt impact decât ceilalți copii. Glen se trezi căutând-o ori de câte ori vedea o fetiță blondă pe stradă sau în parcurile în care lua prânzul când avea călătorii de făcut.

Era pentru prima dată când fanteziile lui părăseau monitorul și intrau în viața reală, ceea ce îl speria și îl excita în egală măsură. Voia să facă ceva. Nu știu ce, la început, dar, în timpul orelor petrecute conducând mașina, începu să pună la cale un plan de a o întâlni pe Bella.

Little Miss Sunshine era cheia, și el își crea un nou profil online, dedicat special întâlnirilor cu ea. Operațiunea Aur îl învățase că nu trebuie să lase urme, așa că se oprea pe drumul de întoarcere la

internet-café-ul de lângă depozit, ca să pătrundă în lumea lui Dawn. Și s-o atragă pe Dawn într-a lui.

Își spuse TallDarkStranger și se apropie de Little Miss Sunshine în tăcere, alăturându-se grupurilor de chat în care știa că se află și ea și nevorbind decât foarte puțin. Nu voia să atragă vreo atenție nepotrivită, așa că îi punea doar ocazional întrebări inteligente, o flata și ușor, ușor deveni unul dintre obișnuiții ei. Little Miss Sunshine îi trimise primul mesaj privat lui TallDarkStranger abia după două săptămâni.

LittleMissSunshine: Bună, ce faci?

TallDarkStranger: Bine. Tu? Ai treabă?

LittleMissSunshine: Trebuie să stau acasă cu fetița mea.

TallDarkStranger: Se poate și mai rău. Pare un copil minunat.

LittleMissSunshine: Chiar este. Sunt foarte norocoasă.

Taylor nu era online zi de zi. N-ar fi avut cum, din cauza lui Jean și a slujbei, dar reuși să țină legătura cu Dawn o perioadă dintr-un local liniștit unde îl dusese Mike Doonan la un moment dat, pe vremea când încă își vorbeau. Când încă frecventau aceleași camere de chat și forumuri, înainte ca Glen să-l prevină pe șeful său că infirmitatea lui Mike e o înșelătorie. Îl văzuse sărind din mașină la Internet Inc. ca un tinerel și simțise că era de datoria lui să scoată la iveală minciuna. Orice om de bun-simț ar fi făcut același lucru, îi spusese el lui Jean. Iar ea fusese de acord.

Acolo, la internet-café, reconstituise el detaliile vieții lui Dawn. Îi știa numele adevărat și data nașterii Bellei de pe pagina de Facebook și, dintr-o conversație purtată pe chat despre restaurantele unde erau acceptați și copiii mici, află că locuia în Southampton. Dawn prefera McDonalds pentru că „acolo nimeni nu se supără când copilul plânge,

plus că e ieftin” și adusese în discuție restaurantul din zona ei.

Când livră după aceea în zonă, Glen se duse să verifice restaurantul. Se uita doar, își spuse în timp ce despacheta hamburgerul și urmărea familiile din jurul lui.

La plecare, făcu un tur cu mașina în zonă. Se uita doar.

Dură ceva vreme, dar până la urmă Dawn rosti numele grădiniței unde mergea fiica ei în timp ce discuta cu o altă mamă pe chat, în maniera neatentă pe care o deprinsese online. Considera fiecare schimb de replici o conversație privată – ca oamenii din autobuze care discută la telefon despre căsnicii distruse sau despre negii genitali. Glen își spuse un „da!” în sinea lui și păstră informația pentru el.

•

Ceva mai târziu, stând vizavi de Jean în fața unei farfurii cu mâncare de pui, o întrebă ce făcuse în ziua aceea.

— Lesley mi-a zis că i-am aranjat super părul lui Eve. A vrut o tunsoare bob gen Keira Knightley cu șuvițe roșcate. Știam că nu i se potrivește – nu seamănă deloc cu Keira Knightley, mai ales cu fața aia a ei rotundă –, dar i-a plăcut rezultatul.

— Bravo, draga mea!

— Mă întreb ce i-o fi spus soțul ei când a ajuns acasă. Mai vrei și ultima bucată de pui? Dacă nu, o să ajungă la gunoi.

— Bine, dă-mi-o! Nu știu de ce mi-e atât de foame. Am mâncat un sandviș uriaș la prânz, dar asta e delicioasă. Ce e la televizor diseară? *Top Gear*? Hai să spălăm farfuriile repede și să ne uităm!

— Du-te și uită-te tu! Spăl eu vasele.

El o sărută pe frunte și se strecură pe lângă ea. Până când chiuveta se umplu cu apă caldă, Jean puse un ibric pe foc.

Abia după ce se așeză la televizor, Glen îndrăzni să analizeze cu minuție noile informații pe care le avea. Știa unde le poate găsi pe Bella și pe Dawn. Putea să le aștepte la grădiniță și să le urmărească. Și apoi? La ce se gândea? Nu vru să se gândească la așa ceva acasă, în camera de zi, cu soția întinsă lângă el pe canapea.

Se va gândi la toate când va fi singur. O să plănuiască el ceva. Nu voia decât să le vadă.

Să se uite la ele.

N-ar fi vorbit cu Dawn. Fusese foarte atent să nu-i dezvăluie detalii despre cum arată, dar nu putea să riște să-i vorbească. Trebuia s-o țină la distanță. În spatele monitorului.

Trebui să aștepte câteva săptămâni până când făcu următoarea livrare pe Coasta de Sud. Era obosit de toate frământările și grijile legate de detaliile fanteziei sale în timp ce acasă trebuia să păstreze aparențele soțului devotat. Dar era obligat să păstreze niște limite. Să nu aibă scăpări.

Cu ocazia celei de-a șaptesprezecea aniversări a căsătoriei cu Jean, se dădu peste cap să celebreze cu flori și cu o cină în oraș. Dar nu fu prezent cu gândul în restaurantul lor italian preferat. Mintea îi era departe. Jean nu păru să observe. Cel puțin, așa spera el.

În timp ce mergea pe autostradă, simți că i se face rău de emoție la gândul a ce avea să se întâmple. Căutase grădinița la internet-café și găsise adresa. Avea să se oprească pe stradă și să privească.

Ajunse în momentul când copiii începeau să iasă din clădire, cu hârtii pictate într-o mânuță și ținându-și mamele de mână cu cealaltă. Se îngrijoră să nu cumva să fi ajuns prea târziu, dar parcă astfel încât să se poată uita în oglinda retrovizoare și nimeni să nu-i vadă fața.

Aproape că le rată. Dawn părea mai bătrână și mai neîngrijită decât în fotografiile de pe Facebook, cu părul prins la spate și cu un pulover

vechi, mulat. Pe Bella o recunoscu din prima. Țopăia pe trotuar. Le urmări în oglindă până când trecură de mașină și le avu pentru prima dată în vizor. Suficient de aproape cât să vadă machiajul întins de sub ochii lui Dawn și strălucirea aurie a părului Bellei.

Dădură colțul, și el porni mașina.

„Vreau doar să văd unde locuiesc”, își spuse. „Atât. Ce e rău în asta? Nici nu vor ști că am fost acolo”.

Mergând înapoi spre casă, ieși pe dreapta șoselei, urmă un drum de țară, își închise telefonul și se masturbă. Încercă să se gândească la Dawn, dar ea nu-i rămânea în minte. Apoi stătu câteva clipe, șocat de intensitatea experienței și îngrozit de cel care devenise. Va înceta să mai intre pe net, va înceta să se mai uite la filme porno. Era o boală, și el avea să se trateze.

•

Dar pe 2 octombrie i se ceru să facă o livrare în Winchester, și Glen știu că va trece iar pe strada Bellei.

Porni radioul ca să-și distragă atenția, dar nu se gândea decât la strălucirea aurie a părului ei.

„O să mă uit doar să văd dacă sunt acasă, nimic mai mult”, își spuse. Dar, când se opri să pună benzină pe autostradă, cumpără un sac de dormit la reducere și dulciuri.

Era atât de prins în fantezia lui, încât uită să facă livrarea și trebui să se întoarcă la benzinărie. Se simțea ca în vis când jucă în fața clientului rolul agentului de livrare, făcând glume și punându-i întrebări despre afacere, păstrând secretul doar pentru el. Era în drum spre Manor Road și nimic nu-l putea opri.

Senzația de pericol făcea parte din motivație. Glen Taylor, fost funcționar de bancă și soț devotat, își dădea seama de rușinea și dizgrația în care risca să cadă, dar TallDarkStranger voia să

stea aproape de această senzație, s-o atingă, să se molipsească de intensitatea ei.

— Pe curând, Glen! îi spuse unul dintre colegii lui.

— Da, la revedere! răspunse el.

Se duse spre mașină și se urcă în ea. Încă avea timp să se întoarcă, să pornească spre casă și să redevină el însuși. Dar știa ce vrea să facă și semnaliză de plecare.

Manor Road era pustie. Toată lumea era la muncă sau stătea în casă. Conduse încet, ca și cum ar fi căutat adresa, făcând pe șoferul neștiutor. Apoi o văzu, dincolo de gard, uitându-se la o pisicuță care se rostogolea în praf. Timpul se opri în loc, și el se trezi că oprise mașina. Sunetul motorului atrăsese atenția fetiței, care îl privea acum, zâmbindu-i.

Fu trezit la realitate când auzi o ușă trântindu-se în spatele mașinii, și în oglinda laterală văzu un bărbat în vârstă stând în pragul ușii. Glen se depărtă de bordură, viră imediat la stânga pe o străduță laterală și dădu un ocol. Îl văzuse moșul? Îi văzuse fața? Și dacă da, ce? Nu făcuse nimic rău. Parcase mașina, atât.

Dar știu că trebuie să se întoarcă. Fetița îl aștepta.

Ieși cu mașina pe Manor Road și observă că nu mai era nimeni. Singurele ființe vii erau pisica și fetița, dincolo de gard. Fetița îi făcea cu mâna.

Nu-și dădu seama când ieși din mașină și se îndreptă spre ea. Își amintea doar că o luase în brațe și se întorsese cu ea în mașină, legându-i centura de siguranță în scaunul de lângă șofer. Nu durase mai mult de un minut, și ea nu făcuse deloc gălăgie. Luase dulciurile și stătuse cuminte, în timp ce el o ducea departe de Manor Road.

46.

Vineri, 11 iunie 2010

Văduva

Dawn continuă să apară la televizor. Îi place să le spună tuturor că Bella e în viață. Că cei care au răpit-o au făcut-o pentru că nu pot avea copii și își doresc foarte tare să fie părinți. Că au grijă de ea, o iubesc și îi oferă o viață frumoasă. S-a căsătorit cu unul dintre voluntarii campaniei, un bărbat mai în vârstă care pare s-o atingă tot timpul. Acum are altă fetiță. Unde e dreptatea? își ține strâns copilul în brațe la emisiunile matinale de la televizor, ca să arate ce mamă bună este, dar nu mă păcălește ea pe mine.

Înainte să moară, dacă era în cameră, Glen închidea într-o doară televizorul, prefăcându-se că nu-i pasă, și apoi ieșea să se plimbe. Dar, dacă nu era acolo, eu mă uitam. Și cumpăram ziarele și revistele în care se scria despre Bella. Îmi plăcea să văd fotografiile și filmulețele cu ea. Cum se juca, râdea, își deschidea cadourile de Crăciun, cum cânta în felul ei copilăresc, bălmăjind cuvintele, cum împingea căruciorul de păpuși. Am deja o colecție din ziarele și revistele în care a apărut Dawn. I-au plăcut dintotdeauna atenția și publicitatea. Cele cinci minute de glorie din viața ei.

Acum mi-a venit și mie rândul.

Mick apare cu sacoșele cu cumpărături și ceva mâncare chinezească.

— N-aveam chef să gătesc, spune Kate râzând. M-am gândit să ne răsfățăm.

Mi-e clar că și Mick va rămâne cu noi, și încerc să-mi amintesc unde am pus cearșafurile și

plapuma pentru canapeaua extensibilă.

— Jean, nu-ți face griji pentru mine! spune el cu un zâmbet strengăresc. Pot să dorm pe jos. Nu sunt pretențios.

Ridic din umeri. Sunt prea sătulă ca să-mi mai pese. Cu altă ocazie, aș fi alergat să fac paturile, să pun așternuturi noi, să schimb săpunul. Dar acum nimic nu mă mai mișcă. Stau cu o farfurie de tăieței și pui chinezesc pe genunchi și mă întreb dacă mi-a mai rămas energie ca să ridic furculița. Kate și Mick sunt pe canapeaua din fața mea. Mănâncă și ei tăieței, fără prea mult entuziasm.

— E oribilă mâncarea asta, spune Mick până la urmă și renunță.

— Tu ai ales-o, îi răspunde Kate. Scuze, Jean! Să-ți aduc altceva?

Dau din cap.

— Doar o ceașcă de ceai, îi spun eu.

Mick mă întreabă dacă am ceva conserve în dulap, apoi se duce și-și pregătește niște fasole cu pâine. Eu mă ridic să merg la culcare, dar Kate dă drumul la știri, și mă așez iar lângă ea. E ceva despre soldații din Irak, și mă relaxez pe locul meu.

Știrea următoare e despre mine. Nu-mi vine să cred ce văd. Fața mea într-una din fotografiile făcute de Mick.

— Mick, vino repede, pozele tale sunt la televizor! strigă Kate spre bucătărie, iar el dă buzna și se aruncă pe canapea.

— În sfârșit, faimos! spune el cu un rânjet în timp ce prezentatorul vorbește despre interviul pe care l-am acordat celor de la *Daily Post* și despre „revelația” mea în privința vinovăției lui Glen.

Încerc să spun ceva, dar la televizor apare Dawn, care plânge, cu ochii înroșiți, și e întrebată ce crede despre interviu.

— Femeia aceasta e un monstru diabolic, spune ea, și îmi ia ceva timp să-mi dau seama că vorbește despre mine.

Despre mine.

— A știut de la început, spune ea. Sigur a știut ce i-a făcut soțul ei fetiței mele.

Mă întorc către Kate.

— Ce-ai scris în interviul ăla? Ce-ai scris de m-ai făcut un monstru? Am avut încredere în tine, ți-am spus tot.

Nu e în stare să mă privească în ochi, dar îmi spune că Dawn „a înțeles totul greșit”.

— Nu asta scrie în interviu, insistă ea. Scrie că și tu ești tot o victimă de-ale lui Glen, că foarte târziu ți-ai dat seama că el a răpit-o.

Mick încuviințează din cap, confirmă cele spuse de ea, dar eu nu-i cred. Sunt atât de furioasă, că ies din cameră. Nu pot să le suport trădarea. Apoi mă întorc la ei.

— Plecați, acum! Afară sau chem poliția!

Se instalează tăcerea, în timp ce Kate se întreabă dacă mă poate duce cu vorba din nou.

— Dar banii, Jean… începe ea, în timp ce eu îi împing spre ieșire și îi tai replica.

— Păstrați-i! spun eu și deschid ușa.

Tipul de la televiziunea locală e încă afară, în capătul aleii, cu echipa lui de filmări.

Când Kate iese pe poartă, individul îi spune ceva, dar ea e deja la telefon cu Terry, căruia îi spune că totul a mers „execrabil”. Fac semn echipei de filmări să intre. Am ceva să le spun.

47.

Vineri, 14 mai 2010

Polițistul

Trecuseră zile și săptămâni fără vreo decizie în privința arestării lui Taylor. Noul șef în mod cert nu voia să urmeze calea spre dezastru a predecesorului său și găsea tot felul de justificări să nu acționeze.

— Unde sunt dovezile care să-l lege pe Taylor de noile înregistrări? Sau de internet-café? întrebase Wellington după ce văzuse imaginile. Avem un număr de înmatriculare parțial și declarația improbabilă a unui traficant de pornografie. Nu există o identificare clară a suspectului – lăsând la o parte instinctul tău, Bob.

Sparkes fusese gata să renunțe, dar n-o putea abandona pe Bella.

Mai aveau extrem de puțin. Legiștii lucrau de zor cu numărul de înmatriculare în încercarea de a mai obține o literă sau o cifră, și experții încercau să stabilească legături semantice între expresiile folosite de TallDarkStranger și BigBear. Aproape îl putea mirosi pe Taylor.

Așa că, atunci când află că Glen Taylor e mort, Sparkes simți un fel de pumn în stomac.

— Mort?

Un agent de la Poliția metropolitană pe care îl cunoștea îl sună îndată ce știrea intrase în camera de comandă.

— M-am gândit că o să vrei să afli imediat. Îmi pare rău, Bob.

Acel „îmi pare rău” îl doborî. Închise telefonul și își puse capul în mâini. Știau amândoi că nu va

mai urma nicio confesiune, niciun moment de triumf. Bella n-avea să fie găsită niciodată.

Brusc, își înălță capul. Jean. Era liberă acum – putea să vorbească, să spună adevărul despre ziua aceea.

Sparkes o chemă pe Salmond și, când ea băgă capul pe ușă, îi zise:

— Glen Taylor e mort. Lovit de autobuz. Mergem în Greenwich.

Salmond îl privi parcă gata să izbucnească în lacrimi, dar își luă seama și reveni la starea de „Superfemeie", organizând deplasarea la Greenwich.

În mașină, Sparkes îi furniză toate detaliile. Știa și ea la fel de multe despre caz ca și el, dar el simțea nevoia să spună totul cu voce tare, să revadă el însuși ce știau.

— Întotdeauna am crezut că Jean îl acoperă pe Glen. E o femeie cumsecade, dar e complet dominată de el. S-au căsătorit de tineri – el era soțul strălucit, cu studii și slujbă bună, iar ea era micuța și drăguța lui nevastă.

Salmond își privi șeful.

— Micuța și drăguța nevastă?

Sparkes avu eleganța să zâmbească.

— Ce vreau să spun e că Jean era atât de tânără când s-au întâlnit, încât el a cucerit-o complet cu costumele lui luxoase și planurile de viitor. N-a avut niciodată șansa să fie ea însăși.

— Cred că mama a fost întrucâtva așa, spuse Salmond, indicându-i să părăsească autostrada.

„Nu și tu", se gândi Sparkes. Îi cunoscuse soțul. Un tip cumsecade care nu încerca s-o submineze sau s-o domine.

— Sună ca un fel de *folie à deux*[17] zise Salmond gânditoare. Ca Bradley și Hindley sau Fred și Rose West[18]. Am dat de cazurile lor în timp ce lucram pentru un proiect la facultate. Un cuplu împărtășește aceeași psihoză sau delir pentru că unul dintre ei e superdominant. Sfârșesc prin a

crede amândoi același lucru – că au dreptul să facă ceva, de exemplu. Împărtășesc un sistem de valori care nu e acceptat de nimeni din afara parteneriatului sau relației lor. Nu știu dacă explic suficient de clar. Îmi cer scuze.

Bob Sparkes tăcu preț de câteva clipe, analizând teoria în minte.

— Dar, dacă e vorba despre *folie à deux,* atunci Jean a știut și a aprobat răpirea Bellei.

— S-a mai întâmplat și înainte, cum am spus, continuă Salmond fără să-și ia privirea de la drum. Apoi, când îi separi, cel dominat poate să înceteze repede să mai creadă în iluzia cu pricina. Își revine cumva din nebunie. Înțelegeți ce vreau să spun?

Dar Jean Taylor nu-și scosese masca atunci când Glen intrase la pușcărie. Era oare posibil ca el să fi deținut controlul asupra ei chiar și din spatele gratiilor?

— Mă gândesc la disonanța cognitivă sau la amnezia selectivă, se aventură Sparkes în explicații, un pic neliniștit de ideea că încearcă să-și amintească temele de la cursurile de psihologia criminalității. Poate se temea să nu piardă totul dacă spune adevărul? Am citit că traumele pot șterge din memorie anumite lucruri care sunt prea dureroase sau generatoare de stres. Prin urmare, e posibil ca ea să-și fi șters din minte orice detaliu care i-ar fi zdruncinat credința că Glen era nevinovat.

— Dar oare chiar se poate așa ceva? Să ajungi să crezi că negrul e alb? întrebă Salmond.

„Mintea umană e o mașinărie fascinantă”, se gândi Sparkes, dar îi sună prea mult a clișeu ca s-o poată spune cu voce tare.

— Nu sunt expert, Zara. Am citit câte ceva pe acasă. Trebuie să consultăm un specialist.

Era pentru prima oară când i se adresa subordonatei sale pe numele mic, și Sparkes se simți puțin rușinat. Se gândi că nu se cuvenea – întotdeauna lui Ian Matthews i se adresase cu

numele de familie. Îndrăzni să-i arunce o privire scurtă colegei sale. Nu părea ofensată și poate nici măcar nu-și dăduse seama de scăparea lui profesională.

— Cu cine am putea vorbi? întrebă Zara.

— Știu pe cineva de la universitate care ne-ar putea oferi o pistă. Doamna profesoară Fleur Jones ne-a ajutat și înainte.

Sparkes fu mulțumit că Salmond nu reacționă la nume. Nu fusese vina lui Fleur Jones că totul eșuase.

— Ce-ar fi să-i dai un telefon? spuse el. Înainte să ajungem. Ar fi bine să știm care e cea mai bună metodă de a o aborda pe Jean Taylor.

Salmond trase pe dreapta la următoarea benzinărie și formă numărul.

•

O oră mai târziu, Sparkes intra în spital, la Urgențe.

— Bună ziua, Jean! spuse el și se așeză lângă ea pe un scaun din plastic portocaliu, ergonomie.

Ea abia își dădu seama că era el. Părea palidă, și ochii îi erau întunecați de durere.

— Jean! spuse el din nou și o luă de mână.

Nu o mai atinsese niciodată până atunci, decât ca s-o ajute să urce în mașina poliției, dar acum nu se putu abține. Părea nespus de vulnerabilă.

Mâna lui Jean Taylor era înghețată între palmele lui fierbinți, dar el nu-i dădu drumul. Continuă să vorbească, cu voce scăzută, dar alertă, profitând de șansa care i se oferea.

— Îmi poți spune acum, Jean. Îmi poți spune ce a făcut Glen cu Bella, unde a dus-o. Nu mai e nevoie să ții secret. Era secretul lui Glen, nu al tău. Tu ai fost victima lui, Jean. Și tu, și Bella.

Văduva își întoarse capul și păru străbătută de un fior.

— Te rog, Jean, spune-mi! Renunță la secretul acesta și îți vei găsi liniștea.

— Bob, nu știu nimic despre Bella, spuse ea rar, ca și cum i-ar fi explicat unui copil.

Apoi își eliberă mâna din strânsoarea lui și începu să plângă fără un sunet; doar lacrimile i se prelingeau pe obraji.

Sparkes fu incapabil să se miște. Jean Taylor se ridică și o luă spre toaleta femeilor.

Un sfert de oră mai târziu, se întoarse cu un șervețel pe care îl ținea la gură. Se îndreptă direct spre ușile de sticlă ale secției de urgențe și dispăru.

Dezamăgirea îl paralizează pe Sparkes.

— Am ratat și această ultimă șansă, îi spuse lui Salmond, care stătea acum pe scaunul lui Jean. Am eșuat lamentabil.

— E în stare de șoc, domnule. Nici nu știe pe ce lume se află în acest moment. Dați-i puțin timp să-și pună gândurile în ordine! îi facem o vizită peste câteva zile.

— Mâine, mergem mâine, spuse Sparkes ridicându-se.

•

Douăzeci și patru de ore mai târziu se aflau la ușa ei. Jean Taylor era îmbrăcată în negru, părea cu zece ani mai în vârstă și era pregătită pentru sosirea lor.

— Cum te mai simți, Jean?

— Și bine, și rău. Mama lui Glen a rămas cu mine peste noapte, răspunse ea. Haideți, intrați!

Sparkes se așeză lângă ea pe canapea, în așa fel încât să aibă întreaga ei atenție, și începu să-i vorbească blând. Zara Salmond și Fleur Jones discutaseră despre întâlnire și conveniseră că cel mai bine era s-o flateze puțin pe Jean la începutul discuției, ca s-o facă să se simtă importantă și să aibă încredere că deține controlul deplin asupra propriilor decizii.

— Ai fost extrem de importantă pentru Glen, Jean. Ai stat tot timpul lângă el să-l sprijini.

Jean clipi auzind complimentul.

— Eram soția lui, și el se baza pe mine.

— Trebuie să fi fost foarte greu pentru tine în anumite momente, Jean. O povară greu de suportat.

— Mi-a plăcut s-o fac. Știam că el nu făcea același lucru, reluă ea răspunsul standard, golit aproape de orice conținut.

Salmond se ridică și începu să privească prin cameră.

— Nicio carte poștală deocamdată? întrebă ea.

— Nu mă aștept la niciuna – doar la mesajele obișnuite ale celor care mă urăsc, spuse Jean.

— Unde va avea loc înmormântarea? întrebă Sparkes.

Mama lui Glen Taylor apăru pe ușă. Era clar că trăsese cu urechea de pe hol.

— La crematoriu. O să fie o slujbă simplă, cu puțini invitați, ca să ne luăm la revedere, nu-i așa Jean?

Jean încuviință, pierdută în gânduri.

— Credeți că vor veni și ziariștii? întrebă ea. Nu știu dacă aș putea face față.

Mary Taylor se așeză pe brațul canapelei lângă nora ei și îi trecu mâna prin păr.

— Vom trece noi și prin asta, Jeanie. Am reușit și până acum. Poate că în sfârșit te vor lăsa în pace.

Remarca îi viza atât pe polițiștii din cameră, cât și pe jurnaliștii care așteptau afară.

— Bat la ușă de la 8 dimineața. Le-am spus că Jean e necăjită și că nu poate vorbi, dar ei nu încetează. Cred că i-ar face bine să vină cu mine, dar văd că preferă să rămână aici.

— Glen e aici, spuse Jean, și Sparkes se ridică să plece.

48.

Joi, 27 mai 2010

Văduva

Ziua înmormântării a venit atât de repede, încât am lăsat-o pe Mary să aleagă cântările și elogiile. Nu puteam gândi clar și n-aș fi știut ce să aleg. A mers pe opțiunile clasice: *Amazing Grace* și *Iisus este păstorul meu,* pentru că toată lumea le cunoaște – ceea ce e în regulă, pentru că oricum vom fi doar cincisprezece persoane care vor cânta în capela crematoriului.

Ne-am dus să-l vedem pe Glen la Chapel of Rest. Părea foarte elegant, îmbrăcat în costumul lui scump și cu cravata albastră cu auriu care îi plăcea atât de mult. I-am spălat și călcat cea mai bună cămașă, și arăta foarte bine. Ar fi fost încântat. Desigur, nu era Glen în sicriu. El nu era acolo, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Părea un Glen de ceară. Mama lui plângea, și m-am dat deoparte, lăsând-o o clipă singură cu fiul ei. Mă uitam la mâinile lui, cu unghii rozalii perfecte; mâini nevinovate.

De la capelă, eu și Mary ne-am dus la John Lewis să cumpărăm pălării.

— Aveți acolo modelele, ne-a spus vânzătorul, și am stat în fața a treizeci de pălării negre, încercând să ne imaginăm cum vom arăta la înmormântare.

Eu am ales una cu un voal micuț care să-mi ascundă ochii, iar Mary, una cu bor. Au costat o avere, dar niciuna dintre noi nu avea energie să-i pese. Am ieșit în stradă cu sacoșele, complet pierdute pentru o clipă.

— Haide, Jeanie, să mergem acasă și să bem un ceai! a spus Mary.

Și așa am făcut.

•

Astăzi ne punem noile pălării și ne privim în oglinda de pe hol, înainte să ne urcăm în taxi ca să mergem la crematoriu. Abia dacă o țin pe Mary de mână. Tatăl lui Glen se holbează pe fereastră la zloata de afară.

— Tot timpul plouă la înmormântări, spuse el. Ce zi cumplită!

Ciudată treabă și înmormântările astea! Cam ca nunțile, cred. Adunări de oameni pe care nu-i vezi cu alte ocazii, mâncare, plânsete și râsete. Chiar și aici, la înmormântarea lui Glen, îl aud pe unul din unchii lui râzând încet cu altcineva. La sosire, suntem invitate în sala de așteptare, eu cu mama și tata, iar părinții lui alături de câțiva membri ai familiei Taylor. Sunt chiar recunoscătoare că oamenii au venit.

Nu e nimeni de la bancă sau de la coafor. Nu mai facem parte din lumea lor.

Apoi apare Bob Sparkes, în costum negru și cravată, arătând ca un antreprenor de pompe funebre. Stă departe de noi și se preface că citește numele de pe plăcile funerare. Nu ne-a trimis flori, dar asta pentru că le-am spus noi tuturor invitaților să nu trimită.

— Doar din partea familiei, ne-a spus antreprenorul, așa că nu-i decât coroana mea de crini și crenguțe de dafin – „clasic și stilat”, mi-a spus florăreasa cea tânără, aproape voioasă –, iar Mary a comandat numele lui Glen scris din crizanteme albe.

El ar fi strâmbat din nas. Parcă îl aud spunând „cât de banale sunt!”, dar lui Mary îi plac, și asta contează.

Mă tot uit după Bob Sparkes.

— Cine l-a invitat? întreabă Mary supărată.

— Nu-ți face griji din cauza lui, draga mea! o bate George peste umăr. N-are nicio importanță azi.

Slujba o ține preotul de la biserica lui Mary, vorbește despre Glen ca și cum ar fi o persoană reală, nu bărbatul din ziare. Se tot uită la mine de parcă mi-ar vorbi doar mie. Mă ascund în spatele voalului când începe să vorbească despre Glen de parcă l-ar fi cunoscut. Povestește despre fotbal și despre cât de deștept era la școală și despre minunata soție care i-a fost alături în momente grele. Printre cei prezenți se stârnește un murmur, iar eu îmi pun capul pe umărul tatei și închid ochii în timp ce coșciugul alunecă dincolo de draperii și dispare în cuptor. Glen nu mai este.

Afară, mă uit după Bob Sparkes, dar nici el nu mai e. Toți vor să mă sărute, să mă îmbrățișeze și să-mi spună cât am fost de minunată. Reușesc să zâmbesc și să-i îmbrățișez și eu, apoi totul se termină. Ne-am gândit, eu și Mary, să organizăm o mică petrecere după, dar n-am știut dacă o să vină cineva, și apoi, dacă ar fi venit, ar fi trebuit să vorbim despre Glen, și cineva ar fi menționat-o poate pe Bella.

Așa că am procedat cum e mai simplu. Toți cinci mergem acasă la mine, bem un ceai și mâncăm niște sandvișuri cu jambon pe care Mary le-a pregătit dinainte și le-a pus în frigider. Îmi pun pălăria în ambalajul original de la John Lewis și o așez pe dulap. Mai târziu pe seară, în casă e liniște pentru prima dată de la moartea lui Glen, iar eu îmi pun cămașa de noapte și mă plimb prin camere. Nu e o casă prea mare, dar Glen e în fiecare colțișor, și mă aștept să-l aud strigând la mine:

— Jeanie, unde ai pus ziarul?… Plec la serviciu, iubire, ne vedem mai târziu.

Până la urmă, îmi fac un suc și mă bag în pat cu un teanc de cărți poștale și scrisori de condoleanțe

din partea familiei. Le-am dat foc celor perverse și jignitoare.

Patul pare mai mare fără el. N-a dormit tot timpul lângă mine, uneori se ducea pe canapeaua de jos atunci când era agitat. Îmi spunea că nu vrea să-mi deranjeze somnul și-și lua perna cu el. Nu mai voia să se ducă în camera oaspeților, așa că am cumpărat o canapea extensibilă și se târa până acolo în miezul nopții. În timpul zilei țineam o pilotă în spatele ei. Nu știu dacă a observat cineva.

49.

Sâmbătă, 12 iunie 2010

Polițistul

După înmormântare, Bob Sparkes citise știrile și se uitase la fotografiile cu Jean la crematoriu și la o imagine mărită a numelui „Glen” făcut din flori. „Cum te vom mai găsi acum, Bella?” titrau ziarele, parcă tachinându-l.

Încercă să se concentreze asupra muncii lui, dar își dădu seama că privește în gol, pierdut, incapabil să continue. Decise să-și ia câteva zile libere ca să-și revină.

— Hai să luăm mașina și să mergem până la Devon! Găsim noi acolo un loc de cazare, îi spuse el lui Eileen într-o sâmbătă dimineață.

Eileen se duse la o vecină ca s-o roage să le hrănească pisica, și Bob se așeză la masă cu ziarul în mână.

Ea se întoarse pe poarta din spate, cu mâinile pline de păstăi de mazăre.

— Le-am cules repede, altfel s-ar fi trecut până să ne întoarcem. Ar fi păcat să se strice.

Eileen era în mod clar hotărâtă ca viața să continue ca și până atunci în familia lor, chiar dacă, momentan, soțul ei era cu mintea dusă prin alte locuri. Fusese întotdeauna un tip gânditor – asta era ceea ce-i plăcea cel mai mult la el. Un tip profund, spuneau prietenii lui. Ei îi plăcea asta. Profunzimea lui. Deși acum nu era decât întuneric.

— Haide, Bob, termină tu de curățat mazărea cât timp fac bagajul! Câte zile vom fi plecați?

— O săptămână? Ce zici? Am nevoie de aer curat și plimbări lungi.

— Sună minunat.

Sparkes făcu treaba în grabă, aproape mecanic – desfăcea păstăile cu un cui și punea boabele într-un vas cu strecurătoare, luptând în același timp cu propriile-i sentimente. Luase cazul prea personal, știa foarte bine. Niciodată nu mai fusese atât de afectat, nu mai ajunsese să plângă și nici nu-și pusese cariera în pericol din pricina vreunui alt caz. Oare trebuia să se întoarcă la psiholog? Râse – o izbucnire scurtă, dar Eileen îl auzi și se grăbi pe scări să vadă ce se întâmplă.

Călătoria fu liniștită: o zi de vară înainte de vacanța școlară, cu trafic redus, de care Sparkes profită ca să lase cazul în urmă cât mai repede. Eileen era alături de el, uneori îl bătea pe genunchi sau îi strângea mâna. Se simțeau tineri și buimăciți de atâta spontaneitate.

Eileen îi vorbi despre copii, despre noutățile din familia lor, de parcă el tocmai ar fi ieșit dintr-o comă.

— Sam spune că se mărită cu Pete vara viitoare. Vrea să facă nunta pe o plajă.

— O plajă? Bănuiesc că nu Margate[19]. Mă rog, să facă unde-i place! Pare fericită alături de Pete, nu?

— Foarte fericită, Bob. James, în schimb, mă îngrijorează. Muncește prea mult.

— Mă întreb de unde a moștenit asta, spuse el, și se uită la soția lui ca să-i vadă reacția.

Își zâmbiră și, pentru prima oară în ultimele săptămâni, nodul din stomac lui Sparkes dispăru. În ultimele luni, chiar.

Era minunat să vorbească despre propria lui viață în loc să discute despre a celorlalți.

Deciseră să se oprească la Exmouth să mănânce niște sandvișuri cu crab. Își aduseseră copiii, pe când erau mici, aici, într-o vacanță de vară, și amintirea acelor momente era foarte plăcută. Parcară și găsiră totul ca pe vremuri – florile albastre de hortensie, steguleţele fluturând în jurul turnului Jubilee, pescărușii croncănitori, culorile

pastelate ale adăposturilor de pe plajă. Era de parcă s-ar fi întors în anii ’90, și se plimbară pe promenadă ca să-și dezmorțească picioarele și să privească marea.

— Haide, draga mea! Să mergem! Am sunat la motel și am rezervat o cameră în noaptea asta, spuse Sparkes chemând-o lângă el și sărutând-o.

Cam într-o oră urma să ajungă la Dartmouth, iar apoi la Slapton Sands pentru o ciorbă de pește.

Merseră cu ferestrele deschise, lăsând vântul să le ciufulească părul.

— Să lăsăm relele să iasă pe geam! spuse Eileen, așa cum Bob se și aștepta.

Asta era expresia ei de fiecare dată. Pe Bob îl făcu să se gândească la Glen Taylor, dar nu spuse nimic.

La motel, se întinseră pe băncile de afară, bucurându-se de ultima rază de soare și plănuind porția de înot de a doua zi.

— Hai să ne trezim devreme și să mergem în mare! sugeră el.

— Mai bine nu. Hai să ne lăfăim în pat, și apoi mai vedem ce facem. Avem o săptămână la dispoziție, Bob, spuse Eileen și râse la gândul unei săptămâni întregi împreună.

Urcară în camera lor târziu și, din obișnuință, Sparkes dădu drumul la televizor pentru ultimele știri, în timp ce Eileen făcea un duș rapid. Imaginea lui Jean Taylor în camera ei de zi în timp ce dădea un interviu îi readuse nodul în stomac, și Sparkes redeveni polițistul dintotdeauna.

— Eileen, draga mea, trebuie să mă întorc, îi spuse el prin ușă. E Jean Taylor. Spune că Glen a răpit-o pe Bella.

Eileen ieși din baie, înfășurată într-un prosop, cu părul prins într-un turban.

— Poftim? Ce-ai spus? Văzu apoi fețele de la televizor și se prăbuși pe pat. Dumnezeule, Bob! Se vor sfârși vreodată toate astea?

— Nu, Eileen. Îmi pare rău, dar, până nu aflu ce s-a întâmplat cu fetița, nu se va sfârși nimic. Jean știe, și trebuie s-o interoghez din nou. Poți să fii gata într-un sfert de oră?

Ea încuviință din cap, desfășurând prosopul și ștergându-și părul.

*

Drumul înapoi fu liniștit. Eileen dormi în timp ce Sparkes conduse pe drumurile libere, pornind radioul din oră în oră, ca să vadă dacă sunt noutăți.

Când ajunseră acasă, fu nevoit s-o trezească pe soția lui, apoi se trântiră în pat fără să schimbe aproape nicio vorbă.

5
0
.

Sâmbătă, 13 iunie 2010

Reporterița

— Iat-o, jurnalista-vedetă! strigă redactorul în camera de știri când Kate sosi la serviciu a doua zi. Excepțional interviul, Kate! Bravo!

Urmară o serie de aplauze din partea colegilor și strigăte de „bravo, Kate!", iar ea roși de emoție și încercă să zâmbească fără să pară îngâmfată.

— Mulțumesc, Simon, spuse ea când ajunse în fine la biroul ei și putu să-și dea jos geanta și haina.

Redactorul de știri, Terry Deacon, se apropiase deja ca să primească și el o porție din laudele șefului.

— Ce avem pentru ziua doi, Kate? Încă un interviu? rânji redactorul-șef triumfător cu dinții lui îngălbeniți.

Kate știa că tipul era la curent cu totul, pentru că trimisese articolul în noaptea de dinainte, dar Simon Pearson voia să se dea puțin în spectacol în fața angajaților. Nu prea avusese ocazia în ultima vreme – „La naiba cu politica! Unde sunt interviurile exclusive?" era mantra lui –, iar în ziua aceea avea să stoarcă ultima picătură de sevă din eveniment.

— Avem povestea căsniciei fără copii, spuse Terry. „Oare asta l-a transformat pe domnul Normal într-un monstru?"

Simon zâmbi larg. Kate se strâmbă. Titlul era brutal, transforma munca ei sensibilă din timpul interviului într-un afiș strident de cinema, dar ar fi trebuit să se deprindă cu asta până acum. „Să

vindem povestea!” era o altă mantra a redactorului-șef. Era omul mantrelor. Forța brută și lecțiile învățate pe de rost erau maniera lui preferată de a lucra cu subordonații, fără nimic creativ și fără prea multe întrebări. „Așa a grăit Simon”, glumeau reporterii.

Redactorul recunoștea un titlu bun când îl scria și credea că merită întotdeauna să folosești un asemenea titlu de mai multe ori. Poate chiar săptămânal, atunci când îi plăcea în mod deosebit, deși renunța prompt la el atunci când până și el își dădea seama că devenise ținta batjocurii în crâșmele frecventate de jurnaliști. Titlul-întrebare „Acesta să fie cel mai rău om din Anglia?” era clasic. Dădea naștere la pariuri, întreba, nu incrimina.

— Am niște replici foarte bune de-ale văduvei, spuse Kate pornindu-și laptopul.

— Replici senzaționale, adăugă Terry. Toată lumea se zbătea să țină pasul cu noi aseară, iar revistele și presa străină ne cereau deja fotografiile. Suntem la fiecare colț de stradă.

— Îți arăți vârsta, Terry, spuse Simon. Nu mai există colțul de stradă. Nu știai că acum e un sat global?

Redactorul de știri rânji la mustrarea șefului său, hotărât să ia lucrurile mai în glumă. Nimic n-avea să-i strice reușita zilei – publicase știrea anului și avea să se ducă și să ceară mărirea de salariu pe care o merita cu vârf și îndesat și apoi să-și scoată nevasta – sau poate amanta – la o cină la Ritz.

Kate își consulta deja e-mailurile, lăsând bărbații să-și măsoare forțele.

— Kate, cum e Jean Taylor?

Ea se uită la redactorul-șef și observă curiozitatea sinceră cu care-i pusese întrebarea. Omul acesta ocupa unul dintre cele mai influente posturi din industria presei, dar ceea ce-și dorea cu adevărat era să fie din nou reporter, să se implice în fiecare poveste, să pună întrebări, să aștepte în

fața ușilor și să trimită el însuși articole la birou, nu doar să le citească după alții.

— E mai inteligentă decât lasă să se vadă. Joacă rolul femeii de casă – știi tu, genul care îi stă alături soțului ei –, dar în mintea ei se petrec o groază de lucruri. Îi vine greu, fiindcă eu cred că la început chiar a fost convinsă de nevinovăția lui, dar ceva s-a schimbat. Ceva s-a schimbat în relația lor.

Kate știa foarte bine că ar fi trebuit să obțină mai multe informații; ar fi trebuit să obțină toată povestea. Îi reproșa lui Mick faptul că o întrerupsese, dar văzuse totuși în ochii lui Kate că nu mai voia să continue. Raportul de forțe din timpul interviului se schimbase constant între cele două femei, dar nu era niciun dubiu cine deținuse controlul la final. Kate nu avea de gând să recunoască asta în fața colegilor.

Ceilalți reporteri o ascultau acum, apropiindu-și scaunele de ea ca să audă mai bine conversația.

— El e vinovatul, Kate? Soția lui era la curent? întrebă tipul care se ocupa de criminalitate. Asta vrea să știe toată lumea.

— Da și da, răspunse ea. Întrebarea e *când* și-a dat seama? Atunci sau mai târziu? Problema, din punctul meu de vedere, e că Jean Taylor a rămas blocată între ceea ce știe și ceea ce-și dorește să creadă.

Toți o priviră cu atenție, așteptând să audă mai mult – și, chiar la țanc, lui Kate îi sună telefonul. Era Bob Sparkes.

— Scuze, Simon! Trebuie să răspund la apel. E polițistul care se ocupă de caz. Poate obținem și o ziua 3.

— Ține-mă la curent, Kate! spuse acesta și se întoarse în biroul său, în timp ce Kate ieși pe ușile glisante care duceau la lift, ca să nu poată fi auzită.

— Bună, Bob! Aștept telefonul tău încă de dimineață.

Sparkes se afla deja în fața sediului redacției, adăpostindu-se de ploaie sub streașină clădirii.

— Hai să bem o cafea, Kate! Trebuie să vorbim.

•

Cafeneaua italiană de după colț, situată pe o străduță întunecată, era plină, și ferestrele se aburiseră de la aparatele de cafea. Se așezară la o măsuță departe de bar și se priviră preț de un minut.

— Felicitări, Kate! Ai scos de la ea mai mult decât am reușit eu.

Jurnalista își mască bucuria. Generozitatea lui Bob o dezarma și o făcea să-și dorească să-i spună adevărul. Era priceput, nu putea să nu recunoască.

— Ar fi trebuit să obțin mai multe informații. Sigur mai avea ceva de spus, dar s-a oprit când a vrut ea. A avut o stăpânire de sine incredibilă. Înspăimântătoare, serios. Mă ținea de mână și plângea pe umărul meu din cauza monstrului cu care se măritase, dar în clipa următoare a preluat controlul fără să clipească. S-a închis în sine și a refuzat să mai vorbească. Kate amestecă în cafea. Știe ce s-a întâmplat, nu?

Sparkes încuviință din cap.

— Cred că da. Dar nu poate să mărturisească, și nu știu de ce. La urma urmei, el e mort. Ce mai are de pierdut?

Kate dădu din cap în semn de înțelegere.

— Cu siguranță are ceva.

— M-am întrebat deseori dacă nu cumva e implicată în răpire, spuse Sparkes, mai mult pentru el însuși. Să fi plănuit totul împreună? Poate au vrut să răpească un copil pentru amândoi și ceva n-a mers cum trebuie? Poate ea l-a îndemnat?

Ochii lui Kate străluceau imaginându-și scenariile.

— La naiba, Bob! Cum o s-o convingi să mărturisească?

„Chiar așa, cum?” se gândi el.

— Care e punctul ei slab? întrebă Kate, jucându-se cu linguriţa.

— Glen, răspunse Bob. Dar el nu mai e printre noi.

— Copiii, Bob. Copiii sunt punctul ei slab. E obsedată de ei. De fiecare dată când am vorbit cu ea, ducea discuţia în direcţia copiilor. Voia să ştie totul despre băieţii mei.

— Ştiu. Ar trebui să-i vezi caietele cu fotografii.

— Caiete?

— Rămâne între noi, Kate.

Ea puse informaţia deoparte pentru mai târziu şi-şi lăsă capul pe o parte. Supunere. Sunt o persoană de încredere.

Dar el nu era uşor de prostit.

— Vorbesc serios, Kate. Poate face parte dintr-o altă anchetă.

— În regulă, în regulă, spuse ea iritată. Ce crezi că va face Jean acum?

— Dacă ştie ceva, s-ar putea să se întoarcă la fetiţă, spuse Sparkes.

— La Bella, spuse Kate. Oriunde ar fi.

Pentru Jean nu mai exista nimic altceva la care să se gândească. Sparkes era sigur că avea să facă un gest care s-o trădeze.

— Mă suni în caz că afli ceva? o întrebă pe Kate.

— Probabil, îl tachină ea mecanic.

Sparkes roşi şi, deşi fără voie, Kate fu încântată să-l vadă că răspunde tonului ei de flirt.

Sparkes îşi reveni însă brusc.

— Kate, nu e de joacă, spuse el, încercând să revină la tonul profesionist. Ţinem legătura.

Se despărţiră în stradă, şi el încercă să-i strângă mâna, dar ea se aplecă şi-l sărută pe obraz.

51.

Vineri, 11 iunie 2010

Văduva

După plecarea echipei de filmări, mă așez și aștept știrile serii. Tipul de la postul de televiziune mi-a spus c-o să fie știrea serii și așa și este. Pe ecran apare titlul „Văduva din cazul Bellei vorbește pentru prima dată”, și muzica îmi umple camera de zi. Și iată-mă! Nu durează prea mult, dar le spun că nu știu nimic despre dispariția Bellei, însă îl suspectez pe Glen că ar fi vinovat. Le spun foarte clar că nu știu nimic cu certitudine, că Glen nu mi-a mărturisit nimic și că jurnaliștii au răstălmăcit declarația mea.

Le-am răspuns la întrebări calmă, stând pe canapea. Am recunoscut că mi s-au oferit bani, dar i-am refuzat atunci când am aflat ce scriseseră despre mine. Au mai transmis o declarație scurtă a ziarului *Post* și o fotografie cu Kate și Mick plecând de la mine de acasă. Și asta a fost tot.

Aștept să sune telefonul. Primul apel e de la Mary, mama lui Glen.

— Cum ai putut să spui așa ceva, Jeanie? mă întreabă ea.

— Știi la fel de bine ca și mine, Mary. Te rog, nu te preface că nu l-ai suspectat, pentru că știu că nu e așa.

Tace și îmi spune că o să mă sune mâine.

Apoi sună Kate. Îmi vorbește cu o atitudine profesionistă și îmi spune că ziarul va publica declarația mea de la televizor pentru ca eu să pot prezenta și „versiunea mea”.

Râd de obrăznicia ei.

— Tu trebuia să publici versiunea mea, îi zic. Tot timpul îți minți victimele?

Ignoră întrebarea și-mi spune că o pot suna oricând pe mobil, iar eu închid fără să-mi iau la revedere.

•

Ziarul îmi e pus a doua zi în cutia de scrisori. N-am abonament. Mă întreb dacă Kate e cea care l-a adus. Sau vreun vecin. Titlul e strident, „VĂDUVA RECUNOAȘTE VINA UCIGAȘULUI BELLEI”, iar eu tremur prea tare ca să deschid ziarul. Fotografia mea e pe prima pagină, cu privirea pierdută așa cum mi-a cerut Mick. Îl pun pe masa din bucătărie și aștept.

Telefonul sună toată dimineața. Presa, televiziunea, radioul, familia. Mama mă sună și-mi reproșează printre suspine rușinea pe care am adus-o pe capul lor, iar pe tata îl aud urlând în fundal că ar fi trebuit să-l ascult atunci când m-a avertizat să nu mă mărit cu Glen. Nu m-a avertizat niciodată, dar cred că acum își dorește s-o fi făcut.

Încerc s-o consolez pe mama, să-i spun că ziariștii mi-au distorsionat declarațiile, dar e inutil, și până la urmă îmi închide telefonul în nas.

Mă simt epuizată, așa că scot telefonul din priză și mă întind pe pat. Mă gândesc la Bella și Glen. Și la ultimele zile de dinainte să moară.

Începuse să mă întrebe ce-aveam să fac pe viitor.

— O să mă părăsești, Jeanie? spunea.

Îi spuneam că „mă duc să fac un ceai” și-l lăsam să stea acolo. Aveam prea multe pe cap. Trădări. Decizii. Planuri.

Și nici nu i-am mai vorbit, decât când era strict nevoie.

— E mama ta la telefon.

Minimul necesar.

Era ca o fantomă, umbla după mine peste tot prin casă. Îl surprindeam urmărindu-mă cu privirea

din spatele ziarului, îl aveam la mână. Nu știa ce va face micuța lui Jeanie și era speriat de moarte.

Nu m-a lăsat să ies singură din casă în săptămâna aia. Pe oriunde mă duceam, venea cu mine. Probabil credea că o să mă duc direct la Bob Sparkes. Asta pentru că nu înțelegea nimic din mine. N-aveam de gând să spun nimănui nimic. Nu ca să-l protejez – să fim serioși!

În sâmbăta aceea, era în spatele meu în timp ce ieșeam de la Sainsbury's, și l-am văzut cum se uita la o fetiță într-un cărucior. Numai o clipă, dar am văzut ceva în ochii lui. Ceva mort. Și l-am împins de lângă căruciorul fetiței. L-am împins numai puțin, și el s-a împiedicat de bordură și a căzut pe stradă. Autobuzul a apărut în același moment. Totul s-a întâmplat atât de repede, și-mi amintesc că mă uitam la el întins acolo pe trotuar, într-o baltă de sânge și gândindu-mă: „Ei, asta e! S-a terminat cu aiurelile lui".

Asta mă face o criminală? Mă uit în oglindă să văd dacă mi se citește ceva în ochi, dar nu cred. Glen a murit repede și ușor. Ar fi putut să sufere ani de zile, întrebându-se când avea să iasă adevărul la iveală. Oamenii că el nu se pot stăpâni, așa am auzit, prin urmare n-am făcut decât să-l ajut.

O să vând casa cât pot de repede. Trebuie să aștept să se termine ancheta coronerului, dar Tom Payne e de părere că va fi deschisă și închisă fără probleme. Trebuie doar să spun că Glen s-a împiedicat, și totul va lua sfârșit. Voi putea s-o iau de la capăt.

Am sunat ieri un agent imobiliar să aflu ce sumă aș putea să obțin pentru casă. I-am dat numele meu, dar n-a părut să-l recunoască – o va face la un moment, dar i-am spus că vreau o vânzare rapidă, și o să vină mâine dimineață să evalueze totul. Mă întreb dacă notorietatea lui Glen va crește sau va scădea prețul casei. Vreun nebun ar

putea să plătească chiar mai mult. Nu se știe niciodată.

Încă mă gândesc unde să mă duc, dar cu siguranță voi părăsi Londra. O să caut online, poate în străinătate sau poate în sud, spre Hampshire. Ca să fiu alături de fetița mea.

52.

Joi, 1 iulie 2010

Reporterița

Coronerul era bine cunoscut de reporteri. Era un avocat mic de statură, pe nume Hugh Holden, care prefera papioanele colorate de mătase și își aranja meticulos mustața gri și căruia îi plăcea să se considere un adevărat personaj, un ghimpe în coasta autorităților, iubitor de verdicte controversate.

În mod normal, Kate se dădea în vânt după anchetele lui și tehnicile ciudate de interogare, dar în ziua aceea n-avea chef de ele. Se temea că avea să fie ultima apariție publică a lui Jean Taylor. N-avea să mai fie nevoie să dea declarații și putea să dispară pentru totdeauna.

Mick se învârtea pe lângă clădirea tribunalului alături de ceilalți fotografi, în așteptarea văduvei, pentru cadrele de la intrare.

— Bună, Kate! îi spuse el peste capetele celorlalți. Ne vedem mai târziu.

Kate pătrunse în sală alături de ceilalți reporteri și curioși și reuși să obțină unul din ultimele locuri din față, vizavi de boxa martorilor. Nu se gândea decât la Jean și o aștepta să intre. O rată pe Zara Salmond care se strecură în spatele sălii, însoțită de câțiva agenți de la Poliția metropolitană, care fuseseră citați să depună mărturie. Sparkes o trimisese în locul lui.

— Du-te tu, Salmond! Am nevoie de ochii și de sângele tău rece la spectacolul pe care o să-l dea Jean. Nu pot gândi lucid deocamdată.

Abia ce ajunsese, și la ușa principală fu anunțată sosirea văduvei. Jean Taylor părea demnă și

stăpână pe situație, îmbrăcată în aceeași rochie pe care o purtase la înmormântarea lui Glen.

Se deplasă încet, cu avocatul lângă ea, spre scaunul ei din primul rând. Vulpoiul ăla de Tom Payne, se gândi Kate, salutându-l afabil și spunându-i bună dimineața în șoaptă. Tom îi făcu cu mâna, și Jean ridică privirea să vadă pe cine salută. Ochii li se întâlniră, și Kate crezu un moment că Jean avea să-i vorbească. Încercă un zâmbet, dar Jean își întoarse privirea, neinteresată.

Ceilalți martori nu se grăbiră să se așeze, își strânseră mâna și se îmbrățișară pe interval, dar până la urmă toți își ocupară locurile și își îndreptară atenția spre coronerul care intra.

Adjunctul lui ieși în față ca să anunțe că tatăl decedatului identificase corpul ca fiind al lui Glen George Taylor, apoi medicul legist își citi declarația de la finalul autopsiei. Kate n-o scăpa pe Jean din priviri, înregistrându-i reacția la amănuntele disecției. Glen luase un ultim mic dejun copios, se gândi Kate, dacă te luai după descrierea haotică pe care medicul legist o făcu conținutului stomacal al decedatului. Niciun semn de boală. Contuzii și răni la mâini și la șolduri, cauzate de impactul cu vehiculul. Lovitură letală la cap. Fractură craniană cauzată de impactul cu autobuzul și ciocnirea de asfalt, traumatism cerebral. Moarte aproape instantanee.

Jean își trase geanta pe genunchi și desfăcu ostentativ un pachețel cu șervețele, ștergându-și ochii cu unul dintre ele. „Nu plânge”, se gândi Kate. „Se preface”.

Următorul martor fu șoferul autobuzului, care vărsă lacrimi adevărate în timp ce povestea cum un bărbat îi apăruse brusc în fața mașinii.

— Nu l-am văzut, n-aveam ce să fac. Totul s-a întâmplat într-o fracțiune de secundă. Am pus frână, dar era deja prea târziu.

Un angajat al tribunalului îl ajută să coboare din boxa martorilor, apoi fu chemată Jean.

Declarația ei fu foarte coerentă – prea coerentă. Kate avea senzația că fiecare cuvânt fusese repetat în fața oglinzii. Excursia la cumpărături fu rememorată pas cu pas: umblatul printre rafturile magazinului, ieșirea pe ușile automate direct în High Street. Discuția despre cereale și momentul în care Glen se împiedicase și căzuse în fața autobuzului. Totul povestit încet, cu voce serioasă.

Kate își notă totul și încercă să-i urmărească emoțiile și expresiile feței.

— Doamnă Taylor, ne puteți spune de ce s-a împiedicat soțul dumneavoastră? Poliția a verificat asfaltul și n-a descoperit nimic care să justifice alunecarea, spuse coronerul cu blândețe.

— Nu știu, domnule. A căzut în fața autobuzului, chiar sub ochii mei. Nici n-am avut timp să strig la el. Era deja mort, răspunse ea.

„Asta a spus-o fără greșeală”, se gândi Kate. „Folosește expresii identice”.

— Vă ținea de mână la momentul acela? Eu așa procedez când ies cu partenera mea la cumpărături, insistă coronerul.

— Nu. Sau… poate. Nu-mi amintesc, spuse ea, mai puțin sigură de sine.

— A fost cumva distras de ceva anume? Era în apele lui în ziua aceea?

— Distras? Adică?

— Adică nu se concentra asupra a ceea ce făcea, doamnă Taylor.

— Avea o mulțime de gânduri, spuse Jean Taylor, privind spre scaunele pe care stăteau jurnaliștii. Dar sunt convinsă că știți deja asta.

— Tocmai, spuse legistul, bucuros de faptul că descoperise noi informații. Așadar, care era starea lui de spirit în dimineața aceea?

— Starea de spirit?

Lucrurile nu decurgeau așa cum plănuise Jean, se gândi Kate. Faptul că repeta întrebările era clar un semn de agitație și stres. Asta se întâmplă când

vrei să câștigi timp. Se aplecă înainte ca să fie sigură că nu ratează nicio replică.

— Da, starea lui de spirit, doamnă Taylor.

Jean Taylor închise ochii și păru să se clatine în boxa martorilor. Tom Payne și coronerul se grăbiră s-o prindă și s-o așeze pe scaun, în timp ce din public se ridică un murmur de îngrijorare.

— Fii atent, titlu! îi spuse un jurnalist din spatele lui Kate colegului său. „Văduva Bellei își pierde brusc cunoștința”. E mai bine decât nimic.

— Nu s-a terminat încă, șopti Kate peste umăr.

Jean strânse în mână un pahar cu apă și se uită la coroner.

— Vă simțiți mai bine, doamnă Taylor? întrebă el.

— Da, mulțumesc. Îmi cer scuze. N-am mâncat nimic de dimineață și…

— E în regulă. Nu trebuie să-mi explicați. Putem reveni la întrebarea mea?

Jean respiră adânc.

— Nu dormea bine de săptămâni bune și avea dureri puternice de cap.

— Se trata de insomnie și dureri de cap?

Jean dădu din cap.

— Spunea că nu se simte bine, dar nu voia să meargă la medic. Nu voia să vorbească despre asta, cred.

— Așa. De ce nu voia?

— Pentru că spunea că o visează încontinuu pe Bella Elliott.

Hugh Holden n-o scăpa din priviri, iar sala nu scoase un sunet în timp ce el îi făcu semn să continue.

— O vedea de fiecare dată când închidea ochii. Asta îmi spunea. Îl îmbolnăvea. Iar el nu voia decât să fie cu mine tot timpul. Mă urmărea prin casă. Nu știam ce să fac. Soțul meu nu era deloc bine.

Coronerul nota totul cu atenție, iar jurnaliștii scriau de zor în stânga lui.

— Ținând cont de starea lui de spirit, credeți că e posibil ca soțul dumneavoastră să se fi aruncat dinadins în fața autobuzului?

Tom Payne se ridică să obiecteze, dar Jean îi făcu semn cu mâna.

— Nu știu, domnule. Nu mi-a spus niciodată nimic despre faptul că ar vrea să se sinucidă. Dar nu se simțea bine.

Legistul îi mulțumi pentru mărturie, își prezentă condoleanțele și dădu verdictul de moarte accidentală.

— Voi apărea la știri în seara asta, îi spuse el vesel ușierului în timp ce jurnaliștii ieșeau din sală.

53.

Joi, 1 iulie 2010

Polițistul

Visele lui Glen Taylor cu Bella ocupară primul loc în radiojurnalele după-amiezii și deveniră un subiect important la știrile televizate de seară. În zilele de vară – sezonul în care nu prea se întâmplă nimic în mass-media, în care politicienii sunt plecați în vacanță, școlile sunt închise și țara pare că a intrat în pauză –, orice noutate dă bine pe ecran.

Sparkes aflase totul de la Salmond imediat după anchetă, dar citi oricum și în ziare, analizând fiecare cuvânt.

— Jean începe să vorbească, îi spusese Salmond, gâfâind ușor în timp ce se întorcea la mașină. Am încercat să vorbesc cu ea după. Toți reporterii erau acolo – și Kate Waters a ta –, dar Jean n-a mai scos un cuvânt. Încă se abține, dar nu pentru mult timp.

Faptul că cedase în sala de tribunal fusese un semn că acum, când Glen nu mai era, secretul devenise prea greu de dus pentru ea, se gândi Sparkes.

— Scoate totul la iveală în mod controlat, ca în vremurile medievale, când se lăsa sânge. Scapă de corvoadă puțin câte puțin, îi explicase el lui Salmond și se uitase la ea cum stătea la computerul lui, citind rapoartele de știri. O vom aștepta până iese din bârlog. La propriu.

•

A doua zi, la 5 dimineața, erau pe poziție, parcați într-un loc ascuns, la câteva sute de metri

de casa lui Jean Taylor, și așteptau apelul echipei de supraveghere.

— Știu că sunt slabe șanse, dar trebuie să încercăm. Ceva tot o să facă, îi spuse Sparkes lui Salmond.

— Instinctul vă spune asta?

— Nu știu exact ce e instinctul ăsta, dar probabil.

Douăsprezece ore mai târziu, aerul din mașină era greu de respirații și de mirosul de fast-food.

La 10 seara, își terminaseră de împărtășit poveștile de viață, istoriile infractorilor pe care îi prinseseră, întâmplările amuzante din concedii, programele TV din copilărie, mâncărurile preferate, cele mai bune filme de acțiune și cine cu cine se culca la birou. Sparkes își spuse că, dacă ar participa la concursul *Mastermind*[20] ar putea să răspundă fără greș la întrebările despre Zara Salmond. Amândoi se simțiră ușurați când echipa de supraveghere îi sună să le spună că luminile din casa lui Jean Taylor se stinseseră.

Sparkes consideră treaba terminată pe ziua aceea. Urma să se cazeze la hotelul ieftin de pe stradă, ca să doarmă puțin înainte de a-și relua supravegherea. O altă echipă îi înlocuia peste noapte.

•

La 4 dimineața îi sună telefonul.

— Luminile s-au aprins, domnule.

Sparkes se îmbrăcă și o sună pe Salmond în același timp, scăpându-și telefonul pe cracul pantalonului.

— Domnule Sparkes, dumneavoastră sunteți?

— Da, da. Jean s-a trezit. Ne vedem jos în cinci minute.

Pentru prima dată, Zara Salmond nu arăta perfect; îl aștepta la intrare cu părul ciufulit și nemachiată.

— Și când te gândești că i-am spus mamei că vreau să fiu stewardesă…

— Hai să mergem! Ne luăm zborul din scaunele mașinii, spuse el, schițând un zâmbet vag.

•

Jean ieși repede pe ușă. Lampa de pe verandă se aprinse automat, și ea stătu în conul ei de lumină, scrutând strada să vadă dacă era pe undeva vreun semn de viață. Apăsă telecomanda mașinii, și sunetul de deblocare a ușilor ricoșă de pereții casei de vizavi în timp ce ea deschidea ușa și se urca la volan. Purta tot rochia de doliu.

Două străzi mai departe, Zara Salmond porni mașina și așteptă instrucțiuni din partea echipei de supraveghere. Sparkes stătea pierdut în gânduri lângă ea, cu harta pe genunchi.

— A luat-o pe autostrada A2 în direcția M25, îi spuse în telefon ofițerul din duba anonimă folosită de agenții sub acoperire.

Cei doi porniră în urmărirea lui Jean.

— Pun pariu că se duce în Hampshire, spuse Salmond mărind viteza.

— Hai să nu facem scenarii! răspunse Sparkes.

Nu mai suporta să-și facă speranțe și se mulțumi să urmărească drumul cu degetul pe hartă.

Soarele de dimineață începea să lumineze cerul, dar GPS-ul încă nu-și schimbase ecranul nocturn în momentul în care virară pe autostrada M3 spre Southampton. Echipa de urmărire era împrăștiată pe o distanță de câțiva kilometri, cu Sparkes și Salmond mai în spate, ca să nu fie reperați.

— Semnalizează că trage pe dreapta, la benzinărie, îl informară pe Sparkes cei din dubă. Unde vă sunt agenții? Trebuie să schimbăm locurile între noi, altfel o să ne vadă.

— O să vă înlocuiască imediat. Avem o altă mașină care așteaptă la următoarea intersecție. Rămâneți aproape până iese de la benzinărie, apoi preluăm noi, spuse Sparkes.

Duba pătrunse în zona de parcare și se ascunse între două mașini undeva în spatele țintei. Un agent ieși din mașină, se scărpină în cap și se

dezmorți, apoi porni după Jean Taylor. Aceasta se duse la toaletă, iar polițistul se așeză la coadă să cumpere un burger. În timp ce o aștepta să iasă, se prefăcea că analizează conținutul nutritiv al mâncărurilor din meniul de pe tejghea. Nu dură mult, și Jean ieși scuturându-și apa de pe mâini. Agentul mușcă din dublul burger pe care și-l luase, iar Jean se îndreptă spre magazin, de unde alese un buchet cu boboci roz de trandafir și crini albi, înfășurat într-un ambalaj de hârtie și celofan roz. Îl duse la nas să miroasă staminele parfumate și se îndreptă spre raionul de dulciuri, de unde luă un pachețel colorat. Skittles, își notă polițistul, postat în celălalt capăt al magazinului gol. Apoi Jean se așeză la coadă să plătească.

— A cumpărat flori și dulciuri, domnule. Se îndreaptă spre mașină. O urmărim până pe șosea, apoi vă lăsăm s-o preluați.

Sparkes și Salmond se uitară unul la celălalt.

— Se duce la un mormânt, spuse Sparkes, cu gura uscată. Pregătiți agenții!

•

Cinci minute mai târziu, două alte vehicule urmăreau vehiculul-țintă, depășindu-se constant și având grijă să rămână la trei mașini înapoia lui. Jean conducea constant, cu suta la oră. O șoferiță atentă. „Probabil nu e obișnuită să conducă singură pe autostradă”, se gândi Sparkes. „Mă întreb dacă e pentru prima dată când face drumul”.

Sparkes și Salmond nu-și vorbiseră de când ieșiseră de la benzinărie; se concentrau asupra conversațiilor pe care le auzeau prin stațiile polițiștilor. Dar la Winchester, când auziră că mașina lui Jean Taylor ieșise de pe autostradă și virase spre est, Sparkes îi spuse lui Salmond să calce accelerația. Era ceva trafic, dar mașina lui Jean se afla la mai puțin de doi kilometri de ei, și o altă mașină a poliției mergea între vehiculul lor și cel al văduvei.

— Se oprește, anunță ofițerul. Copaci pe dreapta, drum, nicio poartă. Trebuie să continui, altfel mă vede. E a dumneavoastră.

— Încet, Salmond! spuse Sparkes. Ușor și cu grijă!

Fu cât pe ce să rateze mașina, parcată pe drumul mocirlos, dar Sparkes zări niște luciri metalice printre copaci în ultimul moment.

— E acolo, îi spuse lui Salmond, care încetini și întoarse. Parchează peste drum! Vom avea nevoie de acces pentru celelalte vehicule.

Când se dădură jos din mașină, o ploaie măruntă începu să cadă printre copaci, și cei doi își scoaseră jachetele din portbagaj.

— Probabil a auzit mașina, șopti Sparkes. Nu știu până unde se întind copacii ăștia. Așteaptă tu echipa, iar eu o iau înainte. Te sun când am nevoie de tine.

Salmond încuviință din cap, și ochii i se umplură brusc de lacrimi.

Sparkes traversă în grabă strada, întorcându-se și făcându-i semn cu mâna înainte să dispară printre copaci.

Nu era încă suficientă lumină în pădure, și merse cu grijă. Nu auzea nimic în afara propriei respirații și a ciorilor care croncăneau deasupra, deranjate de prezența lui.

Brusc, văzu mișcare undeva înainte. O lumină albicioasă, fulgurantă, în ceață. Se opri și așteptă un moment ca să se pregătească. Trebuia să se liniștească puțin, și se bucură că Salmond nu era acolo să-l vadă tremurând ca un scufundător înainte să sară. Respiră adânc și înaintă cu grijă. Se temea să nu se ciocnească de ea. Nu voia s-o sperie.

Apoi o văzu, pe pământ, sub un copac. Stătea pe un palton, cu picioarele într-o parte, ca și cum ar fi fost la picnic. Alături de ea, buchetul de flori ambalat.

— Tu ești, Bob?

El îngheță la auzul vocii ei.

— Da, Jean.

— Mi s-a părut că aud o mașină. Am știut că tu ești.

— De ce ești aici, Jean?

— Jeanie. Prefer să mi se spună Jeanie, spuse ea, fără să-l privească.

— De ce ești aici, Jeanie?

— Am venit s-o văd pe fetița noastră.

Sparkes veni în spatele ei, apoi își dădu haina jos și se așeză pe ea, ca să fie lângă Jean Taylor.

— Cine e fetița ta, Jeanie?

— Bella, bineînțeles. E aici. Glen a adus-o aici.

54.

Sâmbătă, 3 iulie 2010

Văduva

Nu m-am putut stăpâni. A trebuit să mă duc s-o văd. Interviul și ancheta coronerului au schimbat ceva în mine, gândurile mi se rostogoleau fără să le mai pot opri, și nici măcar calmantele nu m-au ajutat. Crezusem că, după moartea lui Glen, mă voi liniști, dar n-a fost așa. Tot timpul mă gândeam. Nu puteam să mănânc sau să dorm. Știam că trebuie să mă duc s-o văd. Nimic altceva nu mai conta.

N-a fost prima mea vizită. Glen m-a dus la mormântul Bellei în lunea de dinainte să moară. Asta după ce s-a așezat atunci pe pat, lângă mine, și mi-a spus că nu mai are somn. A început să-mi povestească despre ziua în care dispăruse Bella, chircit pe partea lui de pat, cu spatele la mine, fără să mă lase să-i văd chipul. Eu nu m-am mișcat. Mă temeam să nu rup vraja și să se oprească din povestit. Așa că l-am ascultat fără să spun nimic.

Mi-a spus că o răpise pe Bella pentru că așa voise ea. Nu visase. Știa că o lăsase singură la marginea unei pădurici, în drum spre casă, și știa că făcuse ceva oribil. Bella adormise în spatele dubei, într-un sac de dormit pe care Glen îl avea acolo. Pur și simplu o scosese din sac, încă adormită, și o pusese lângă un copac ca s-o găsească lumea. Îi lăsase câteva dulciuri să le mănânce. Skittles. Voise să cheme poliția, dar era în stare de șoc.

Apoi s-a ridicat și a ieșit din cameră înainte ca eu să pot spune ceva. Am rămas întinsă ca și cum aș fi putut opri timpul în loc, dar mintea mi-o luase

înainte. Nu mă puteam întreba decât de ce avea el un sac de dormit în mașină. De unde-l luase? Nu voiam să mă gândesc la ce se putuse întâmpla în dubă. La ce făcuse soțul meu.

Am vrut să mă lepăd de orice gând, așa că m-am băgat la duș, lăsând apa să-mi curgă peste cap și să-mi umple urechile. Dar nimic nu-mi putea opri mintea.

M-am dus după el în bucătărie și i-am spus că o s-o găsim. Glen s-a uitat pierdut la mine și mi-a spus:

— Jeanie, am părăsit-o acolo acum aproape patru ani.

Dar eu nu puteam accepta un „nu”.

— Trebuie s-o găsim, i-am spus.

•

Ne urcăm în mașină să mergem după Bella. Mă uit în jur, să fiu sigură că nu ne vede nimeni ieșind din casă, dar jurnaliștii nu mai locuiesc pe strada noastră. Am hotărât ca, dacă ne vede un vecin, să-i spunem că mergem la cumpărături.

Traficul e aglomerat, și nu ne vorbim. Urmărim indicatoarele spre M25.

O luăm pe drumul pe care Glen a luat-o probabil în ziua aceea, dinspre Winchester spre Southampton și mai departe. Pe drumurile locale pe care a mers cu Bella în spatele dubei. Mi-o imaginez stând fericită pe podeaua mașinii, cu mânuța plină de dulciuri, și încerc să scap de imaginea morții ei teribile. Știu că n-a fost așa, dar încă nu mă pot gândi la asta.

La volan, Glen e transpirat și palid.

— E o prostie, Jean, îmi spune.

Dar știu că vrea să se întoarcă la ziua aceea. Să retrăiască momentul. Și îl las să facă asta pentru că o vreau pe Bella.

La două ore după ce am plecat de acasă, îmi spune:

— Aici s-a întâmplat.

Toți copacii seamănă între ei, dar el trage lângă unul anume.

— De unde știi? îl întreb.

— Am făcut un semn pe gard, spune.

Și într-adevăr. O urmă vagă de ulei de mașină pe gard.

Cred că a vrut să se întoarcă, mă gândesc, dar apoi dau gândul deoparte.

Glen iese cu mașina de pe șosea, ca să nu poată fi văzută. Probabil a făcut la fel și în ziua aceea. Apoi tăcem amândoi. Eu fac prima mișcare.

— Haide! spun.

El își desface centura de siguranță. Fața îi e din nou albă, ca în ziua aceea, în holul casei. Nu mai seamănă cu Glen, dar de data asta nu mă mai îngrozește. Tremură, dar nu-l ating. După ce ne dăm jos, mă conduce la rădăcina unui copac și-mi arată ceva pe jos.

— Aici, spune el. Aici am lăsat-o.

— Mincinosule! îl cert eu. Unde e? întreb cu o voce țipătoare, care ne sperie pe amândoi.

Mă conduce mai adânc în pădure, apoi se oprește. Nu văd niciun semn că ar fi fost cineva aici, dar cred că de data asta spune adevărul.

— Am pus-o aici, pe jos, spune el și cade în genunchi.

Mă așez în spatele lui și îl oblig să-mi povestească din nou.

— Și-a întins mânuțele spre mine. Era frumoasă, Jeanie, și m-am aplecat doar peste gard și am luat-o, apoi am pus-o în mașină. Când ne-am oprit, am ținut-o aproape de mine și am mângâiat-o pe păr. I-a plăcut la început. A râs. Apoi am sărutat-o pe obraji. I-am dat o bomboană și i-a plăcut. Apoi s-a dus să se culce.

— Era moartă, Glen. Nu adormită. Bella era moartă, îi spun eu și încep să plâng.

— Nu știu de ce a murit, spune el. N-am omorât-o eu. Aș ști dacă aș fi omorât-o, nu?

— Da, ai ști. Știi.

Nu aud decât plânsetele lui, dar cred că plânge pentru el însuși, nu pentru copilul pe care l-a ucis.

Îmi spune:

— Probabil am îmbrățișat-o prea tare. Nu asta am vrut. A fost ca un vis, Jeanie. Apoi am acoperit-o cu sacul de dormit și cu crengi de copac și alte lucruri ca să fie în siguranță.

Observ o bucată de material albastru agățată printre rădăcinile copacului. Suntem în genunchi lângă mormântul Bellei, iar eu mângâi pământul, o liniștesc, îi spun că acum e în siguranță.

— Totul e în regulă, dragul meu copil, spun eu, și, preț de o secundă, Glen crede că-i vorbesc lui.

Mă ridic și mă îndrept spre mașină și îl las să se descurce singur. Mașina e descuiată, și, când mă urc, setez locul acesta pe GPS drept „acasă”. Nu știu de ce, dar mi se pare că asta trebuie să fac. Glen apare, și plecăm înapoi spre casă fără să ne vorbim. Mă uit pe fereastră la decorul de țară care ușor, ușor devine urban și mă gândesc la viitor.

•

Glen a făcut ceva oribil, dar mie îmi pasă de Bella, aș putea să am grijă de ea și s-o iubesc. Aș putea să fiu pentru totdeauna mămica ei.

Aseară am decis să mă trezesc devreme și să mă duc la ea. Pe întuneric, pentru ca nimeni să nu mă vadă plecând. N-am putut dormi așteptând momentul plecării. Eram speriată – speriată să conduc pe autostradă –, pentru că Glen era cel care conducea tot timpul la drum lung. Era specialitatea lui. Dar mi-am impus să fac și asta. Pentru ea.

M-am oprit la benzinărie fiindcă am vrut să-i cumpăr flori. Niște bobocei de trandafir pentru ea. I-ar fi plăcut. Micuți, roz și drăguți ca ea. Și niște crini pentru mormânt. Nu știam dacă să-i las acolo. Poate aveam să-i aduc acasă să mă uit la ei împreună cu ea. Am cumpărat și niște dulciuri – Skittles, apoi, în mașină, mi-am dat seama că asta alesese și Glen. Le-am aruncat pe fereastră.

GPS-ul m-a dus direct acolo. „Ați ajuns la destinație!” mi-a spus. Și așa era. „Acasă”, scria pe ecran. Am încetinit puțin ca să las mașina din spate să mă depășească, apoi am intrat pe drumul de pământ. Se luminase de ziuă, dar era încă devreme și nu era nimeni. Am mers printre copaci și m-am uitat după Bella. Lăsasem cârpa galbenă cu care Glen ștergea parbrizul lângă bucata de material albastru de la rădăcină și am sperat s-o găsesc acolo. Copacul nu era prea mare, și adusesem o lanternă pentru orice eventualitate. N-a durat mult s-o găsesc. Cârpa era acolo, puțin udă de ploaie.

Planificasem ce voiam să fac. Urma să spun o rugăciune și apoi să vorbesc cu Bella, dar până la urmă n-am mai avut chef decât să mă așez și să stau lângă ea. Mi-am întins haina, m-am pus pe jos lângă ea și i-am arătat florile. Nu știu cât am stat acolo până l-am auzit. Știam că el va fi cel care o să mă găsească. „Predestinare”, mi-ar fi spus mama.

Mi-a vorbit foarte blând când m-a întrebat ce caut acolo. Știam amândoi, bineînțeles, dar avea nevoie să-i spun. Foarte mare nevoie. Prin urmare, i-am spus.

— Am venit s-o văd pe fetița noastră.

A crezut că mă refer la copilul meu și al lui Glen, dar Bella e de fapt fiica lui Bob și a mea. Și el o iubește la fel de mult ca și mine. Glen n-a iubit-o niciodată. A vrut-o doar pentru el și a răpit-o.

Am stat puțin, fără să ne vorbim, apoi Bob mi-a povestit tot adevărul. Tot ceea ce Glen nu putuse să-mi spună. Cum o găsise și o pândise online. Cum poliția vizionase o înregistrare cu el urmărindu-le pe Bella și Dawn de la grădiniță, cu patru zile înainte de răpire. Cum plănuise totul.

— Spunea că a făcut-o pentru mine, am zis eu.

— A făcut-o pentru el însuși, Jean.

— Spunea că eu l-am împins la asta pentru că-mi doream foarte mult un copil. Că era vina mea.

Că a făcut-o pentru că mă iubea.

Bob m-a privit cu intensitate și mi-a spus încet:

— Glen a răpit-o pentru el însuși, Jean. Nu e nimeni vinovat. Nici tu, nici Dawn.

Mă simțeam de parcă eram sub apă și nu puteam nici vedea, nici auzi nimic clar. Simțeam că mă înec. Aveam impresia că eram acolo de ore întregi când Bob m-a ajutat să mă ridic, mi-a pus haina pe umeri și mi-a luat mâna să mă conducă. M-am întors și i-am șoptit:

— La revedere, draga mea!

Apoi am luat-o spre luminile albastre care se zăreau printre copaci.

•

Am văzut imaginile de la înmormântare la televizor. Un sicriu mic cu boboci de trandafir pe capac. Au participat sute oameni, dar eu n-am putut să mă duc. Dawn a obținut un ordin de restricție pe numele meu. Am depus o cerere la tribunal, dar judecătorul a fost de acord cu psihiatrul că ar fi fost prea mult pentru mine.

Am fost acolo, totuși.

Bella știa că sunt acolo, și ăsta e singurul lucru care contează.

Mulțumiri

Surorii Ursula IBVM, pentru că a aprins lumina.

Și celor care m-au ajutat să înlocuiesc becul: părinților mei, David și John Thurlow; surorii mele, Jo West; și lui Rachel Bletchly, Carol Maloney, Jennifer Sherwood, Wendy Turner, Rick Lee și Jane McGuinn.

Specialiștilor: fostului agent Colin Sutton, pentru că m-a pus la curent cu procedurile poliției, și lui John Carr, pentru informațiile prețioase despre siguranța online a copiilor.

Agentului meu, Madeleine Milburn; redactorilor Danielle Perez și Frankie Gray și celor de la Transworld NAL/Penguin Randon House pentru încurajări, răbdare și hotărârea fermă de a publica *Văduva.*

virtual-project.eu

[1] Serial britanic de mare succes, care a avut premiera în decembrie 1960 și care se difuzează și în prezent.

[2] Joc de cuvinte, aluzie la expresia englezească *here today, gone tomorrow* (aproximativ, „azi aici, mâine în groapă"). *Here* se pronunță foarte asemănător cu *hair*.

[3] Emisiune BBC care reconstituie crime nerezolvate cu scopul de a obține informații noi de la public.

[4] Sediul Tribunalului Penal Central al Angliei și Țării Galilor, la Londra.

[5] „Superarmăsarul".

[6] Eroul masculin al romanului *Mândrie și prejudecată* de Jane Austen, prototipul tânărului aristocrat sclipitor, arogant și distant. Ajunge să se îndrăgostească până la urmă de protagonista Elizabeth Bennet.

[7] „Cine e tatăl tău" și Marele urs".

[8] „Bucle aurii", eroina unui cunoscut basm popular englezesc.

[9] Trimitere la celebrul roman cu același nume de William Styron, în care protagonista e nevoită să-și sacrifice un copil pentru a-l salva pe celălalt.

[10] Cunoscut film american din 1993 în care personajele sunt condamnate să retrăiască aceeași zi la nesfârșit.

[11] În traducere, „Căsuța cu trandafiri" și „La sălcii".

[12] Universitate de renume din Marea Britanie, care propune programe de licență și master la distanță.

[13] Pescărușul.

[14] Străinul înalt și brunet.

[15] Vestită stradă în centrul Londrei, unde, până în anii '80, și-au avut sediul principalele ziare britanice cu acoperire națională.

[16] Unul dintre cele mai mari lanțuri de hipermarketuri din Marea Britanie.

[17] Nebunie în doi (în limba franceză în original).

[18] Cazuri celebre de cupluri criminale din Marea Britanie.

[19] Orășel turistic pe malul mării, nu departe de Londra. În anii '60-'80 a fost faimos pentru violențele dintre bandele de tineri.

[20] Concurs televizat de cultură generală, foarte apreciat în Marea Britanie.

Table of Contents

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.
31.
32.
33.
34.
35.
36.
37.

38.
39.
40.
41.
42.
43.
44.
45.
46.
47.
48.
49.
50.
51.
52.
53.
54.

Table of Contents

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.
31.
32.
33.
34.
35.
36.
37.

38.
39.
40.
41.
42.
43.
44.
45.
46.
47.
48.
49.
50.
51.
52.
53.
54.

Table of Contents

1. 4
2. 7
3. 14
4. 20
5. 30
6. 38
7. 42
8. 48
9. 56
10. 67
11. 76
12. 81
13. 88
14. 92
15. 100
16. 106
17. 111
18. 117
19. 122
20. 131
21. 137
22. 150
23. 155
24. 161
25. 166
26. 173
27. 186

28. 192
29. 202
30. 211
31. 217
32. 221
33. 227
34. 232
35. 237
36. 246
37. 251
38. 257
39. 261
40. 267
41. 272
42. 280
43. 286
44. 292
45. 299
46. 305
47. 308
48. 314
49. 318
50. 322
51. 327
52. 331
53. 336
54. 342